Ⓦ Ⓦ COMANDO Ⓦ Ⓦ Ⓦ Ⓦ URMARIRI Ⓦ Ⓦ
TERORISM Ⓦ SPIONAJ SABOTAJE Ⓦ RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA Ⓦ ROMANE SENZATIONALE
Ⓦ ACTIUNI SPECIALE Ⓦ Ⓦ SUPER COLECTIA WAR Ⓦ

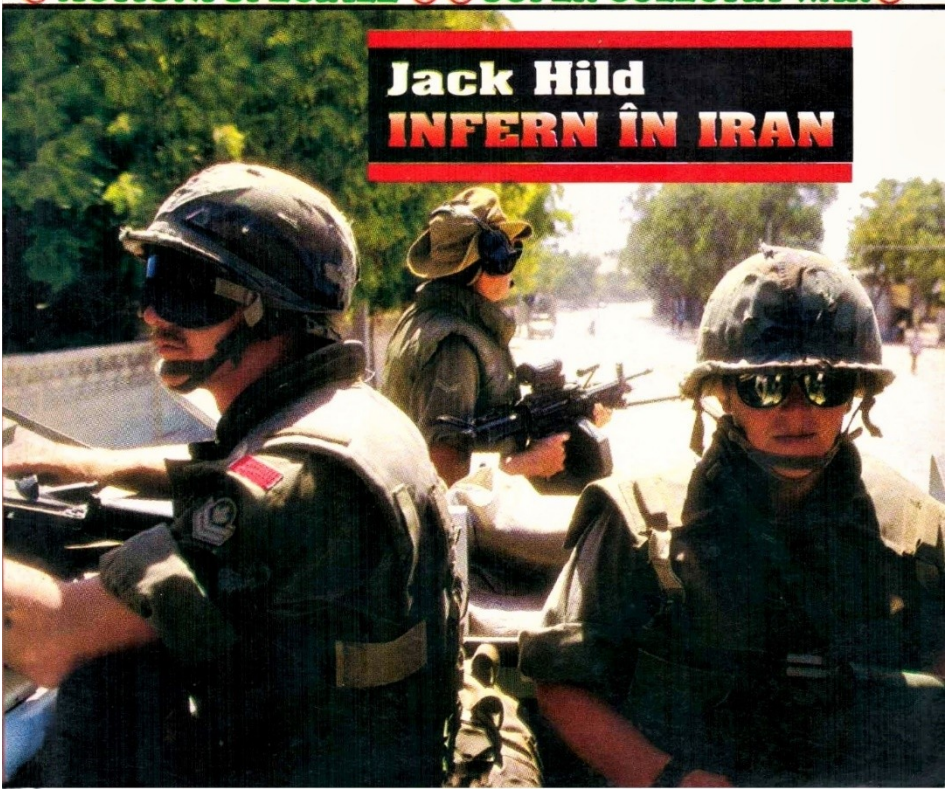

Jack Hild

INFERN ÎN IRAN

Jack Hild

INFERN ÎN IRAN

Editura Z 1995

1

Doctorul Hussein al-Barani gâfâia din cauza durerii care îi iradia în tot corpul. Îi fracturaseră picioarele cu o bară de fier, îi arseseră tălpile şi îi smulseseră câteva unghii. Nu mai era în stare să reziste şi începea să-şi dorească moartea.

Doi gardieni îl apucară cu brutalitate târându-l prin tabără. Gemu, apoi scoase un urlet din cauza durerii cumplite. Torţionarii izbucniră în râs şi se apucară să-l imite prefăcându-se că gem tînguitor. Dar astrofizicianul nu-i mai auzi. Îl cuprinse brusc ameţeala şi se prăbuşi greoi.

După câteva clipe Gărzile Revoluţiei îl aruncau pe burtă în faţa căpitanului Mohamadi Razod, şeful bazei. Cu o strâmbătură dispreţuitoare, Razod îşi aşeză cizma pe ceafa doctorului al-Barani, strivindu-i cu duritate faţa de pietriş. Omul de ştiinţă a ţipat din nou, corpul i-a fost zguduit de un spasm nervos, apoi a recăzut într-un fel de apatie vecină cu coma. După aceea nu a mai fost conştient decât de greutatea insuportabilă care îi strivea capul şi de asperităţile care îi înţepau faţa.

În sfârşit presiunea încetă brusc şi putu să întoarcă capul, străduindu-se să-şi recapete cât de cât cunoştinţa.

— Ia uite ce fotoliu superb ţi-am instalat, zise Razod, cu o lucire de sadism în privire.

În ciuda lacrimilor de durere, omul de ştiinţă clipi de câteva ori în lumina orbitoare. într-adevăr, fotoliul cu pricina, un scaun rudimentar, fusese căţărat pe un rug de lemn de şarpantă în formă de piramidă, înconjurat de vreo doisprezece pasdari în costume maronii de camuflaj. Unul din ei ţinea în mână un bidon cu benzină.

— Dacă mărturiseşti acum, i-a zis din nou Razod, vei fi scutit de multe neplăceri.

În ciuda căldurii toride a acelui sfârşit de după-amiază, în plin deşert iranian, doctorul al-Barani se simţi scuturat de un fior de gheaţă. Ştia, înţelesese că moartea reprezenta singura alegere logică şi cinstită care îi rămăsese. Închise ochii şi îşi trecu limba vâscoasă peste buzele crăpate, acoperite de praf. Apoi, vorbi, repetând ceea ce mai spusese deja de nenumărate ori. Câteva cuvinte pe care nici tortura, nici privaţiunile nu reuşiseră să le schimbe.

— N-am nimic de mărturisit.

Razod făcu un gest scurt spre pasdari. Doi dintre ei îl apucară pe doctor de subsuori. Picioarele rupte l-au făcut din nou să ţipe de durere. Cei doi l-au urcat cu brutalitate pe scaun şi i-au legat braţele la spate. Doctorul al-Barani a ridicat încet capul şi şi-a privit torţionarii cu un aer sfidător. Din înălţimea rugului vedea tot perimetrul taberei, având de jur împrejur trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, în partea de sus cu fire prin care circula curentul electric, cu posturile de gardă şi barăcile din panouri prefabricate de un maroniu verzui pentru a se confunda mai bine cu peisajul deşertic. Mai vedea şi uşile blindate de acces în subterană, la mai puţin de o sută de metri de el, încastrate între două coline cu forme estompate. în lumina palpitând de căldură, tabăra întreagă părea că face parte integrantă din deşert... Un camuflaj foarte reuşit.

Deodată, un grup de oameni în halate albe de laborator apăru pe rampa de acces în subterană şi se îndreptă cu rapiditate spre rug. În frunte nu era altul decât doctorul Hamid, prietenul mai în vârstă al lui Barani.

Dar nu era numai atât. Era şi un adevărat Iuda, omul care îl trădase în mod josnic.

— Mi-au cerut permisiunea să asiste la ultimele tale clipe, explică Razod.

Al-Barani se uită la căpitan şi îi văzu zâmbetul plin de răutate. Ştia cât de mult îşi adora meseria Razod. Iubea tortura la fel de mult ca pe sine însuşi! De departe ţi se părea frumos, dar când te apropiai erai şocat de faţa lui ciupită de vărsat şi de privirea rece a ochilor săi negri. Fusese pregătit de cei din Hezbollah[1], acei fanatici ai Partidului lui Dumnezeu, proveniţi din proletariatul urban care, după revoluţie, însângerase străzile Teheranului, alungând şi hăituind cu o sălbăticie nemaivăzută disidenţii şi necredincioşii pentru a-i extermina. Razod nu era inteligent, dar era viclean. De aceea învăţase să inspire groază. În Iranul postrevoluţionar nu avea de ce să-şi facă griji pentru viitorul său.

— Faceţi loc oamenilor de ştiinţă! ordonă Razod pasdarilor în ţinută de luptă.

---

[1] HEZBOLLAH (în arabă *hizg Allah*, partidul lui Dumnezeu), organizație libaneză fondată în 1982 cu sprijinul militanţilor şiiţi iranieni grupați în mişcarea iraniană cu acelaşi nume. Obiectivul ei este crearea unei republici islamice în Liban (N. T.).

Doctorul Hamid se apropia în fruntea grupului. Halatul alb descheiat lăsa să se vadă cămaşa întinsă până la refuz pe burdihanul moale. Sub sprâncenele stufoase, deja cărunte, expresia feţei sale era de nepătruns.

Al-Barani a încercat să-i prindă privirea. Imposibil.Hamid nu-l vedea. Privirea sa părea că trece prin el şi se pierde în depărtare. Al-Barani se simţea cuprins de un val de furie. Nu avea nici un resentiment pentru Hamid care îl trădase, ci împotriva lui însuşi care nu ştiuse să prevadă că sc va întâmpla astfel. Şi totuşi îşi făcuse studiile cu Hamid la Universitatea din Paris, şi tot cu el elaborase programul nuclear comandat de şah. Totuşi, de-a lungul acestor ani, al-Barani nu reuşise niciodată să-l înţeleagă foarte bine pe Hamid, al cărui oportunism şi dorinţă de a străluci îl surprinseseră totdeauna. Este adevărat că numai dragostea pentru ştiinţă îi legase pe cei doi bărbaţi. Se completau reciproc: unul era astrofizician, celălalt matematician.

Doctorul al-Barani era un om de o mare inteligenţă dar nu era viclean. De aceea nu-şi putea găsi locul în Iranul post-revoluţionar.

Razod se uită spre Hamid.

— Oamenii dumitale sunt gata? îl întrebă el.

Matematicianul dădu scurt din cap. Toţi oamenii de ştiinţă se adunaseră în spatele lui, formând o pată albă în mijlocul costumelor de camuflaj.

— Dezbracaţi-l! ordonă Razod.

Doi pasdari se repeziră la doctor să-i smulgă pantalonii de pe el. Condamnatul nici măcar nu încercă să se apere,atât de cumplit îl dureau picioarele. Şoldurile i-au apărut pline de vanatăi oribile. După ce rămase dezbrăcat de la talie în jos, Mohamadi Razod zâmbi triumfător.

— Eşti acuzat de, a fi lucrat pentru America, duşmanul poporului nostru, declară el. De asemenea, mai eşti acuzat de a fi încercat să corupi spiritul revoluţionar al celor care lucrau împreună cu tine. Dacă mărturiseşti adevărul, acum în al doisprezecelea ceas, dacă-mi spui numele trădătorilor care te-au ajutat, care cu siguranţă că te-au plătit ca să-ţi trădezi ţara, poate că am să mă las convins să fiu îndurător cu tine.

Doctorul al-Barani lăsă capul în jos. îl cunoştea bine pe Razod, ştia că nici măcar nu avea habar de sensul cuvântului

îndurare şi că, dacă ar fi vorbit, s-ar fi ajuns la alte victime, alţi nevinovaţi ar fi fost torturaţi şi ucişi. Nevasta lui mai întâi, apoi fiica sa, adolescentă şi fiul său care era încă un copil. Nu putea să suporte această perspectivă. Singura speranţă de a-şi salva familia era să păstreze tăcerea. Or, pentru a fi sigur că nu va vorbi, era mai bine să moară cât mai repede cu putinţă.

— Singura crimă pe care am comis-o, zise el cu o voce ostenită, este de a fi participat la acest proiect. îi cer iertare pentru asta lui Allah.

— Ţintuiţi-l! urlă Razob.

Un pasdar a agitat imediat un ciocan şi un cui mare. Al-Barani îşi înăbuşi un geamăt în timp ce alţi doi pasdari îi îndepărtau cu brutalitate picioarele scoţându-i bine în evidentă părţile genitale. Apoi omul înarmat cu ciocan aşează vârful cuiului sus, exact între testicule, şi bătu cuiul, prin stratul fin de piele, în lemnul scaunului.

— Dezlegaţi-i mâinile! răcni din nou Razod.

Doctorul al-Barani a lăsat capul în jos şi a văzut cuiul între picioare. Era ţintuit pe scaunul lui la fel ca fluturele unui colecţionar, dar deocamdată durerea era neînsemnată faţă de interminabilele şedinţe de tortură care se succedaseră în cursul săptămânii. Mintea i se înceţoşa. Era în stare de şoc.

Mirosul greţos al benzinei îl readuse la realitate. Un pasdar golea conţinutul bidonului pe partea stângă a rugului.Celelalte Gărzi ale Revoluţiei se apucară să bată din palme scandând:

— La moartei La moarte! La moarte!

Ca să nu rămână mai prejos, oamenii de ştiinţă începură şi ei să strige bătând cu piciorul în pământ.

Doctorul al-Barani îşi reţinu greaţa care îl copleşea. Voia să moară. De altfel asta şi merita, pentru că el elaborase putea esenţială a proiectului. Fără munca lui, inginerii, fizicienii şi chimiştii n-ar fi fost în stare să ajungă la nimic.

Din vina lui, arma cea mai de temut din istoria omenirii se afla acum în mâinile unor fanatici ignoranţi, brutali şi fără scrupule.

Razod scoase o cutie cu chibrituri din buzunar şi i-o întinse lui Hamid.

— Onoarea e a dumitale. Razod surâse.

— Doar dacă nu cumva acest trădător îţi mai inspiră încă simpatie.

A admite că ai simpatie însemna o adevărată sinucidere.Era de neconceput. Hamid acceptă chibriturile. Mâna îi tremura atât de tare încât rupse primul băţ încercând să-l aprindă.

Doctorul al-Barani îl urmărea cu privirea pe fostul prieten care aprindea al doilea biţ de chibrit.Hamid ţinea cu încapaţînare ochii în jos, incapabil să înfrunte privirea omului pe care îl trădase si pe care avea sa-l supună supliciului.Ce mult se schimbase Hamid de la începutul revoluţiei! Atunci avea un ideal nobil pe care îl apăra cu curaj. Era perioada în care toată lumea era de aceeaşi parte. Intelectualii, negustorii, tinerii, toţi îşi dădeau mâna împotriva şahului şi a teribilei sale poliţii secrete – SAVAK. În 1979, doctorul al-Barani credea cu convingere într-o schimbare radicală şi constructivă a ţării sale, cât şi în renaşterea morală a poporului iranian. De aceea acceptase fără să se revolte metodele represive ale noului regim, cu atât mai mult cu cât era convins de ostilitatea ţărilor vecine şi credea că superputerile constituiau o ameninţare reală pentru cauza pe care o apăra. De aceea consimtise de bună voie să se izoleze în această tabără pierdută în mijlocul deşertului iranian pentru a continua programul nuclear început de şah. Era convins că arma atomică pe care o elabora nu va fi folosită decât în ultimă instanţă şi numai în scopuri defensive.

Azi naivitatea lui se dovedea criminală. Al-Barani descoperise de puţină vreme că cele patru bombe atomice fabricate sub conducerea lui erau destinate unor scopuri ofensive şi, chiar mai rău, că vor fi folosite împotriva unor populaţii civile. Când avusese această certitudine, al-Barani se repezise îngrozit la Hamid pentru a-l convinge să abandoneze imediat proiectul. Ca şefi ai echipei ştiinţifice, amândoi aveau datoria de a înceta imediat lucrul.

Totuşi Hamid refuzase să-l asculte. Matematicianul rămăsese insensibil la toate argumentele şi nu voise să admită ceva care totuşi era cât se poate de evident, şi anume faptul că toţi savanţii şi fizicienii care participaseră la proiect vor fi în mod sigur eliminaţi imediat după realizarea lui. Regimul nu avea nici intenţia şi nici mijloacele să treacă la o producţie masivă de bombe, dar deţinea destul uraniu îmbogăţit pentru a fabrica patru bucăţi. Era suficient pentru ducerea la bun sfârşit a planului ofensiv. După realizarea lui, oamenii de ştiinţă deveneau inutili şi ar fi fost pur şi simplu lichidaţi sub pretextul

că fuseseră contaminaţi de occident. O operaţiune care se potrivea perfect spiritului responsabililor politici.

Hamid apropie chibritul de rug. Vaporii de benzină se aprinseră imediat, provocând izbucnirea brutală a focului. Al-Barani simţi cum năvăleşte peste el o căldură insuportabilă şi muşchii străbătuţi de junghiuri se încordară într-un reflex instinctiv…

Razod se apropie în grabă de partea de rug care încă nu fusese cuprinsă de flăcări şi scoase pumnalul de la centură.Căpitanul aşează mânerul în palma dreaptă a astrofizicianului şi zâmbi sadic.

— Haide! răcni el. Eliberează-te dacă ai curaj.

Din grupul de pasdari izbucniră strigăte de aprobare. Al-Barani privi o clipă cuţitul din mâna sa, zicându-şi că propunerea era cât se poate de clară. Dacă voia să scape de flăcări trebuia să-şi taie testiculele. Îşi ridică încet ochii şi se uită ţintă la Mohamadi Razod. Torţionarul îl contempla cu o expresie triumfătoare, sigur că prizonierul nu va ezita să se mutileze în prezenţa oamenilor săi pentru a-şi salva viaţa. După aceea ar fi putut să-l tortureze din nou cât poftea prelungindu-i agonia cu două-trei zile. Al-Barani era acum convins că Razod era un sadic însufleţit de o ură sălbatică faţă de toti oamenii superiori lui din punct de vedere intelectual. Încrâncenarea cu care îl interogase şi îl torturase mai mult de o săptămână era o dovadă a sadismului şi a dorintei de răzbunare pentru că el nu avea nici educaţie, nici bagaj intelectual.

În realitate Razod era un sălbatic, un ignorant în sensul cel mai rău al cuvântului. Si, în definitiv, ignora mai cu seama faptul că el va pierde cel mai mult în tentativa lui sadică de a smulge mărturisiri de la astrofizician.

Ultima dată când fusese la el acasă, al-Barani luase legătura cu un agent secret american din Teheran. Savantul îi explicase totul despre proict şi despre scopul lui îngrozitor. Primise în schimb promisiunea că această bază infernală camuflată în deşert va fi rasă pentru totdeauna de pe faţa pământului.

Focul se întindea cu rapiditate sub scaun. Flăcările îi atingeau deja picioarele. Căldura devenise acum sufocantă. De ce să mai aştepte?

Adunându-şi slabele forţe pe care le mai avea, al-Barani îşi încleşta degetele pe mânerul pumnalului. La picioarele rugului,

Razod îi scruta faţa nerăbdător să zărească teroarea pe trăsăturile savantului.

Zadarnic. Al-Barani îl privi drept în ochi, îşi înfipse încet lama cuţitului sub bărbie şi cu un gest scurt îşi tăie gâtul dintr-o parte în alta. Sângele ţâşni imediat inundându-i umerii şi pieptul.

Razod scoase un mârâit furios, ultimul sunet pe care îl mai auzi condamnatul la moarte.

Razod se repezi la puşca de asalt a primului om aflat lângă el, dar ceea ce mai rămăsese pe scaunul înconjurat de flăcări nu mai semăna deloc cu o fiinţă omenească. Victima îl ridiculizase pe căpitan în faţa întregii tabere.

Beat de furie, Razod ridică totuşi arma şi trase cele treizeci de gloanţe ale încărcătorului în corpul neînsufleţit al doctorului. După ce împuşcăturile încetară, nu izbucniră nici aplauze şi nici strigăte pline de bucurie. Nu se auzeau decât trosnetul lemnelor care ardeau şi vântul care sufla în rafale. Razod aruncă arma cu un gest furios.

Căpitanul nu ştia că în acea după-amiază toridă, în faţa tuturor subordonaţilor săi, îşi pierduse mai mult decât prestigiul.

În realitate pierduse totul!

2

Blonda încântătoare din faţa maşinii de scris îşi ridică năsucul cărn si se uită fix la el.

— Aţi întârziat opt minute. Senatorului nu-i place să astepte.

Walker Jessup îi zâmbi în chip de scuză. Petrecuse un sfert de oră în parcarea subterană a imobilului, ascultând linistit o casetă în propria lui maşina, întârziind înadins.

Senatorul putea sa-si bage undeva exigenţele de punctualitate...

Când secretara se ridică în picioare, Jessup încercă să-şi menţină privirea la nivelul feţei, dar sânul tinerei femei era mult prea atrăgător. Secretara strânse din buze cu un aer dezaprobator, deschise o uşă grea din acaju masiv şi făcu un pas într-o parte pentru a-l lăsa pe Jessup să treacă.

Proţăpit în faţa ferestrei înalte a biroului, cu mâinile încrucişate la spate, senatorul bătea nervos în podea cu tocul, pantofilor. Senatorul purta totdeauna nişte tocuri puţin mai înalte pentru a părea mai înalt, fără să fie însă bătător la ochi. Cu toate astea, era obligat totdeauna să ridice privirea când voia să se uite în ochii înaltului texan.

Ba chiar trebuia să-i ridice foarte sus.

— Stai jos, îi zise el tăios după ce uşa se închise în spatele lui Jessup.

Senatorul îi arătă cu mâna un fotoliu din fata biroului.

— Avem o problemă, reluă el.

Jessup îşi instala de bine de rău corpul mătăhălos în fotoliul capitonat cu piele roşie. Un fotoliu confortabil pentru o persoană cu o corpolenţă normală, dar destul de îngust pentru Jessup care se simţi imediat încorsetat.

— Ce fel de problemă? mormăi el.

Senatorul se apropie de birou şi îşi aşează degetul pe dosarul gros pus la vedere şi pe care stătea scris „ultraconfidenţial”.

— Comisia a primit informaţii destul de alarmante provenind din Iran…

Jessup schiţă un zâmbet zeflemist pe care şi-l reţinu însă imediat.

— Adică au bomba?

Senatorul îl fulgeră cu privirea în timp ce o venă mică şi albastră de la tâmplă se umfla în mod alarmant. Nici măcar nu-şi dădu osteneala să-l întrebe pe Jessup de unde cunoştea această informaţie clasată „ultrasecretă”. Texanul făcuse parte din serviciile secrete militare şi civile înainte de a lucra pe cont propriu. Îşi păstrase o reţea de relaţii elaborată cu grijă în mediile internaţionale de spionaj, cât şi în cele ale mercenarilor şi ale criminalilor de cea mai joasă speţă.Era poreclit *Aranjorul*, cel care putea să organizeze orice,oriunde, fireşte cu condiţia să primească o sumă foarte mare de bani. Iar senatorul, ca un om care se credea îndreptăţit sa facă asta, îl dispreţuia atât pe individ cât şi metodele lui. Şi mai mult decât atât detesta ideea că guvernul Statelor Unite este nevoit uneori să recurgă la nişte oameni ca Jessup pentru anumite treburi deosebit de scârboase şi a căror execuţie era foarte delicată. în sfârşit, îl detesta pe Jessup mai ales pentru că nu făcuse nici o greşeală până acum.

— Am verificat temeinicia informaţiei prin sursele noastre oficiale şi oficioase, a continuat senatorul. în momentul acesta experţii Comisiei se străduiesc să reconstituie procesul care a permis Iranului să pună la punct un program nuclear.

— Nu e greu de imaginat.

— Serios? Ei bine, te ascult! Aş vrea să ştiu şi eu cum a putut o ţară abia ieşită dintr-o revoluţie şi angajată într-un

război de frontieră sângeros să găsească mijloacele de a începe, şi mai ales de a duce la bun sfârşit, un program atomic destinat unor scopuri ofensive.

Senatorul vru să se aşeze în fotoliul din faţa lui Jessup, apoi se răzgândi. Rămânând în picioare îşi putea privi de sus interlocutorul.

— În locul dumitale, domnule senator, eu aş apela puţin la sursele oficiale, zise Jessup. Ca să construieşti o bombă atomica e nevoie de o tehnologie dc un anumit nivel şi de materie primă. Dacă îmi amintesc eu bine, şahul le-a lăsat în urma lui pe amândouă. Să ne amintim cu câtă înflăcărare se ocupa de planificările de energie nucleară. Programase douăzeci de centrale care urmau să fie operaţionale până în 1990... Şi, tot după câte îmi aduc aminte, v-aţi oferit cu cea mai mare plăcere să-i furnizaţi tot ce avea nevoie pentru a le realiza...

— Situaţia mondială era atunci cu totul alta, răspunse aproape agresiv senatorul. Şi nici nu aveam de ales. Iranul era un aliat puternic. I-am dat tehnologie. Dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o alţii în locul nostru. Oricum, nu puteam prevedea că lucrurile vor evolua în felul ăsta.

Jessup îşi reţinu un suspin de plictis.

— Când dispui de elementele necesare pentru punerea la punct a unui reactor nuclear, a reluat el, atunci poţi să construieşti şi o bombă. Este foarte probabil că, după căderea şahului, iranienii dispuneau deja de toate componentele indispensabile.

— Cum adică componentele? Despre ce vorbeşti? În orice caz, nu noi le-am furnizat.

— Cu siguranţă că nici nu vi le-au cerut. Se poate face din nou apel la sursele oficiale. Şahul furniza petrol Africii de Sud. Numai că uzina de la Valinda, din Africa de Sud, produce de ani de zile plutoniu şi uraniu destinat în mod special fabricării de arme nucleare. Si toată lumea stie că şahul a cumpărat primele încărcături destinate exportului.

Senatorul şi-a scos ochelarii din haina costumului cenuşiu cu dungi. Convorbirea luă o întorsătură pe care nu o mai controla şi era foarte hotărât să nu se lase şi mai mult antrenat pe acest teren primejdios. Deschise dosarul voluminos de pe birou şi începu să-l răsfoiască în timp ce comenta:

— După informaţiile noastre, Iranul posedă patru bombe operaţionale şi are de gând să le folosească împotriva unor populaţii civile. Nivelul de tehnologie al echipei ştiinţifice iraniene fiind încă destul de elementar, bombele sunt aproape la fel cu cele pe care le-am aruncat la Hiroşima şi Nagasaki. Cu alte cuvinte, fiecare cântăreşte câteva tone, măsoară în jur de trei metri pe un metru şi jumătate şi are o putere de douăzeci până la patruzeci de kilotone, adică aproape dublu faţă de *Fat Man*, bomba care a distrus Nagasaki. Adaug faptul că iranienii nu dispun de mijloace aeriene fiabile să transporte aceste bombe. Sunt mult prea mari pentru rachetele de care dispun în momentul de faţă.

— Dar avioanele lor ar trebui să pătrundă în zonele de apărare aer-sol pentru a-şi purta bombele deasupra ţintelor stabilite. Cu siguranţă că e mult prea periculos, zise Jessup.

— Într-adevăr. Totuşi fiecare bombă ar putea să nimicească zeci de mii de indivizi, poate chiar mai mult, în funcţie de locul şi momentul în care ar exploda.

— Arhisuficient pentru declanşarea unui război sfânt care ar putea să cuprindă tot Orientul Mijlociu, zise texanul suspinând.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că iranienii ar putea folosi celelalte trei bombe ca mijloc de şantaj pe lângă puterile occidentale, adăugă senatorul.

— Mi se pare o treabă cum nu se poate mai potrivită pentru echipa Delta, propuse Jessup.

— Nici nu poale fi vorba, răspunse imediat senatorul. Nu ne putem permite să intervenim oficial.

Jessup stia foarte bine asta. Altfel de ce l-ar mai fi convocat senatorul?

— Aceasta misiune implică a o incursiune pe teritoriul iranian, şi ştim cât de susceptibil este guvernul în privinţa suveranităţii.

— O astfel de operaţiune ar fi echivalentă cu un act de război.

— Să zicem că o operaţiune de acest fel, dacă ar fi îndeplinită cu aprobarea oficială a ţării noastre, ar pune serios în dificultate eforturile diplomaţiei noastre în această parte a lumii.

— Mai bine zis, s-ar alege praful de ele, spuse Jessup rânjind, care ştia că asta ar face ţăndări şi imaginea de politician pacifist

pe care senatorul şi-o întreţinea cu grijă în vederea realegerii sale.

— Comisia doreşte ca de această problemă să se ocupe un grup de acţiune clandestin. Treaba trebuie făcută în paisprezece zile începând de azi, adică mai înainte ca bombele să poată fi transportate din tabăra în care au fost fabricate. Oamenii dumitale sunt disponibili în momentul ăsta?

Jessup susţinea cu încăpăţânare privirea senatorului. Venise momentul adevărului.

— Dacă înţeleg eu bine, zise texanul, Comisia e satisfăcută de modul în care echipa mea de mercenari a rezolvat problema la Kaluba?

Senatorul nu răspunse imediat. Faptul că acea mică bandă de mercenari adunaţi de Jessup reuşise să restabilească democraţia în mica insulă africană îl făcea să turbeze. Le încredinţase o misiune aproape imposibilă în speranţa că vor eşua, că vor fi masacraţi sau capturaţi, ilustrând astfel teoria căreia el îi datora cele patru realegeri succesive în cadrul Senatului: niciodată confruntare violentă, mai întâi şi totdeauna eforturile diplomaţiei. Suna frumos şi morala era salvată. Era sigur că acest slogan lipsit de sens îi aducea mari beneficii senatorului; îi aduce titluri cu litere de-o şchioapă în presă şi în consecinţă puterea.

— Într-adevăr, suntem satisfăcuţi, admise el în cele din urmă cu o voce înţepată. Dar această misiune în Iran este cu mult mai dificilă. E vorba de o pătrundere în adâncime pe teritoriu interzis pentru a nimici atât armele atomice cât şi tot materialul de cercetare. Inclusiv tot personalul ştiinţific. Iar totul trebuie să pară un accident.

— Un ce? întrebă texanul rânjind.

Senatorul schiţă un zâmbet satisfăcut.

— În privinţa asta membrii Comisiei sunt unanimi. Vrem ca distrugerea bazei să semene cu un accident nuclear. Cu explozia nefericită a uneia dintre bombe, Este singurul mijloc de a nu trage restul lumii într-o situaţie catastrofală.

Jessup dădu din cap mulţumit.

— Ideea nu-mi displace deloc, admise el.

— Şi venind vorba de catastrofe, aş vrea să-ţi atrag atenţia că ţării noastre i-ar fi greu să suporte un nou fiasco în Iran, după acea tentativă nenorocită de recuperare a ostaticilor.

În urmă cu câţiva ani, Walker Jessup n-ar fi ezitat să-i tragă vreo două peste bot senatorului pentru această ultimă remarcă. În fond, prin funcţia pe care o deţinea, şi el avea o parte de vină pentru pierderea tragică a opt oameni curajoşi. Totuşi trecerea timpului temperase caracterul impetuos al texanului, de aceea se mulţumi să schimbe subiectul atacând o temă care ştia că îl va stingheri pe senator.

— O operaţiune ca cea pe care mi-o comandaţi o să vă coste şi ochii din cap.

Senatorul păli, apoi se înroşi de furie.

— Ne-am înţeles deja în privinţa preţului unor astfel de misiuni, se răsti el. Cincizeci de mii de dolari pentru fiecare om plus cheltuielile. Consideră că este o sumă mai mult decât frumusică, ţinând cont că aceşti oameni, deşi foşti militari, nu mai sunt decât nişte simpli criminali.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, zise calm Jessup, dar sunt mult mai mult decât atât, şi de altfel nu asta e problema.

Se ridică şi îşi măsură din cap până în picioare interlocutorul înainte de a continua:

— Ştim foarte bine că n-am stabilit nici un preţ. Fiecare misiune e diferită. Dacă vreţi ca oamenii mei să plece în Iran, va trebui să am mână liberă în privinţa finanţelor.

— Vrei să spui un cont nelimitat, aproape că gemu senatorul.

— Altfel nici măcar n-aş îndrăzni să-i vorbesc lui Barrabas despre această misiune.

Senatorul se gândi un moment.

— Bine, bine, zise el în cele din urmă încruntat. Acţionaţi cât se poate de bine. De acord cu contul nelimitat. Totuşi puţină reţinere în privinţa cheltuielilor. Nu poţi să-ţi închipui cât de puricat a fost bugetul nostru în ultima vreme. Suspină înainte de a trimite o ultimă săgeată otrăvită.

— Oricum, continuă el, indiferent de costul total al acestei operaţiuni, nu le da oamenilor decât o treime din suma stabilită înainte de misiune. Le vei plăti restul la întoarcerea din Iran.

— Voi face tot ce voi putea ca să fiţi satisfăcut, minţi Jessup.

Ştia foarte bine că Nile Barrabas n-ar fi acceptat niciodată astfel de condiţii, mai ales pentru o misiune care se iniinţa o adevărată sinucidere.

3

Erika Dykstra reveni încet spre picioarele patului răvăşit.Ţinea în mână prima ediţie a cotidianului *International Herald Tribune* deschis la pagina cu mica publicitate. Lumina matinală lăptoasă învăluia ca o ceaţă uşoară trupul gol al bărbatului care dormea pe spate, atenuând linia dură a muşchilor. Un trup splendid, într-adevăr, dar care de multă vreme nu mai era perfect. Viaţa lăsase pe corpul lui Nile Barrabas nişte urme care nu se vor mai şterge niciodată. Erika nu numărase niciodată cicatricele bărbatului pe care îl iubea, dar le mângâiase atât de des, încât le cunoştea pe toate.

Aproape complet alb, părul foarte aspru contrasta în chip ciudat cu pielea bronzată. Erika îl cunoscuse pe Barrabas în cursul ultimilor ani ai războiului din Vietnam şi încă deja atunci avea părul alb. Şi un fel de cicatrice cu care rămăsese în urma unei răni la cap.

În vremea aceea, gurile rele din Saigon spuneau că traumatismul atinsese creierul lui Barrabas făcându-l *boo coo dinky dau*. Complet, total ţicnit. După ce se vindecase Barrabas se întorsese pe front, bravând primejdia cu un curaj nebun, riscându-şi viaţa cu un fel de plăcere nemaipomenită şi o sălbăticie dementă.

În orice caz, dacă era nebun, Erika Dykstra învăţase să-i respecte
nebunia.

În vârstă,de douăzeci şi şapte de ani, de naţionalitate olandeză, Erika era originară din Amsterdam. Ca şi fratele ei Gunther, Erika era specializată în contrabandă internaţională, fiind interesată în mod deosebit de obiectele din aur, de pietre preţioase şi de operele de artă. Din când în când, foarte rar, făcea şi contrabandă cu arme. Văzuse, trăise şi făcuse lucruri incredibile şi de asemenea învăţase o grămadă de chestii.

În special că în viaţă există momente strategice şi că uneori îţi iese în cale norocul. Că o faţă poate să apară cu pregnanţă dintr-o mulţime anonimă. Că poţi trece foarte aproape pe lângă moarte...

Si mai învăţase că anumite răni nu se vindecă niciodată.

Barrabas dormea agitându-şi ochii sub pleoape. Chiar şi în somn părea pornit. Trăsăturile lui accentuate păreau daltuite în bronz.

Erika aruncă o privire distrată spre sticla de Jenever goală de pe noptieră. În ajun atacaseră împreună ginul olandez şi Nile terminase sticla singur când Erika adormise. Blarrabas bea enorm. În săptămânile din urmă băuse şi mai mult decât de obicei, dar Erika, ca o femeie realistă ce era,se ferise să-i atragă atenţia. Un om ca Nile Barrabas nu putea fi dădăcit. Niciodată nu va reuşi să-l constrângă, după cum nu va reuşi vreodată să-l ţină lângă ea. Totuşi când se alia acolo, cu ea, îi aparţinea complet, cu trup şi suflet... Ce-ar fi vrut mai mult? Deşi, uneori, în unele momente necugetate, ar fi dorit să-l păstreze veşnic lângă ea.

De la ultima misiune, săptămânile trecuseră ca o sărbătoare fără sfârşit. Rămăseseră multă vreme la Paris şi cheltuiseră o adevărată avere în magazinele elegante şi localurile cele mai la modă din capitala Franţei. După care luaseră avionul spre Capri unde se instalaseră într-un hotel luxos construit pe coasta unui munte care domina mica în insulă. Firește, făcuseră pe turiştii, se plimbaseră, se scăldaseră în apa mării, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuseră în camera lor, care oferea o imagine panoramică asupra domeniului somptuos al lui Tiberiu, cu vestimentaţia lui luxuriantă ieşită dintr-o mare turcoaz. Acolo, învăluiţi de lumina blândă a Mediteranei, se iubiseră până la saţietate.

Erika îl iubea pe Barrabas aşa cum nu mai iubise alt bărbat înaintea lui. Şi totuşi ştia că nu-i va aparţine niciodată. Îi venea foarte greu să-l înţeleagă. Poate că la urma urmelor era nebun. Poate că riscurile meseriei erau pentru el aşa cum erau drogurile pentru alţii.

Tânăra femeie căută cu privirea anunţul pe care îl subliniase în ziar. Cel pe care Barrabas îl aştepta de săptămâni în şir: chemarea pentru o nouă misiune. Vru să-şi trezească amantul dar în ultima clipă se răzgândi. Anunţul însemna sfârşitul sărbătorii care dura deja de multă vreme.

Imediat ce îl va citi, Erika îl va pierde pe Barrabas. Până data viitoare... Dacă va exista data viitoare.

Dădu drumul ziarului pe podea şi îşi desfăcu halatul de casă din mătase albastră. Aerul dimineţii îi mângâie sânii întărindu-i sfârcurile. Tot trupul ei tânjea după Barrabas.

După, murmură ea strecurându-se cu voluptate în pat.

Nile Barrabas sări pe trotuar pentru a lăsa să treacă maşina poliţiei... Cei doi poliţişti cu căşti pe cap îi aruncară în trecere o privire distrată. Cu balonzaidul lui kaki şi blugii strâmţi semăna-cu toată lumea şi cu oricine. Stopurile maşinii dispărură zece metri mai departe, după cotitura, la dreapta străzii înguste. Poliţiştii din Amsterdam nu-i opreau pe trecători fără un motiv serios, chiar şi noaptea în Walletjes, cartierul fierbinte al oraşului.

Barrabas îşi continuă drumul pe trotuar strecurându-se printre maşinile garate. Strada fiind abia destul de lată pentru a permite trecerea unui vehicul, automobiliştii erau obligati să parcheze pe trotuare. Evident că arhitecţii de acum patru sute de ani nu se gândiseră cava veni o zi când vor fi necesare parcări. Înghesuite unele în altele, casele cu cinci etaje şi faţade înnegrite mărgineau cele două laturi ale străzii. Acoperişurile în pantă, aşezate la intervale foarte regulate, semănau cu dinţii unui ferăstrău uriaş.

Ceva mai încolo clipea firma de neon roz a unui sex-shop, a cărei vitrină oferea o întreagă adunătură de falsuri şi de păpuşi gonflabile în mărime naturală. Barrabas nici măcar nu întoarse capul. Se simţea nervos, încordat, exasperat de o nevoie pe care o cunoştea prea bine.

Redevenise un soldat chinuit de nevoia războiului.

Această stare de tensiune intolerabilă se instalase în el lent, progresiv. De fiecare dată era la fel. Se sătura repede de odihnă, de lipsa de ocupaţie. Şi atunci începea să se simtă inutil, stingherit, cam ca un peşte aruncat afară din apă. Şi pentru a-şi înşela plictisul care îi strica viaţa, Barrabas se refugia în alcool, singurul mijloc de evadare pe care îl avea la dispoziţie.

Nile Barrabas nu-şi ascundea adevărul: niciodată nu va mai funcţiona normal. Participase la prea multe războaie ca poată simţi în voie într-o lume în care pacea constituia augurul mod de viaţă. Totul i se părea atât de derizoriu în comparaţie cu războiul...

Trei case mai încolo spectacolul se arăta mai interesant. O prostituată roşcată cu picioare de gazelă ocupa apartamentul de la parter. Aşezată pe un taburet înalt în faţa ferestrei unui dormitor foarte mic, femeia nu avea pe ea decât un sutien din dantelă neagră şi o fustă mini asortată. Barrabas aruncă o privire pe fereastră şi tânăra îi adresă imediat un zâmbet plin de

perversitate desfâcându-şi picioarele. Sub fusta scurtă, pubisul ras era neted ca un fund de bebeluş, Barrabas făcu ochii mari apoi izbucni în râs. Preţ de ce puţin o clipă, starea de tensiune copleşitoare slăbise.

— Mulţumesc, aveam nevoie de aşa ceva, îi zise el fetei care imediat îi făcu semn să intre în aprtament.

Dar Barrabas scutură din cap şi îi trimise un sărut de adio. Roşcata depărta şi mai mult picioarele de parcă ar fi vrut să-l prindă din zbor.

Hotărât lucru, olandezii erau un popor foarte prietenos.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în cartierul fierbine, mulţimea pietonilor devenea din ce în ce mai mare. Găseai acolo de toate. Sex sub toate formele, rătăciţi, drogaţi, punkişti, cerşetori, hoţi de buzunare. Barrabas mergea pe Warmoesstrat spre gară. Intră pe o străduţă mărginită de hoteluri mizerabile pentru studenţi lefteri şi pătrunse într-unul din ele, *Parima*.

La parter era un bar-restaurant nu prea atrăgător. Într-un decor de plase de pescuit pline de praf şi bucăţi vechi de plută, neonul revărsa o lumină sângerie şi un tonomat răcnea un rock asurzitor. Clientela de la *Parima* era formată în principal din studenţi drogaţi şi curviştine în costum de lucru.

Deşi îl zări din spate, Barrabas îl recunoscu imediat pa Walker Jessup. Un adevărat munte de carne care o dată cu trecerea timpului avea tendinţa să se ramolească.

Barrabas se strecură în faţa lui la masă. Jessup se uită la el cu ochi întristaţi.

— Ce ideie să alegi ca loc de întâlnire o magherniţă ca asta! zise el suspinând.

Apoi arătă spre farfuria din faţa lui de care nu se atinsese, înainte de a face semn spre chelnerul negru care se juca cu un pui de cimpanzeu lângă bar:

— Am găsit un smoc de păr de maimuţă în farfuria mea.

— Trimite-o înapoi la bucătărie.

— N-aş îndrăzni să fac asta niciodată! zise Jessup. Aş risca să-mi trimită înapoi acelaşi lucru stropit cu urina acestui animal afurisit.

— Ar trebui să încerci. Poate mai slăbeşti şi tu.

Texanul îşi acoperi peştele din farfurie cu şerveţelul.

— Crezi că putem comanda alcool fără să riscăm nimic?

— Dacă ai să ceri o sticlă întreagă, cred că poţi fi liniştit, răspunse calm Barrabas.

— Bei tot whisky?

— E laptele meu zilnic.

Jessup comandă o sticlă de whisky pe care chelnerul i-o aduse împreună cu două pahare, însoţit de cimpanzeul care îi prezentă lui Jessup nota de plată. Texanul citi cifra totală si făcu o strâmbătură ofensată. Scoase din buzunar un teanc de note multicolore pe care le trie înainte de a scoate dintre ele o bancnotă mare pe care o întinse chelnerului. După ce acesta se îndepărtă, Jessup bombăni:

— Încep să înţeleg de ce mi-ai cerut să ne întâlnim aici.

De fiecare dată când aduci un fraier, primeşti un procentaj din ce plăteşte el. Am dreptate?

Barrabas nu răspunse. Verifică dopul sticlei, îl scoase şi umplu până la refuz cele două pahare. În realitate, Jessup stia foarte bine pentru ce alesese *Parima*. Îl invitase într-un loc unde clientela era prea ameţită sau prea drogată, sau prea stupidă pentru a remarca ceva. Un fel de pubelă pentru noua generaţie de rebuturi a omenirii.

Barrabas bău trei sferturi din pahar. Jessup îl goli pe al lui dintr-o înghiţitură, apoi întrebă zâmbind:

— Nu vrei să facem un concurs?

— Nu, în orice caz nu acum, răspunse serios Barrabas golindu-şi şi el paharul.

— Cum vrei, dar îţi jur că n-am să părăsesc şandramaua asta până nu golesc o sticlă care m-a costat şaptezeci şi cinci de dolari!

Şi zicând acestea, texanul îşi umplu din nou paharul.

— Mai bine spune-mi ce vrei de la mine, zise Barrabas.

Jessup luă o gură de whisky, apoi se aplecă înainte cu coatele sprijinite de masă.

— De data asta, misiunea pe care o am pentru tine e o adevărată bijuterie. În esenţă, e vorba de distrugerea programului de înarmare nucleară a unei ţări din lumea a treia.

— Daaa?

— Iranul.

Pronunţând aceste cuvinte, texanul îl observă cu atenţie] pe fostul colonel. Reacţia fu aproape imperceptibilă. Jessup îi expuse detaliile deosebit de periculoase ale misiunii! Adevărul e

că fostul agent CIA nu era deloc surprins. Bărbatul din faţa lui era mult mai mult decât un mercenar care îşi vindea priceperea celui care plătea mai bine. Era un conducător de oameni excepţional şi încrederea pe care o inspira soldaţilor lui nu avea nici o legătură cu fizicul, cu trecutul ori cu competenţa lui militară. În luptă gândea mai repede decât toţi şi se mişca cu o siguranţă inegalabilă.

Barrabas nu îl întrerupse pe Jessup decât o singură dată:

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă el.

— Numai două săptămâni. Treaba trebuie terminată mai înainte ca tot arsenalul sau o parte din el, să poată fi mutat de acolo unde se află acum. îţi repet că vrem să distrugem complet baza şi tot ce se află în ea, iar explozia trebuie şi pară un accident. Asta presupune că va trebui să pătrundea acolo şi să plecaţi fără a lăsa vreo urmă.

— Şi nici supravieţuitori.

— Nici supravieţuitori.

Barrabas scoase din buzunar o cutie cu trabucuri şi îl servi şi pe Jessup. Le aprinseră şi Barrabas întrebă:

— Ce-ar fi să vorbim acum şi de părăluţe?

— Te ascult.

Barrabas trase din trabuc apoi zise din vârful buzelor:

— Vreau două sute de mii de dolari de om.

Jessup se aştepta la o sumă frumuşică, numai că Barrabas cam exagera.

— La dracu, asta face în total peste două milioane de dolari! murmură el.

— Calculezi repede, Jessup.

— Mi s-a cerut să-ţi plătesc un sfert înainte şi restul după.

Barrabas îi aruncă o privire dubitativă:

— S-ar zice că amicii tăi nu prea cred în şansele noastre de succes.

— Dar tu?

Barrabas continuă fără să-i răspundă.

— Plata se va face şaizeci la sută, patruzeci la sută. Şi, fireşte, două sute cincizeci de dolari pentru cheltuieli. Mi-ar trebui lovelele chiar de mâine dimineaţă.

— E ultimul tău cuvânt?

Barrabas îşi vârî trabucul în colţul gurii:

— Mda. Ori accepţi, ori le spui amicilor tăi să se ducă la naiba.

Faţa adipoasă a lui Jessup se lumină de zâmbetul lui larg. Se gândea la senator şi la mutra pe care o va face când va primi nota de plată a acestei mici escapade în Iran.

— Guvernul este de acord, îi zise el în cele din urmă.

— Ei bine, atunci să bem un păhărel, propuse Barrabas.

Jessup umplu cele două pahare şi îl goli pe al lui dintr-o înghiţitură. Barrabas îl imită şi umplu din nou paharele. Apoi zise ironic:

— De ce să nu participi şi tu la misiunea asta, Jessup? Aş avea o grămadă de treabă pentru tine. Puţină mişcare te-ar menţine în formă.

Jessup îşi mestecă ţigara de parcă ar fi reflectat serios la propunerea făcută.

— Ia du-te la naiba! îi răspunse el râzând după câteva clipe.

Barrabas izbucni şi el în râs. Era fericit.

Soldatul îşi găsise în sfârşit un alt război.

4

Inima lui Liam O'Toole bătea cu putere şi simţi un nod în gât în momentul în care bătu în uşa veche de culoare verii pe care vopseaua se scoroja lamentabil. Acest cartier din Belfast, pe care îl cunoştea atât de bine altădată, i se părea si mai sărac, şi mai sordid decât în amintirile lui. Căsuţele care se înşirau de o parte şi de alta a străzii semănau cu nişte coteţe pentru iepuri, construite din cărămidă. Pe trotuarul opus, trei case fuseseră incendiate şi o sumedenie de plăci astupau uşile şi ferestrele înnegrite de fum. La capătul străzii, caroseria unei maşini arse zăcea pe osiile fără roţi.

Cartierul se transformase nici mai mult, nici mai puţin,decât într-o zonă de luptă.

Usa verde se întredeschise puţin de tot. O femeie micuţă, slabă şi cu părul alb, purtând un şorţ de plastic înflorat, îl privea curioasă prin ochelarii cu lentile groase.

— N-am nevoie de... începu ea.

— Mamă, sunt eu, Liam.

Femeia deschise ceva mai mult uşa şi îi privi cu atenţie fata.

O’Toole făcu la fel. Doamne, ce mult se schimbase în douăzeci de ani! Avea faţa plină de riduri şi de pete. Îi păru bine

că luase hotărârea să se întoarcă. Voia să se împace cu ea înainte de a fi prea târziu!

— E fiul tău, Liam, zise el din nou. M-ai uitat?

În spatele lunetelor groase, ochii bătrânei păreau enormi.

— Nu am nici un fiu cu numele ăsta!

— La naiba! exclamă O'Toole. Şi totuşi ştii cine sunt!

— Mda, ştiu, îi răspunse ea. Eşti un asasin şi nu mai eşti fiul meu. Îi trânti uşa în nas.

Apoi o auzi trăgând zăvorul.

— Te rog, te rog, ascultă-mă! îi strigă el. Am adus bani ca să te iau de aici. Am să-ţi cumpăr o casă frumoasă lângă Cork. Mamă, lasă-mă să intru, trebuie să stăm de vorbă.

Îi auzi vocea prin uşă:

— Nu imi trebuie banii tăi. I-ai câştigat ucigând. Şi nici tu nu-mi trebuieşti. Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Mamă? Mamă?

De data asta nu a mai obţinut nici un răspuns şi nu a mai auzit decât paşii ei osteniţi care se îndepărtau de uşă. Se apropie de fereastra din dreapta uşii. Se uită printre perdelele de dantelă galbenă şi văzu că nimic nu se schimbase. Mobilele, fotografiile de pe policioara mică a căminului farfuriile de ceramică agăţate pe pereţi. Mama lui era foarte ordonată, totdeauna punea lucrurile la locul lor.

Iar locul fiului ei era afară.

Irlandezul înalt cu chica roşcată se îndepărtă de la fereastră. Simţea nevoia să bea un păhărel. Ba chiar mai multe…

În colţul străzii era un bar foarte vechi. Sub grinzile negricioase care susţineau tavanul jos, aerul putea a tutun şi alcool. La măsuţele mici şi rotunde din lemn masiv stăteai aşezaţi clienţi singuratici.

O'Toole se apropie de bar.

— Un Bushmill dublu, sec, cu un pahar cu apă, comandă el.

Goli dintr-o singură înghiţitură paharul cu whisky irlandez, luă o gură de apă, clipi şi repetă comanda.

Un expert remarcabil în demolări, Liam O'Toole era înclinat din când în când spre poezie şi filozofie. În momentele acelea devenea cât se poate de conştient de ironia amară a profesiunii sale.

Ceea ce demolase cu cea mai mare conştiinciozitate era propria lui viaţă. În afara explozibililor, de tot ce se atingea se

alegea praful. De altfel nu din vina lui. Cu siguranţă că de vină era doar destinul şi caracterul lui imposibil.

Considerase în mod greşit că o absenţă de douăzeci de ani făcuse să dispară ca prin minune aversiunea mamei sale. Că în sfârşit îl iertase că se angajase, pentru un timp foarte scurt în IRA. Ar fi trebuit să bănuiască că sentimentele mamei sale nu se schimbaseră deloc. Erau amândoi din aceeaşi rasă, cea a capetelor de lemn.

Dacă poliţia nu l-ar fi ridicat, la vârsta de şaptesprezece ani, bănuindu-l de terorism, şi nu l-ar fi bumbăcit bine în sala din spate a unui comisariat nenorocit, Liam nu s-ar fi gândit niciodată să se alăture celor din IRA. Si totuşi asta făcuse, imediat ce fusese eliberat, atât de mult îl revoltase nedreptatea arestării sale.

Liam O'Toole nu admitea să fie atins fără să riposteze. În IRA învăţase meseria de războinic precum şi modul de a fabrica bombe. Încă de la început avusese o înclinaţie foarte pronunţată pentru explozibil dar, când văzuse cum erau folosite acele jucării ucigaşe,
părăsise IRA. Una e să omori soldaţii unei armate duşmane şi alta
să ucizi compatrioţi nevinovaţi.

Părăsise IRA şi se angajase în armata americană, şi cu toate astea îşi pierduse mama.

Părasise armata americană după optsprezece ani de serviciu. Se cărase pentru că era sătul să fie mereu al doilea într-un domeniu în care era expert – cel al explozibililor.

— Încă un whisky, îi ceru el barmanului.

După al şaptelea whisky dublu, O'Toole se simţi cuprins de-o tristeţe fără margini. Un irlandez ştia să piardă o sumedenie de lucruri fără cel mai mic regret, totuşi nu şi propri mamă.

Alcoolul îi umblă prin vene precum lava şi, nişte cuvinte ivite de nicăieri, îi răsunară deodată în cap. Mai întâi unu apoi un altul, şi încă unul... Nu avea nimic de scris şi de altfel îl durea în cot de asta. Pentru O'Toole poezia nu se citea, se asculta.

Se sprijini cu spatele de bar pentru a-şi privi auditoriul de clienţi abrutizaţi şi începu cu o voce de bariton:

„Cu lacrimi de sânge spălaţi rănile amărâtului care,

Fără voia lui, a fost împins în prăpădul, în focul, în infernul vieţii.

Iubiţi-l, iertaţi-l că s-a născut din întâmplare
Într-o lume de sânge pe care n-a dorit-o niciodată".

Clienţii de la mese îşi ridicară nasul din pahar şi se uitară cu mirare la el, luându-l drept un ţicnit.

— Gura! strigă unul dintre ei.

Dar O'Toole, nepăsător, intona din nou:

„*Fiinţă de ţărână.*
Cu degete de cenuşă, cu ochi de piatră,
Orbit de scursoarea care îl duce ineluctabil la pierzanie..."

În atmosfera plină de fum răsunară câteva înjurături.

— Gura, am spus! a răcnit un grăsan prăvălit peste paharul lui, aruncându-i o privire posomorâtă.

— Dă-ne pace! Lasă-ne să bem liniştiţi, a bombănit altul.

O'Toole era atât de absorbit de cuvintele care îi scăpa de pe buze şi cărora nici măcar nu le sesiza sensul, încâ nu-l remarcă pe tipul înalt cu părul alb care tocmai intrase în bar. Insensibil la protestele ascultătorilor săi, O'Toole continuă:

„*Ţărână, ţărână*."

— O să ai destulă ţărână acolo unde o să te bag eu! a răcnit grăsanul ridicându-se brusc de pe scaun.

Un alt client se ridică şi el şi sparse cu un gest brutal gâtul unei sticle de bere. Cei doi bărbaţi înaintară spre O'Toole încurajaţi de strigătele celorlalţi clienţi.

Grăsanul se repezi să-l apuce pe poet de gât. O'Toole făcu un salt într-o parte şi îl lovi cu genunchiul între picioare pe agresorul care se prăbuşi cu un mârâit sălbatic.

Amicul lui se repezi imediat agitând gâtul de sticlă şi căutând faţa lui Liam. Irlandezul se eschivă cu abilitate, apoi aplică trei croşee de stânga în garda beţivului. Nici în măcar nu fusese nevoie să se servească de mâna dreaptă. Tipul dădu drumul gâtului de sticlă, se clătină, apoi se prăbuşi peste corpul amicului său.

O'Toole deschise din nou gura pentru a-şi relua melopeea dar îşi dădu seama că izvorul cuvintelor secase. Muza il părăsise. Se întoarse spre bar scârbit.

Bărbatul cu părul alb păşi peste trupurile celor doi beţivi si se sprijini cu coatele lângă Liam.

— S-ar zice că eşti în formă, spuse Barrabas. Irlandezul făcu ochii mari şi îşi umflă pieptul enorm.

— Colonele! Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

Apoi se adresă barmanului cu o voce răsunătoare:

— Un whisky pentru diavolul în persoană!

— Ba să facem cinste la toată lumea, zise Barrabas. Avem de lucru, bătrâne.

O'Toole îi zâmbi neîncrezător. Aşa cum îţi spun, continuă Barrabas. Şi când ai să vezi despre ce e vorba, cred că ai să sari în sus de bucurie.

Motorul maşinii Anders-Cyclon răgea cumplit, dar Vince Biondi îl menţinea la nouă mii de turaţii, cu acul contoru-lui fixat în zona roşie a cadranului. În câmpul său vizual periferic, copacii şi păşunile din câmpia elveţiană se topeau într-un zid opac si verzui.Biondi aproape că atinsese 350 km/h în linie dreaptă când în fata lui se ivi linia limită de frânare.Schimbă vitezele şi atacă al treilea viraj, cu ochii la linia neagră,o urmă lată de cincisprezece centimetri, care nu era trasă cu vopsea, ci arsă, încrustată de cauciucurile celor mai bune maşini care concuraseră pentru Marele Premiu pe acest circuit. Era traiectoria cea mai rapidă pentru a lua
virajul, şi de asemenea cea mai puţin periculoasă cu condiţia să o
abordezi cu viteza potrivită.

Dar pe Biondi îl durea în cot de pericol. El avea în faţ o maşină pe care trebuia s-o depăşească.

Abordase curba depăşind cu puţin limita de rezistenţă vehiculului. Spatele maşinii părăsi caldarâmul, alunecând derapând în dreapta pentru a escalada marginea şoselei, spre balustrada metalică. Preţ de un sfert de secundă Biondi pierdu controlul maşinii, apoi a intrat imediat în funcţiune automatismul perfect antrenat al reflexelor. Reuşi să oprească tendinţa de răsucire în loc a vehiculului ridicând uşor piciorul de pe acceleraţie, lăsându-se la început în voia derapajului, apoi roti volanul invers şi ieşi din viraj propulsat cu toată puterea celor cinci sute cincizeci de cai.

În faţa lui pâlpâiră stopurile maşinii Ferrari de culoare roşie care se afla în frunte. Pilotul frână înainte de a aborda următorul viraj. Biondi apăsă din nou pe acceleraţie şl acul de pe cadran sări din nou în zona roşie. Biondi nu băga în seamă semnalizatorul temperaturii motorului care ajunsese şi el la limită.

La ultima oprire de la standul de verificare, proprietarul maşinii îi recomandase să aibă grijă.

— Fără panică, Vice, băiete. E inutil să forţezi motorul îi spuse el. N-au mai rămas decât cincisprezece tururi. Avem şansa să câştigăm dacă n-o iei prea tare. Lasă echipa Ferrari să facă prostia asta. Tu mulţumeşte-te să stai lipit de fundul lor.

Dar Biondi îi răspunse proprietarului anxios:

— *Va fan cullo*!

Ca mulţi alţii, proprietarul maşinii detesta îndrăzneala lui Biondi. De altfel nimeni nu suporta pilotul pe circuit.Conducea ca un nebun. Dacă proprietarii ar fi avut vreun cuvânt de spus în a alege piloţii maşinilor lor de Formula Unu, atunci Biondi n-ar fi pilotat niciodată, din lipsă de maşină.

Dar proprietarii nu aveau nici un cuvânt de spus. Cei care hotărau erau sponsorii. Or singurul mijloc prin care un proprietar îşi recupera o parte din investiţia enormă care reprezenta o maşină de curse, era să o închirieze, să o transforme în panou publicitar lansat cu trei sute de kilometri la oră.

Marca Brandon, produse de toaletă, pusese la bătaie o jumătate de milion de dolari pentru ca Andres-Cyclon să fie vopsită în culorile ambalajului de la *Cerbul Sălbatic*, un nou parfum pentru bărbaţi, şi să-i poarte numele şi marca. Iar Biondi îi şperţuise cu ultimii treizeci de mii de dolari pe cei care organizau cursa pentru a fi sigur că va pilota o maşină.

Biondi era lac de sudoare sub combinezonul lui de pilot din Nomex ignifug. Avea impresia că fierbe într-un fel de suc. Nişte colonie ar fi fost binevenită.

Dar în nici un caz *Cerbul Sălbatic*.

Şmecheria asta putea ca o saună pentru homosexuali la orele de vârf.

După seria de viraje pe muchie de cuţit, Biondi se mai apropiase cu câţiva metri de Ferrari. Ieşind din ultimul viraj pentru a ataca marea coborâre în linie dreaptă, cele două maşini se aflau aproape una lângă alta.

Dar Andres-Cyclon nu avea destulă putere pentru a depăşi Ferrari în linie dreaptă. Şi starea drumului lăsa de dorit. Din când în când, cutia de viteze vibra cu furie la curbe. Treptat, adversarul câştigă din nou avans.

Când trecu prin dreptul standului, Biondi văzu echipa Andres-Cyclon agitând mâinile în direcţia lui. De la un timp

indicatorul de temperatură se blocase pe maximum.Ceva nu functiona cum trebuie. Dacă Biondi s-ar fi oprit acum, *probabil* că s-ar fi putut repara ceea ce nu funcţiona ca lumea într-un timp destul de scurt pentru a-şi relua locul în cursă, având în continuare toate şansele de câştig.

Probabil.

Din cauza unui piston prea slab, de trei sute de kilometri înghiţea gazele de eşapament ale maşinii Ferrari. Voia să treacă în frunte, şi ştia că putea chiar şi cu maşina lui mai puţin rapidă, cu condiţia ca maşinăria să mai reziste încă puţin.

Era destul o succesiune propice de manevre şi un curaj monstru. Numai atât.

Apăsă pe acceleraţie. Acul contorului sări din nou în zona roşie, dar mai câştigă câţiva metri faţă de Ferrari. Intrau în turul următor. Se apropia primul viraj. Biondi ştia perfect unde se situa punctul său limită de frânare dar nu-l cunoştea pe cel al adversarului său. În momentul în care stopurile maşinii Ferrari se aprinseră, Biondi roti puţin volanul spre dreapta, ajunse maşina roşie şi o depăşi în urletele motorului său suprasolicitat. Acum era în frunte, dar trebuia să încetinească pentru a evita intrarea în derapaj. Schimbă vitezele dozând în acelaşi timp presiunea piciorului asupra frânei.

Brusc, la apropierea virajului întreaga maşină păru că intră în transă. Cauciucurile mari scoaseră o tânguire ascuţită. Cu muşchii încordaţi la maximum, Biondi menţinea maşina pe limita exterioară a curbei, luptând împotriva forţei centrifuge care câştiga teren asupra vitezei bolidului. Deodată, în mijlocul virajului, începură din nou vibraţiile. Partea din spate a maşinii derapa şi Biondi pierdu brusc controlul vehiculului.

Totul îi deveni neclar în faţa ochilor, în timp ce Andres-Cyclon se învârtea traversând pista pentru a se izbi de balustrada metalică peste care trecu printr-o rostogolire spectaculoasă.

Biondi avu impresia că totul în jurul lui se dezintegra. „La dracu! Asta mai lipsea!”, zise el înainte ca un văl negru să-i întunece privirea. După un moment, când îşi veni în fire, carcasa distrusă şi rotile îndoite sau smulse zăceau în iarbă. Din motor ieşea un fum negru şi gros care îi ardea spatele. Biondi îşi desfăcu centurile de siguranţă şi ieşi din maşină.

Reuşi să se îndepărteze la timp. Carburantul se aprinse brusc şi maşina explodă ca o bombă cu napalm.

Cu un gest furios, Biondi îşi smulse de pe cap casca împodobită cu culorile *Cerbului Sălbatic* şi o aruncă în foc.

— Mda!... Arzi, porcăria porcăriilor! strigă el plin de arţag.

Standul nu era prea departe de locul accidentului, dar Biondi ajunse până acolo cu destulă greutate. Abia se mai ţinea pe picioare. Nici un membru al echipei nu păru bucuros că îl vede în viaţă şi proprietarul nu-şi ascunse furia. Evident, Biondi ar fi trebuit să crape o dată cu maşina...

— În orice caz, strigă el, îţi jur că niciodată n-ai să mai pui piciorul pe circuitul ăsta. O să am eu grijă să te dea afară.

Biondi tocmai voia să-i răspundă când faţa i se lumină deodată căci, în spatele tipului, zărise ceva care îl făcea să zâmbească.

— Ce te distrează aşa, idiotule? răcni proprietarul. Pleci tu, dar să nu-ţi închipui că vei scăpa cu una, cu două!

Biondi continua să se îndepărteze. La capătul parapetului care proteja standul stăteau doi bărbaţi. Unul avea părul roşcat. Celălalt avea părul aproape complet alb.

5

Gunther Dykstra o obligă pe puicuţa aşezată pe genunchii lui să se ridice. Fata purta un tricou sexy de un roşu aprins şi nişte pantaloni din satin negru atât de strâmţi pe ea încât bărbatul se întreba dacă nu cumva se dăduse cu lac negru. Avea părul vopsit într-un albastru aproape marin şi privirea neastâmpărată era plină de promisiuni.

— Mai târziu, îi zise el lovind-o ştrengăreşte peste fund. Deocamdată am o problemă de rezolvat cu aceşti domni.

Barrabas şi Biondi îşi întoarseră privirea urmărind mersul unduitor al fetei care se îndrepta spre uşă. După ce ieşi, Biondi se uită la Gunther cu un zâmbet ironic:

— Am o singură întrebare să-ţi pun.

— Răspunsul e da, zise olandezul râzând.

Barrabas aruncă o privire pe fereastră. Biroul se afla la primul etaj al imobilului, şi chiar dedesubt era *Lido*, localul de noapte care îi aparţinea lui Gunther şi care îi servea pentru spălarea banilor câştigaţi ilegal. Dar lui Gunther îi place atmosfera localului său. *Lido* era refugiul unei întregi turme de nostalgici iar Gunther Dykstra, chiar dacă nu fusese vreodată

hippy, era fascinat de acea epocă când sexul, drogurile şi rock'n roll-ul domniseră ca nişte regi.

— Te-ai gândit la mica noastră problemă? îl întrebă Barrabas.

Era vorba de modalitatea de a intra şi a ieşi vii din Iran.

— Da, răspunse imediat Gunther, şi cred că am găsit soluţia. Cutiile de viteze pentru rotoarele de spate.

— Ce! exclamă Biondi. Ia mai zii o dată, rogu-te!

Gunther izbucni în râs.

— Am găsit o cale de a furniza Iranului cutii de viteze pentru elicopterele lor de luptă *Bell Cobra*, actualmente în pană.

Biondi făcu ochii mari, apoi se întoarse spre Barrabas:

— Tipul ăsta a umblat prea mult cu drogurile. E complet sisi. Piesele despre care vorbeşte nu se găsesc la colţul străzii iar piaţa este afurisit de bine supravegheată.

— Lasă-l să termine, îl sfătui Barrabas.

— Am un amic în Taiwan, continuă Gunther. Specialitatea lui este falsificarea de piese detaşabile pentru avioane şi elicoptere.

Barrabas se încruntă.

— Iranienii au mai luat deja ţeapă în acest gen de combinaţii. Nu cred că se vor mai lăsa păcăliţi şi a doua oară.

— Amicul meu şi asociaţii lui fac o treabă de calitate, îl asigură Gunther. Lăzi de ambalaj autentice, numerotate, certificate de garanţie ştampilate şi tot tacâmul. Staţi liniştiţi că lotul o să meargă ca pe roate. Numai conţinutul lăzilor nu va fi conform.

— Am fi terminaţi dacă ar instala una din aceste cutii de viteze false pe un aparat şi ne-ar obliga să-l facem să zboare, zise Biondi.

— Să zboare? Glumeşti! Cutiile astea vor claca chiar mai înainte ca motorul să se fi încălzit. Sunt fabricate dintr-un oţel nenorocit, foarte ieftin. După câteva mii de turaţii, crac-bum! Şi nu avem nici un interes să ne aflăm prin apropiere când vor cădea bucăţile.

— Crezi că poţi încheia o înţelegere clandestină cu autorităţile iraniene în puţinul timp pe care îl avem la dispoziţie? întrebă Barrabas.

— Păi cum! Tipii se vor târî la picioarele mele când vor afla că pot să le furnizez vreo sută de jucărioare pentru aparatele lor *Cobra*.

— Vreo sută?

— Dacă le-aş propune mai puţine, s-ar distra făcând pe năzuroşii. Vreau să-i văd salivând de poftă.

— Cât costă pe piaţa oficială o astfel de cutie?

— În jur de douăzeci şi cinci de mii de dolari bucata, dar Iranul îmi va plăti pe ea dublu şi va avea impresia că îi fac un cadou. Amicul meu din Taiwan a intrat deja în posesia modelului autentic şi îmi garantează o livrare fără probleme, peste o săptămână, la Barhein.

— Pe toţi dracii! exclamă Biondi.

— Dacă am fi acolo, reluă Gunther, ne-ar prezenta un prototip al produsului finit mâine dimineaţă.

— Vrea să facă livrarea pe căile oficiale? întrebă Barrabas.

— Bineînţeles. Transport de marfă cu avionul. Documentele oficiale vor menţiona piese detaşabile pentru elicoptere destinate agriculturii.

— E adevărat că vor face să crească o grămadă de „legume”, zise ironic Biondi.

— Nimeni nu le va acorda atenţie. La descărare, un tip ne va ajuta să trecem vama în schimbul unui bacşiş corespunzător.

Barrabas mai puse o întrebare deşi ştia dinainte răspunsul.

— Cât o să ne coste toată povestea asta?

— Nimic. Nici un bănuţ. Iau totul asupra mea, răspunse Gunther cu un zâmbet radios.

— Mda, ce inimă bună ai! zise Barrabas. Ia spune, Gunther, ce sumuliţă câştigi tu din treaba asta? Două-trei milioane?

— Am de gând să încasez jumătate din valoarea comenzii, le explică Gunther. Dar nu ştiu dacă am să reuşesc.

— Şi acum să trecem la planul de acţiune, interveni Biondi. Eu nu mă pricep la treburile astea cu lovele.

— Un plan foarte simplu, îi explică imediat Barrabas. Tu şi Gunther veţi transporta în timpul nopţii, cu elicopterul, încărcătura de piese detaşabile de la Barhein până într-un punct dinainte stabilit situat în sudul Iranului. După descărcarea transportului, vă veţi întoarce până pe coastă. Voi n-aveţi de ce vă teme. Autorităţile iraniene vă vor da permisul de intrare şi de ieşire din ţară. Restul echipei va traversa golful cu

ambarcaţiunea. Voi doi ne veţi lua de pe plajă cu material cu tot, ne veţi transporta la ţintă, apoi ne veţi evacua de acolo după terminarea misiunii.

— Dă-mi voie să-ţi spun o chestie, zise imediat Biondi. N-o să reuşim niciodată să facem asta cu un *Huey*. Nu are suficientă autonomie de zbor.

— Ai dreptate, îl aprobă Gunther, dar vom dispune de un *Sikorsky S-76*, amenajat cu rezervoare suplimentare. L-am închiriat de la o mică companie petrolieră din Barhein. Două mii de dolari ziua. Dublul traficului normal. Afacerea secolului! Dacă proprietarii ar fi ştiut ce avem de gând să facem cu jucăria lor, nu ni l-ar fi închiriat nici pentru tot aurul din lume!

6

William Starfoot II se uita ţintă la ochii lucitori ai mătuşii sale Thelma, două găuri negre şi tulburi, de nepătruns, ca nişte găuri de canal. Împreună cu cei din clanul Marele Stejar, măruşa Thelma şedea de partea cealaltă a mesei lungi.

Cel care atribuise clanului numele de Marele Stejar nu mai era pe lume. Navajo pur sânge, cei din familia Marelui Stejar erau scurţi şi fragili ca toţi indienii navajo. William Starfoot II, alias Billy II, nu era navajo decât după mamă. Statura înaltă de un metru nouăzeci, umerii laţi şi talia îngustă le moştenise de la tatăl lui, un indian din Oklahoma.

Un tată indian bogat.

În privinţa bănetului, clanul Marele Stejar nu avea nici el de ce se plânge, dar tribul era foarte numeros şi toţi erau nesăţioşi.

Jarvis, fiul cel mare al mătuşii Thelma, se ridică pentru a se adresa delegaţilor Problemelor Indiene, avocaţilor şi câtorva reprezentanţi ai Consiliului Tribului.

— Vă garantez că este o chestiune de bun simţ, declară el. Petroles Avarico stă cu mâna în gâtul nostru şi nu putem decât să-i dăm satisfacţie. Dacă refuzăm, se va duce să foreze dincolo de teritoriile noastre şi Tribul va pierde totul. Trebuie să acceptăm concesionarea exploatării pe care ne-o cere.

Billy II rânji uşurel. Dacă te-ai fi luat după spusele lui Jarvis totul era atât de simplu, atât de logic! Chiar inevitabil. Se uita că cei din Marele Stejar erau mari acţionari la Avarico!

Mătuşa Thelma îşi mişcă buzele înguste şi uscate, dar nu scoase nici un sunet. Lângă Billy II, reprezentantul Consiliului se

încorda pe scaunul său şi îşi întoarse repede privirea de la bătrână.

Mătuşa Thelma trecea drept o vrăjitoare navajo. În Rezervaţie era un personaj foarte puternic. Celor care îndrăzneau s-o sfideze li se întâmplau lucruri foarte rele. Unii îşi pierdeau mintea, altora li se umfla limba, li se înnegrea şi ii sufoca, alţii mureau pur şi simplu. Se spunea că mătuşa Thelma avea puterea de a ucide de la distanţă cu un singur gest magic al mâinilor ei lungi şi osoase cu degete cocârjate ca nişte gheare de corb.

Billy II nu-şi întoarse privirea de la gura zbârcită care îşi continua strâmbăturile. Vrăjitoria la indienii navajo se baza în general pe canibalism, incest, fratricid şi necrofilie. Cu siguranţă că mătuşa Thelma nu dădea înapoi din faţa nici uneia din aceste practici, dar nu avea altă putere decât cea pe care, fraţii ei întru rasă, superstiţioşi, i-o acordau. Billy II bănuia de multă vreme că bătrâna îşi dădea prea bine seama de situaţie şi că, pentru a ucide la distanţă, nu refuza o mână de ajutor din partea fiilor sau a nepoţilor.

Jarvis se aşează, pregătit să asculte contra-propunerile. Billy II se feri să ia cuvântul. Nu venise la Washington DC ca să flecărească. Toată lumea prezentă cunoştea foarte bine legăturile dintre Marele Stejar şi Avarico. Ţinând cont de legile emise de congres, propunerea de a închiria exploatarea putea să fie blocată în mod legal de cel puţin douăzeci de ori. Adevărata problemă era clanul Marele Stejar şi mai exact mătuşa Thelma. O adevărată, zgripţuroaică. Când înhata ceva gras nu-i mai dădea drumul. Într-o zi, ea şi copiii ei vor jefui complet în profitul lor teritoriile indienilor navajo dacă nu se găsea cineva care să-i contreze aşa-zisa ei putere magica.

Sosise timpul să fie înfrântă pe propriul ei teren.

Billy II îşi vârî cu nonşalanţă degetele în scurta de blugi. Scoase de acolo ceva ce-şi vârî repede în gură. Când îi zâmbi mătuşii Thelma, fasolea uscată era bine lipită de dinţi. Indienii navajo credeau că vrăjitorii au puterea să rănească sau să ucidă un duşman lovindu-i cu o „săgeată” magică în formă de pietricică, de os sau de pană de pasăre. Sau chiar de fasole.

Billy II scoase apoi din cămaşă un pai din plastic şi şi-l aşează între buze.

Mătuşa Thelma păli şi gura i se lăsă în jos. Înţelesese manevra. Billy II îşi umflă obrajii şi, fără să-i lase bătrânii timp să se ferească, boaba de fasole ţâşni şi o lovi drept în ochi.

— Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta! exclamă unul din avocaţi.

Mătuşa Thelma părea ţintuită pe scaun, nu de lovitură, ci de adevărata ei semnificaţie. O provocare pe faţă lansată puterilor ei supranaturale!

— Pune-ţi mâna pe ticălos! răcni Jarvis celor de faţă. Dar nimeni nu se sinchisi să-l deranjeze pe Billy II care se ridică încet de pe scaun. Mătuşa Thelma se albise la faţă de furie. Fără îndoială că pricepuse mesajul şi ştia că delegaţii Consiliului Tribului vor povesti totul cu o adevărată plăcere la întoarcerea lor în rezervaţie.

— Puteţi să-mi spuneţi ce se petrece? întrebă din nou avocatul.

— Şedinţa se amână, răspunse Billy II. Apoi întoarse spatele şi
se îndreptă spre uşă.

De la aeroportul din Washington, Liam O'Toole se duse direct la hotelul lui Billy II. Ordinele lui Barrabas erau foarte clare. Trebuia să strângă oameni, să se asigure că toiul mergea bine, că nici unul nu va pierde avionul şi că nu va ajunge la destinaţie beat mort. Pe când ieşea din ascensor, un tip care alerga ca un apucat îl lovi în plin, lipindu-l de usa metalică a cabinei. Şocul însă îl dezechilibra mai mult pe tipul grăbit, care se prăbuşi pe burtă pe mocheta culoarului. Dar mai înainte ca O'Toole să fi putut reacţiona, individul se ridică şi o zbughi spre ieşirea de serviciu de la capătul culoarului. Lăsase pe mochetă un revolver de calibru 38.

O'Toole se aplecă să-l ia de jos, dar auzi imediat o voce în spatele lui:

— Nu pune mâna!

Se ridică şi se întoarse încet ţinându-şi mâinile la vedere În mijlocul culoarului, în faţa unei uşi deschise, stătea un tip înalt şi oacheş, care nu avea pe el decât un slip şi un maiou de piele. Respectivul ţinea îndreptat spre Liam un revolver Smith & Weston automat prelungit cu surdină.

— Billy? Eu sunt, Liam, zise O'Toole. Individul lăsă arma în jos.

— Intră, îi zise el trăgându-se din uşă.

O'Toole luă pistolul de jos şi parcurse culoarul, intră în cameră şi îşi reţinu cu greu o înjurătură. încăperea putea a praf de puşcă şi semăna cu un abator.

Pe linoleumul alb cu motive aurii al bucătăriei zăceau doi bărbaţi cu pieptul ciuruit de gloanţe, iar pe balcon zăcea ghemuit pe o parte un al treilea cu două găuri negricioase deasupra ochilor. Partea din spate a craniului dispăruse, zburată probabil pe fereastră ca apoi să cadă în stradă de la etajul opt.

— Cam ce vrea să însemne asta? şopti O'Toole.

— O mică încăierare familială, îi răspunse Billy II punând arma pe masă.

Chestia cu împuşcatul a fost ideea lor, nu a mea.

„O idee cât se poate de nefericită", îşi zise O'Toole. Cei patru bărbaţi înarmaţi nu reuşiseră să tragă nici măcar un foc împotriva lui Billy. Indianul îşi turnă o porţie zdravănă de whisky pe care o dădu pe gât dintr-o înghiţitură de parcă ar fi fost apă de la robinet.

— M-a trimis Barrabas, zise O'Toole. Avem o treabă.

Billy II se strâmbă.

— Uită-te şi tu în ce rahat am intrat. Un rahat pe care îmi va fi foarte greu să-l explic poliţiştilor.

— Cel mai bine e să nu le explici nimic, zise O'Toole zâmbind. O să facem rost de nişte saci de plastic şi vom curăţa lună ogeacul.

— Şi cu ei ce facem? întrebă Billy.

— O să-i aruncăm hrană la peşti.

Uneori când închidea ochii, Nate Beck avea impresia că murise şi urcase drept la cer.

Totuşi nu se uita decât la o partidă de volei, şi încă la una proastă. Numai că jucătorii erau fete, nişte fete tinere, superbe şi care, fără nici o îndoială, nu purtau decât bikini şi sutiene.

— Cât e scorul? întrebă tipul de la dreapta lui Nate.

— Nu prea ştiu, răspunse cel care se găsea la stânga lui. La drept vorbind, îmi vine cam greu să mă concentrez asupra jocului. De ce nu te duci să le-ntrebi?

— Mda, cred că asta voi şi face.

— Haide, Nanos, interveni Nate, că doar nu ştii nici un cuvânt franţuzesc.

Dar grecul se sculase deja în picioare. Aruncă o privire peste umăr scoţându-şi în evidenţă muşchii torsului bronzat.

— Cu trupul meu n-am nevoie să stau la discuţii, le explică el râzând.

Se îndepărtă în pas elastic şi Wiley Drew Boone, care îl privea amuzat, zise:

— Hotărât lucru, Alex se crede cineva. Dar nu se va descurca singur.

— La ce să se descurce? întrebă Nate.

— La organizarea după-amiezii noastre. Am poftă ca noi trei să ne distrăm cu cele şase fete ale echipei. Nu te mişca de-aici Nate. Păstrează-ţi forţele că o să ai nevoie.

După care Boone se ridică şi alergă după Alex.

Nate Beck se aşeză cât mai confortabil în şezlong. De la ultima misiune timpul trecea ca într-un vis. Toţi trei spânzuraseră lovelele câştigate la Kaluba în mai puţin de o săptămână. O grămadă de biştari totuşi pe care îi prăpădiseră la Paris, apoi pe Riviera. Cazinourile îi ruinaseră cu adevărat. Boone fusese chiar nevoit să-şi sune părinţii milionari din Statele Unite şi să le ceară un avans din alocaţia lunară, pentru a putea acoperi datoriile la joc. Apoi Beck îşi pusese la treabă creieraşii şi, cu ajutorul micului său computer personal, pusese la punct un sistem de joc imbatabil. Din momentul acela jecmănise cazinourile în aşa hal încât nici un cazinou nu-i mai primea în sala de joc. Încercase să-i înveţe şi pe ei şmecheria lui, dar Nanos şi Boone nu erau dotaţi ca el pentru cifre.

Cei doi ajunseseră lângă unul din stâlpii care susţineau plasa. Fetele şi-au întrerupt imediat jocul şi au început să râdă vesele. Boone afişa zâmbetul lui cel mai întreprinzător şi Nanos îşi agită cu veselie mâinile în direcţia lor.

E adevărat că nu se prea pricepeau la cifre, dar aveau alte calităţi!

Când Nate Beck era doar un băieţel evreu slăbănog, imaginaţia îl făcea să viseze cu ochii deschişi că era amic cu Errold Flynn si cu John Wayne. În fiecare zi când ieşea de scoala evreiască, împreună cu colegii lui, Nate bătea drumurile pline de praf din Far West sau străduţele îndoielnice din Macao, sau junglele de nepătruns din Africa care nu existau decât în mintea

lui, în căutarea unor răi de pedepsit, a unor nedreptăţi de îndreptat. Totuşi Nanos şi Boone nu semănau nici cu Flynn, nici cu Wayne. Ei erau mult prea adevăraţi, mult prea autentici pentru a apărea pe ecran. Erau nişte mercenari adevăraţi, căliţi, care nu erau rodul imaginaţiei lui Beck.

Şi Nate Beck, azi adult, dar tot evreu, tot slăbuţ, era amicul lor. Şi el tot mercenar.

În viata lui nu se simţise atât de fericit.

Nici atât de vinovat.

Cu puţin timp înainte de a fi recrutat de Barrabas, Beck era în cădere liberă. Succesul rapid şi prea uşor al companiei sale de informatică îl plictisea, ca şi rutina anostă care se instalase în căsnicia lui. De aceea hotărâse să-şi schimbe complet viaţa datorită unei lovituri curajoase fără precedent. Trebuie să spunem că avea geniul informaticii şi că propriul său computer, datorită unui mic program deosebit de şmecheros, dăduse lovitura. Şterpelise pur şi simplu un milion de dolari pentru a-i transfera într-un cont fictiv în Elveţia. Totul mersese ca pe roate până când venise ghinionul. Ghinionul fusese Beverly, nevasta lui Nate, care îşi denunţase bărbatul. Nate Beck se pomenise dat în urmărire internaţională, dar nu asta constituia principalul motiv al culpabilităţii actuale.

În timp ce Nanos şi Boone îi făceau semne să li se alăture, o voce îi şoptea la ureche: „Du-te o dată. Ce mai aştepţi? Du-te o dată să te bălăceşti în noroi şi în desfrâu. Îneacă-te în păcat. Ce-ţi pasă ţie că biata ta mamă moare de ruşine şi durere!”

De când era fugar Beck nu telefonase nici măcar o dată mamei sale. Este adevărat că la început nu avusese timp, pentru că fusese misiunea din Kaluba. După aceea încercase să-şi justifice tăcerea spunând că era prea periculos. Cu siguranţă că telefonul era ascultat. Dar în adâncul inimii sale ştia foarte.bine care era adevărul. Poliţiştii de la FBI îl înspăimântau mai puţin decât reacţia mamei sale când va auzi vocea fiului său criminal.

— La dracu cu toate astea! mormăi el deodată.

Cu cât întârzia, cu atât avea să fie mai greu.

— Aşteptaţi-mă, mă întorc imediat! le strigă el amicilor săi.

Îşi trase pe el tricoul, îşi încălţă sandalele şi se grăbi spre holul hotelului. Se înţelese cu recepţionerul să i se adauge pe nota de plată costul convorbirii, apoi căută o cabină liberă, îşi

puse cu grijă ceasul lângă aparat, în aşa fel încât să se poată vedea foarte bine cadranul, şi formă un număr. Porni cronometrul în clipa în care i se răspunse de la celălalt capăt al firului.

— Alo? zise vocea pe care o cunoştea atât de bine.

— Mamă? Sunt Nathan.

Tăcere, tăcere interminabilă. Nate închise ochii. Inima îi bătea cu putere.

— Nathan, zise în sfârşit mama lui. Tu eşti? Spune-mi, eşti sănătos?

— Da, mamă.

— Mănânci destul?

— Da, mamă.

— Nu te cred. Am lângă mine un creion şi o hârtie. Dictează-mi adresa. Îţi voi trimite prăjiturele cu coriandru.

— Nu pot, mamă. Zău că nu pot.

Beck îşi încorda auzul încercând să detecteze semnele unei posibile ascultări, dar legătura era atât de proastă încât nu puteai să ştii de unde provin hârâiturile.

— Dar tu mamă esti sănătoasă?

— Ţinând cont de împrejurări, sunt cât se poate de bine.Se vedea bine că îşi înăbuşea amărăciunea, şi era poate si mai rău, căci asta însemna că tot îl mai iubea în ciuda tot cea ce făcuse.

— Ascultă, mamă, acum trebuie să te las, zise el. Avea ochii plini de lacrimi. Nu-şi mai vedea cadranul cronometrului.

— Te iubesc, mamă.

Închise fără să mai aştepte răspunsul şi rămase nemişcat preţ de vreo două minute, uitându-se ţintă la perete.

Cineva bătu la uşa cabinei readucându-l la realitate. Un nătărău grăbit care voia să telefoneze. Beck se întoarse... şi se pomeni faţă în faţă cu Liam O'Toole care râdea cu gura până la urechi.

7

Casa Hatton din Malaga. Sub bolta umbroasă a verandei, Nile Barrabas privea valea ce se întindea la picioarele sale. Printre şirurile de smochini şi migdali se zărea acoperişul de tablă ondulată al barăcii care reflecta ca o oglindă soarele după-amiezei. Pe drumul şerpuitor dintre copaci, câţiva oameni în uniformă urcau panta iute care ducea la casă. Atmosfera era atât de liniştită încât Nile auzea ecoul râsului lor vesel.

Ferma, *estancia* mai curând, era situată în inima insulei Malaga,cu spatele la lanţul de munţi înalţi şi arizi cunoscut sub numele de La Serra. Foarte izolat, rareori patrulat de nonşalanta poliţie locală, locul acela era ideal pentru antrenarea unei armate clandestine.

— Pari într-o dispoziţie excelentă, zise o voce de femeie în spatele lui Barrabas.

Deşi nu era machiată, îmbrăcată doar cu o cămaşă kaki şi nişte pantaloni largi de aceeaşi culoare, Leona Hatton era într-adevăr o femeie foarte frumoasă. Cu tenul deschis şi ochii negri, proprietara fermei purta părul tăiat foarte scurt. Un păr negru ca abanosul.

— Mda, răspunse Barrabas. Se vede că încă nu ştiu ce-i aşteaptă.

Trecând pe lângă Leona Hatton pentru a intra în casă, toţi o salutară abţinându-se de la cea mai mică glumă deocheată.

Leona era expertă în arta luptei. Cu un ciomag, un cuţit sau chiar cu mâinile şi cu picioarele, tânăra femeie ar fi putut să-i ţină piept oricăruia dintre acei bărbaţi. Dar, mai mult decât atât, era un medic excelent.

Barrabas intră ultimul în casă. Zidurile groase şi pardoseala din ceramică menţineau o răcoare plăcută. Era o casă foarte veche şi asta se vedea bine. Tatăl Leonei, general în serviciul de informaţii, o cumpărase pentru a o restaura după ieşirea la pensie. O moarte timpurie nu-i lăsase timp să-şi realizeze proiectul. Aşa că Leona moştenise nişte mobile vechi, tablouri vechi, covoare catalane, în acelaşi timp cu acea casă cu acoperiş năruit, pereţi scorojiţi şi tavane înnegrite. Acum însă refăcuse casa. O muncă considerabilă.

Barrabas intră în urma tuturor în salonul mare unde O'Toole instalase materialul pentru şedinţa preliminară.

Nanos, Billy II, Boone şi Beck se aşezară de o parte a mesei lungi, iar de partea cealaltă se aşezară Biondi, Hatton, Hayes şi Chen. Singurul negru din echipă, Claude Hayes lucrase ca specialist în demolări submarine. Era o persoană foarte rezervată, însufleţit de o mare forţă interioară şi care contrasta prin atitudinea lui serioasă şi laconism cu ceilalţi membri ai echipei, toţi glumeţi şi puşi pe chef.

Al Chen era singurul oriental dintre ei şi era un tip grozav. Medaliat cu aur în tinereţe la proba de gimnastică de la Jocurile

Olimpice, Chen se angajase după aceea în aviaţie. Era specialist al saltului în cădere liberă şi îi plăceau mult acrobaţiile cu planorul.

Când Barrabas îi arătase lui Jessup lista cu oamenii, înainte de prima lor misiune, texanul îşi arătase rezerva în legătură cu doi dintre ei: Nanos şi Billy II. Nişte labagii a căror principală ocupaţie era găsirea de combinaţii suspecte prin care să facă repede rost de lovele. În combinaţiile lor era vorba în general de dame trecute şi pline de bani pe care trebuia să le călărească voiniceşte.

Dar dacă le studiai bine dosarele, toţi oamenii lui Barrabas aveau defecte. O'Toole bea prea mult, Boone îşi pierdea capul imediat ce vedea trecând un fund de femeie, Beck era prea slăbănog, iar Biondi era cel mai scrântit dintre toţi.

Dar Barrabas nu era nici paznicul, nici judecătorul lor. Nu era decât cimentul care îi lega între ei, făcând din ei o echipă omogenă unde calităţile unora compensau defectele altora şi invers.

Colonelul se aşeză la capătul mesei.

— Cu siguranţă că aţi remarcat absenţa unuia dintre noi. Lopez ar fi vrut să participe la această misiune, dar doctorul Hatton i-a interzis. Nu s-a refăcut complet după rănile cu care s-a ales în urma operaţiunii din Kaluba.

Toată lumea a păstrat tăcere. Amicul lor Lopez ar fi murit în Kaluba fără intervenţia doctorului Hatton care îi făcuse în extremis o transfuzie cu sângele câtorva dintre ei.

— Înainte de a intra în amănuntele misiunii, continuă Barrabas, aş vrea să vorbim de bani.

Billy II întâmpină vestea cu un strigăt de război răsunător. Ceilalţi aplaudară. Numai Claude Hayes îşi păstră calmul şi nu ieşi din rezerva lui decât pentru a întreba:

— În ce constă treaba?

Barrabas îi răspunse scurt:

— Explozia unei bombe atomice în Iran.

De data asta urmă o tăcere lungă. Mercenarii ştiau că şeful lor nu-i adunase acolo de la capătul lumii pentru o glumă nereuşită.

Barrabas îi ceru lui O'Toole să proiecteze primul diapozitiv.Era fotografia aeriană făcută de un satelit-spion.

— Iată ţinta noastră, explică el. O bază de cercetări atomice situată spre sudul Iranului. Acum se află acolo patru bombe atomice cu o putere de aproape treizeci kilotone. Baza e apărată de o armată de aproximativ o mie de oameni din gărzile revoluţiei islamice. Noi va trebui să izolăm ţinta tăindu-i legăturile radio, apoi să pătrundem înăuntru, să neutralizăm sistemul de supraveghere şi în sfârşit să aruncăm în aer o bombă.Totul trebuie să fie distrus: echipamentul, materialul şi personalul.

— O să fie un fleac! mormăi Nanos.

— Da, Alex. De data asta va trebui să tragem pentru banii noştri. Trei sferturi din instalaţii sunt subterane, organizate într-o succesiune de buncăre. Liam va proiecta următorul diapozitiv şi vă va indica punctele tari ale sistemului de apărare.

O'Toole schimbă diapozitivul şi, în timp ce Barrabas se aşeza,
îşi începu explicaţiile:

— Ceea ce vedeţi aici la suprafaţă seamănă cu oricare alt centru de cercetări nucleare. Clasica împrejmuire triplă din sârmă ghimpată, probabil cu curent electric şi proiectoare. Posturi de pază în cele patru colţuri. Accesul la bază se face pe un singur drum de pământ bătătorit, care merge spre sud apoi spre est, trece un lanţ de munţi nu prea înalţi şi apoi ajunge la drumul principal din sudul ţării care duce la Bandar'Abbas şi la Golful Persic. Toată această parte a Iranului, pentru cei care nu ştiu, este un pustiu pietros, întrerupt doar de câteva mici oaze locuite.

Liam a arătat apoi pe diapozitiv două pete abia vizibile şi a explicat:

— La exteriorul împrejmuirii, în această câmpie întinsă, se află două avanposturi de detectare sonoră. Fiecare are sistemul lui de ascultare. Turnul radio leagă centrul cu baza militară de la Kerman care se află pe vârful uneia din aceste două coline care constituie un sistem de protecţie a spatelui ţintei noastre.

O'Toole arătă după aceea un fel de suprafaţă formată din două povârnişuri, între vârfurile a două coline. Sub ea apărea un dreptunghi grosolan flancat de forme rotunjite.

— Aici e intrarea complexului subteran, explică el. Este încastrată în coasta colinei. Iranienii nu şi-au bătut cine ştie ce capul cu îngropatul instalaţiilor. Au săpat doar puţin mai jos

decât nivelul solului. Apoi, cu buldozere şi dinamită, au năruit flancurile celor două coline care au prăvălit tone de pământ şi pietre, îngropând tot calabalâcul. Inutil să vă mai spun că aici armele clasice nu sunt de nici un folos. Ca să poţi arunca totul în aer e nevoie de o explozie atomică chiar în interiorul subteranei.

O'Toole proiectă diapozitivul următor. De data asta nu mai era o fotografie aeriană ci un fel de schiţă rudimentară.

— Acesta este un plan al interiorului complexului făcut din memorie. Este singura informaţie pe care o avem la dispoziţie despre instalaţiile subterane. După cum vedeţi, complexul e format din patru sectoare diferite: un laborator de electronică, un altul pentru materialele radioactive, un atelier mare de metalurgie şi un depozit pentru explozibil. Aceste patru sectoare sunt situate în partea din spate a subteranei, adică cea care se află la cea mai mare adâncime. În partea din faţă, lângă intrare, se află un dormitor comun, magazia de arme si munitii şi popota. Pe aici va trebui să trecem pentru a ajunge la obiectiv.

Beck întrebă:

— Ce reprezintă aceste linii în zig-zag? întrebă Beck.

— Bună întrebare. Aceste linii delimitează culoarele de legătură între diferitele încăperi. Ele formează nişte zigzaguri exact aşa cum vedeţi pe plan. Forma lor se datorează unor motive de securitate. Radiaţiile, razele X, gamma şi neutronii se deplasează în linie dreaptă. În caz de accident, aceste zigzaguri ar opri particulele radioactive.

— Ce oroare! a exclamat cu un geamăt comic Nanos punându-si mâinile la sliţ.

O'Toole zâmbi ironic şi o scânteie se aprinse în ochii lui albaştri.

— Accidentul pe care îl vom provoca, Nanos, va săpa în deşert o gaură cu un diametru de un kilometru. N-ai de ce să-ţi faci sânge rău pentru bijuteriile tale de familie. Dacă mai eşti încă acolo când o să bubuie, ai s-o mierleşti în întregime.

Toată lumea izbucni în râs iar O'Toole redeveni imediat serios şi continuă:

— Oamenii însărcinaţi să păzească baza sunt aleşi dintre cei care participă la războiul de frontieră cu Irakul. Nu sunt nişte soldaţi de meserie, ci nişte pasdari, ceea ce înseamnă că, în materie de antrenament, au trecut printr-o perioadă de şase luni de spălare a creierului pentru a îmbrăţişa mai bine ideologia

Marii Republici Islamice. Sunt nişte fanatici, loiali regimului lor până la moarte. Pe urmă sunt şi foarte bine echipaţi. Au puşti de asalt *Heckler and Koch G-3*, pistoale-mitralieră Uzi şi PPSH-41 de fabricaţie sovietică, puşti-mitralieră cehoslovace ZB-30 şi, firește, toată panoplia de grenade.

— Cum vom proceda? întrebă Al Chen.

— Nu va fi nevoie să-i lichidăm pe toţi, răspunse calm O'Toole. După părerea mea, ar trebui să-i obligăm să se retragă cât mai adânc în subterană şi să-i menţinem acolo până când „pregătim" bomba. După calculele noastre, numai o treime din oameni va fi de gardă la suprafaţă în momentul în care vom ajunge la ţintă. Pe aceştia va trebui să-i eliminăm şi apoi să pătrundem în subterană mai înainte ca cineva să dea alarma şi să închidă poarta de acces.

Dacă vom rata mişcarea, noaptea va fi lungă pentru noi! Alte întrebări?

Se uită pe rând la colegii lui care păstrau tăcerea. Toţi deveniseră brusc foarte serioşi.

— Bine, conchise O'Toole. Diseară avem o mică şedinţă de antrenament cu lunetele *Starlite*. Sunt sigur că nici unul dintre voi nu mai ştie să le folosească. Iar mâine dimineaţă, înainte de a se face ziuă, vom face puţin alpinism pe munte.

8

Billy II îşi lipi ochiul de cauciucul de protecţie al lunetei Starlite. În afara centrului marcat de o cruce, nimic nu arăta cum ar fi trebuit să se vadă în mod normal. Nişte forme vagi, gălbui, apoi verzui, apoi verzi. Acest tip de lunetă amplifica lumina stelelor reflectată de obiecte astfel încât să determine apariţia unei imagini clare. Billy II nu distingea decât stânci şi iar stânci, în timp ce examina cu atenţie faţa sudică a unuia din munţii arizi ai lanţului La Serra.

Ultima oară când folosise o lunetă Starlite fusese în Vietnam, în cadrul infanteriei marine. Pe vremea aceea considerase că aparatul nu făcea nici două parale. O jucărioară numai bună pentru un film de spionaj. Lupta în junglă era însă o altă poveste. Pentru a repera o ţintă imobilă cu o Starlite, mai întâi trebuia să-i reconstitui contururile. în cazul unui om: forma capului, a unui umăr sau a unui braţ etc... Numai că în vegetaţia tropicală asta era aproape imposibil.

Terenul de aici era totuşi mai uşor de recunoscut. Billy îi găsea o vagă asemănare cu fostele teritorii ale indienilor navajo. îşi plimbă încet luneta peste stânci şi deodată reperă ţinta lângă o crevasă. Era ea, nu încăpea îndoială! Îşi sprijini imediat arma în umăr. Era o versiune a armei M-l4, adaptată special pentru un trăgător de elită, prevăzută cu un încărcător de 7,62, un suport cu două picioare şi un reductor de sunet.

Billy ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Arma scoase doar un şuierat slab.

Ţinta, o păpuşă gonflabilă de mărimea unui om, zbură din ascunzătoare apoi se prăbuşi ciopârţită.

— Frumoasă lovitură, zise O'Toole înainte de a se îndepărta.

— Frumoasă jucărie, răspunse Billy arătând spre armă. Mi-ar plăcea să rămân cu una ca asta după misiune.

— Vrei să vânezi cerbi noaptea?

— Nu, nu chiar. Dar am nişte canalii care mă aşteaptă acasă.

— Canalii?

— Mda. Nişte canalii de indieni.

Alex Nanos se caţără cu greutate pe cornişa îngustă a falezei, lipi partea rigidă a bagajului de stâncă şi se aşeză cu picioarele în gol. Se simţea epuizat după patru nopţi de escaladări şi de mers pe jos cu kilograme de arme şi echipament în spate. Un antrenament indispensabil pentru misiune dar care nu era deloc o joacă.

Junghiurile, vânătăile şi zdreliturile nu erau deloc amuzante.

— O mână de ajutor, Nanos? îl întrebă Leona care escaladase voiniceşte cornişa în urma lui.

Şi afurisita nici măcar nu gâfâia!

— Mulţumesc, nu e nevoie, minţi Nanos.

Inversarea rolurilor era stupefiantă. În timpul antrenamentului dinaintea primei misiuni, Leona fusese cea care trăsese din răsputeri ca să facă faţă ritmului, reuşind în cele din urmă. După Kaluba, în loc să-şi neglijeze forma fizică, Leona muncise ca un bărbat pentru a-şi reface *estancia*. Şi acum era într-o formă fizică excelentă. În schimb Nanos, în ciuda pectoralilor săi de play-boy, nu-şi păstrase în formă decât niste muşchi inutili azi...

— Pot s-o iau înainte? întrebă Leona.

— Dă-i drumul, mârâi Nanos. Te ajung imediat. În momentul acela jură să nu se mai atingă în veci nici de băutură, nici de femei. Şi era sincer!

— Cred că o să fie floare la ureche, îi zise Nate Beck lui Barrabas.

Geniul informaticii şi electronicii rezolvase teoretic problema explodării bombei.

La acest tip de instrument, cheia este detonatorul. în cazul de faţă e vorba de o încărcătură chimică care comprimă plutoniul prin implozie, declanşând o reacţie de fisiune în lanţ. Laboratorul lor dispune cu siguranţă de o zonă de încercare pentru testarea formei exacte a imploziei prevăzute, şi eventual pentru modificarea ei. Această zonă trebuie să fie situată în exteriorul complexului, probabil în câmpia învecinată, şi trebuie să fie legată electric cu laboratorul. Va fi deci destul să găsim cablurile şi să le branşăm la o bombă operaţională.

— Si ceasul? întrebă Barrabas.

— Asta nu e o problemă. Prefer o mică maşinărie meşterită de mine pe care o voi conecta la faţa locului. De fapt n-am nevoie de mare lucru. Nişte sârmă de otel, o foarfecă şi bandă adezivă.

Deocamdată lucrurile mergeau bine. Barrabas era foarte mulţumit. Mercenarii îşi recăpătaseră forma. Chiar şi Nanos îşi recăpătase forţele. Iar el era în sfârşit în elementul lui. Urmat de Beck, Barrabas se alătură mercenarilor aflaţi în salon.

Doctorul Leona Hatton îşi începu expunerea:

— La cererea colonelului, am să vă vorbesc despre anumite aspecte specifice ale acestei misiuni, aspecte legate de profesiunea mea de medic. Este vorba de pericolele inerente naturii unei astfel de operaţiuni.

— Vrei să spui că mai sunt şi alte primejdii în afara acelor fanatici înarmaţi până în dinţi? întrebă Al Chen.

— Întocmai, răspunse Leona. Mă refer la pericolul radiaţiilor. Mai întâi, în laborator se află materiale radioactive sub forma unui container special – să-i spunem cutia neagră – care conţine plutoniu. În cazul unui accident, dacă acest container este lovit, orice expunere prelungită la ceea ce se află în el va fi mortală.

Acestea fiind zise, să vorbim acum de explozia nucleară propriu-zisă. În mare, ea are patru mari componente. În primul

rând efectele pur fizice: unda de şoc şi zona de supra-presiune. Unda de şoc se va deplasa cu cincisprezece mii de kilometri pe oră, iar în zona de suprapresiune va domni o presiune de două kilograme pe centimetru pătrat. O maşină e strivită ca o plăcintă.

A doua componentă este elementul termic. În hipocentrul exploziei temperatura va atinge 300.000 de grade Celsius.

A treia componentă este propagarea radiaţiilor. Razele X, gamma şi cele neutronice se propagă în general mult mai departe decât unda de şoc.

Iar a patra componentă o constituie căderile de fragmente radioactive care au fost aruncate în aer.

— Dar de celelalte bombe nu ne ocupăm? întrebă Nanos.

— Efectele plutoniului durează foarte mult timp şi vreme de ani de zile nimeni nu va putea să se apropie de bază. Din acest motiv celelalte bombe vor fi inutilizabile.

— Mda, e nevoie de vreo cincizeci de ani pentru neutralizarea radiaţiilor, preciza Beck.

— Să ne întoarcem la riscuri, continuă Leona. Efectele radiaţiilor şi căderile de materiale radioactive nu sunt totdeauna imediat vizibile. În schimb efectele termice sunt. Claude, proiectează, te rog, diapozitivele.

Când prima fotografie apăru pe ecran toată lumea se înfiora. Grămada de carne carbonizată nu mai semăna cu o fiinţă omenească, şi totuşi trăia şi gura de nerecunoscut era căscată de parcă ar fi vrut să urle.

— Pielea, carnea şi oasele sunt carbonizate pe o rază de doi kilometri în jurul hipocentrului, le explică Leona. Următorul diapozitiv, Claude.

Nici acesta nu era mai liniştitor. Arăta faţa unui japonez a cărui piele, lipsită de carne, atârna lamentabil sub bărbie ca o mască grotească de carnaval.

— Asta se numeşte o arsură termică, zise Leona. Straturile superficiale ale epidermei au fost arse şi s-au dezlipit. Asta se petrece pe o rază de patruzeci de kilometri de la hipocentru.

— Şi noi unde o să ne aflăm când o să bubuie scârboşenia aia? întrebă Biondi.

— Dacă totul se derulează aşa cum am prevăzut, ar trebui să ne aflăm la treizeci de kilometri de punctul de detonaţie,

adică suficient de departe pentru a evita efectele despre care v-am vorbit.

— Dar dacă lucrurile nu se derulează aşa cum a fost prevăzut? întrebă şi Nanos.

— În acest caz, n-o să mai fie cine stie ce diferenţă între albi şi negri, răspunse Claude Hayes.

9

Mohamadi Razod se strâmbă dispreţuitor la încărcătura nucleară. Cu foarte puţin mai mare decât o minge de baschet, bomba era aproape sferică, mulată într-un oţel cenuşiu, tern, având pe partea exterioară tijele detonatorilor, ascuţite ca nişte ace de cactus. Pentru Razod, acel lucru nu reprezenta nimic altceva decât idolul păgân al ţărilor occidentale. Nu înţelegea nimic din mecanismul lui şi era mândru de ignoranta sa.

În apropiere, o echipă de tehnicieni transporta învelişul protector, un cilindru cu un diametru de un metru şi lung de un metru şi jumătate.

Razod se adresă şefului de echipă:

— În cât timp terminaţi?

Doctorul Hamid îşi trecu mâna ostenită peste fruntea asudată. Transpira mult şi avea bluza albă de laborator pătată de sudoare la subsoară.

— Mai avem de montat învelişul, apoi să branşăm detonatoarele la ceas şi să verificăm mecanismele de siguranţă.

— Cât timp? întrebă insistent Razod.

— Trei-patru ore.

Razod mârâi nemulţumit. Cu tipii ăştia totul dura mai mult decât prevăzuse. Dacă nu i-ar fi obligat să lucreze încontinuu, în schimburi, niciodată n-ar mai fi terminat cele patru bombe. Lenea lor era tipică pentru clasa intelectualilor. Toţi oamenii aceştia care făcuseră studii erau putrezi din cauza muncii la birou, ocupaţi cu plimbatul hârtiilor. Pentru care mai primeau şi salarii grase.

— Vă dau două ore! răcni Razod. Şi transportaţi bombele terminate în camioane. Primul convoi va pleca mâine seară.

Fără să-i pese de protestele slabe ale doctorului Hamid, Razod îi întoarse spatele şi ieşi din laborator îndreptându-se. spre biroul lui. Parcurse meandrele culoarului, printre sacii cu nisip stivuiţi până la tavan care delimitau astflel un traseu în zigzag. Când ajunse în faţa uşii opri un soldat.

— Spune-i locotenentului Yazdi să vină imediat la mine! se răsti el cu arţag.

Pasdarul dispăru în grabă şi Razod intră în biroul care îi servea în acelaşi timp şi drept dormitor. Era o încăpere mică, mobilată doar cu un pat de campanie, o masă şi o oglindă alături de care trona fotografia mare a unui bătrân ciufulit şi bărbos, cu o privire de nebun. Nimeni altul decât şeful politic şi spiritual al lui Razod.

Căpitanul se aşează pe marginea patului şi luă o carte de pe masă – cartea sfântă scrisă de bărbatul cu ochi de nebun care îl privea de pe perete. Cartea aceea era. puterea lui Dumnezeu. Era mai puternică decât orice, mai puternică chiar decât bomba însăşi, întrucât datorită ei va exploda distrugându-i pe cei care o venerau.

Prima din cele patru va fi transportată cu un camion escortat de un convoi în sudul Golfului Persic. Acolo va fi încărcată la bordul unui cargou care se deplasa permanent la Haifa. În timp ce acesta va trece canalul de Suez, celelalte trei se vor afla în drum spre ţintele lor: trei puncte din lumea occidentală. Nişte ţinte mult mai uşor de atins decât Israelul.

Pasdarii nu sperau să-şi vadă bomba ucigaşă debarcând la Haifa. Nici măcar nu aveau intenţia să încerce. Totuşi, când cargoul va arunca ancora la intrarea în port, exact înainte de sosirea vameşilor israelieni, un soldat îmbrăcat în marinar va porni ceasul...

Razod nu ştia cum putea o explozie nucleară la peste un kilometru de coastă să atingă Israelul, dar era convins că aşa va fi. Explozia va crea un nor radioactiv gigantic care va cădea asupra Israelului ca o ploaie de cenuşă răzbunătoare.

Iar israelienii nu vor putea să recurgă la nici un fel de represalii. Mai ales când vor afla de existenţa altor bombe Instalate pe terenul aliaţilor lor, gata să nimicească populaţia civilă la primul contraatac. Da, Iranul va umili statul Evreu în ochii lumii întregi şi explozia atomică va fi semnalul de raliere al tuturor naţiunilor Islamului pentru lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu!

Unii dintre aceşti duşmani nici nu erau prea departe...

Doctorul Hamid şi oamenii lui poate că se considerau nişte patrioţi, numai că nu asta era şi părerea lui Razod. Ei reprezentau o primejdie de moarte pentru patria lor pentru că

fuseseră contaminaţi de materialismul occidental. Razod ştia de multă vreme că după terminarea proiectului atomic va trebui să se debaraseze de toţi aceşti oameni de ştiinţă.

De altfel ideea nu-i displăcea deloc. Se simţea cu adevărat în elementul lui când îi hăituia şi îi extermina pe *duşmanii Domnului*.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! strigă el.

Îşi făcu apariţia locotenentul Yazdi.

— M-aţi chemat?

Razod se ridicase în picioare. Îşi aşeză un picior pe marginea patului.

— Am hotărât să supraveghez transportul primei bombe, il anunţă el. În absenţa mea, îţi transmit ţie toate puterile. Vei răspunde de centru.

— Mulţumesc, căpitane.

— Îţi voi încredinţa o misiune specială…

Yazdi dădu afirmativ din cap.

— Imediat ce ultima bombă va fi asamblată, du-i pe savanţi în afara taberei şi lichidează-i. Pe toţi, fără nici o excepţie, şi fără să le dai nici un fel de explicaţii. Ai înţeles?

— Am înţeles!

Razod zâmbi. Era pe deplin satisfăcut.

Doctorul Hamid îi dădu la o parte pe oamenii din echipa lui şi se aplecă asupra containerului bombei.

— Care e problema? întrebă el.

— Barele de sprijin ale suportului sunt prea lungi, îi explică unul din ingineri. Trebuie prelucrate din nou.

— Atunci faceţi-o, nu mai staţi la discuţii.

Oamenii în halate albe se împrăştiară fără să răspundă.

Doctorul Hamid suspină. Ştia că nu asta era adevărata problemă. Oamenii lui erau epuizaţi. De săptămâni întregi dormeau doar câteva ore pe noapte şi atmosfera tensional din laborator devenise insuportabilă. La fiecare două-trei ore Razod venea să-i hărţuiască cu întrebări despre avansarea lucrărilor. Greşelile se înmulţeau şi treaba avansa din ce în ce mai încet. În ritmul ăsta îi va trebui nu două ore, ci douăzeci, pentru a termina asamblarea bombei în vedere transportării ei.

Hamid se întoarse în biroul lui în dezordine şi se aşează pe un taburet. Nu-şi mai putea controla tremurul mâinilor şi începea să fie cuprins de tulburări nervoase. Avea senzaţia ciudată că trupul i se va disloca dintr-o clipă în alta.

Adevărul era că dormise şi mai puţin decât oamenii lui în aceste
ultime zile, mai ales de la moartea doctorului al-Barani. Imediat ce aţipea era chinuit de coşmaruri oribile şi îşi revedea fostul coleg pe rugul în flăcări. Dar revedea şi băţul de chibrit care aprinsese rugul, mică flacără pâlpâitoare între degetele lui tremurânde. Incapabil să suporte această imagine chinuitoare, matematicianul se trezea în sărind şi încerca să revină la realitate.

Cînd era treaz, Hamid era convins că nu el îi provocase moartea vechiului său prieten. Poate că el aprinsese rugul, dar al-Barani se sinucisese. În această privinţă nu putea să existe nici o îndoială. Dacă se gândea bine, Hamid nu găsea decât un singur lucru să-şi reproşeze, şi anume faptul că nu încercase să-i schimbe părerile lui al-Barani cu câteva luni mai înainte, când acesta începuse să se comporte în mod ciudat.

Dar în privinţa asta putea să se justifice.

Revirimentul brutal al astrofizicianului îl înspăimântase pe Hamid. Nu încerci să înţelegi – cu atât mai puţin să judeci – obiectivul final al unui proiect de o asemenea importanţă. Şi nu poţi sugera sabotarea sa împingând la revoltă pe oamenii însărcinaţi cu executarea lui. Cu excepţia cazului în care nu tii la viaţă.

De aceea Hamid se văzuse constrâns să ia o hotărâre tragică. Îşi trădase vechiul prieten. Dacă n-ar fi făcut-o, pe rug ar fi fost două victime nu una.

Aşa că Hamid nu era răspunzător. Nu era vina lui dacă Razod îl torturase pe al-Barani şi dacă al-Barani,îşi pierduse minţile.

Singura pasiune a doctorului Hamid era viaţa lui. Ţinea la ea mai mult decât orice pe lume şi această dorinţă de a trăi era singura lui justificare pentru tot ce-i reproşa uneori cu timiditate conştiinţa. Iar ţelul lui patriotic şi religios îi permisese să pună la punct arme destinate nimicirii unei populaţii nevinovate – după criteriile occidentale – dar nu avea pentru asta nici cea mai mică remuşcare. Cunoştea foarte bine efectele inevitabile ale unei

explozii atomice, ştia că radiaţiile provocau leucemii, malformaţii congenitale, cancer. Dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

10

La clubul american de la aeroportul din Barhein, Liam O'Toole şi Wiley Drew Boone serveau o bere puţin cam alterată contemplând picioarele lungi ale dansatoarei în pielea goală care se agita cocoţată pe tejgheaua barului.

— Un bulan trăsnet! mormăi Liam băgându-şi nasul în pahar.

— Bestial, admise Wiley Drew Boone. Fata era blondă ca şi cele trei colege ale ei pe care O'Toole le vedea în oglinda din faţa lui dansând în fundul încăperii. Cele patru fătuci făceau o demonstraţie de rock'n roll dezlănţuit.

— Te vezi dansând rock în costumul lui Adam? întrebă O'Toole.

— Eu? Nici vorbă! zise râzând Drew Boone.

— Zău că trebuie să fii sărit de pe fix! Ar fi putut totuşi să aleagă altă chestie! Ştiu că ceea ce contează aici este şi fie goale...

— În materie de rafinamente sexuale trebuie să recunoaştem că Orientul Mijlociu e tare jalnic, zise Boone suspinând şi întorcând capul să privească sala.

O'Toole făcu şi el la fel. Era un local tipic pentru Barhein. Cu alte cuvinte, s-ar fi putut la fel de bine să se găsească la Las Vegas sau la Atlantic City. Toţi acei indivizi încotoşmănaţi în veşmintele lor lungi cu glugă n-ar fi făcut nota aparte nici în Beverly Hills. Erau tipi din Arabia Saudită sau din Kuweit veniţi în Barhein pentru un păhărel şi o femeie în fundul gol, nişte plăceri cât se poate de nevinovate dar tabu în austerele lor ţări musulmane.

Până la urmă Barhein se descurcase destul de bine. Insula, care nu avea petrol şi nu mai era decât o mlaştină salină, ştiuse să profite de vecinii ei bogaţi şi să le exploateze două din nevoile lor elementare: băncile şi plăcerile. Cu bani, evident, dar în privinţa asta nimeni nu cârtea.

În Orientul Mijlociu aeroporturile semănau cu acele oraşe efemere care fuseseră construite în momentul goanei după aur. Practic toată lumea mergea înarmată. Nu cu carabine, evident, ci cu pistoale Makarov. Şi dacă în timpul nopţii, din întâmplare,

survenea o pană de curent,armele bubuiau al naibii pe străduţele întunecate şi rău famate.

Nimic din toate astea la Barhein. În comparaţie cu Yemenul, de exemplu, aici te credeai în Disneyland.

O'Toole se uită la ceas. Avionul de Madrid avea o întârziere de o oră. Asta le mai lăsa la dispoziţie destul timp înainte de a-i primi pe ultimii trei membri ai echipei: Leona, Beck şi Billy II. Gunther şi Biondi sosiseră primii în insulă.Fără să piardă un minut, cei doi organizaseră recepţia falselor piese detaşabile pentru aparatele Cobra şi găsiseră o ascunzătoare pentru materialul lor într-un depozit din port.

Lăzile pieselor detaşabile erau deja încărcate la bordul elicopterului Sikorsky închiriat de Gunther. Nu mai lipsea decât ambarcaţiunea pentru transportarea echipei de cealaltă parte a Glofului Persic. Cu treaba asta se ocupa în acel moment Barrabas şi Nanos.

Înainte de a părăsi Malaga, O'Toole şi Boone îşi rezolvaseră problemele personale. Irlandezul o lăsase pe mama lui singura beneficiară a importantei asigurări pe viaţă încheiată de Barrabas pentru el. În cazul în care nu s-ar mai fi întors, solda lui de două sute de mii de dolari ar fi fost trimisă unuia din fraţii săi stabilit la Chicago. Respectivul trebuia să împartă suma în mod egal tuturor descendenţilor clanului O'Toole. Aceştia ar fi strâmbat mai puţin din nas în privinţa provenienţei banilor.

Boone o lăsase ca beneficiară a poliţei sale de asigurare pe o anume Florance De Long din Atlanta, Georgia, patroana „celei mai admirabile case de plăceri din toată emisfera nordică”.

În privinţa asta, Wiley Drew Bonne ştia el ce ştia!

O'Toole se uită la el o clipă. Un play-boy, mda! Un copil de bogătan puţin cam pervertit. Asta nu însemna că nu era gata oricând să-şi rişte viaţa. Nu pentru bani; avea un tata milionar. Nici pentru glorie. Dacă misiunea reuşea, nimeni n-ar fi ştiut cine erau autorii. Iar dacă ar fi eşuat… nici atât.

Poate că Boone nu avea antrenamentul tovarăşilor săi. Era mai puţin dotat decât ei în mânuirea armelor, dar avea un curaj teribil. Riscul era pasiunea vieţii lui.

Barrabas răsuci în palmă cele două perle negre perfect identice. Apoi, una după alta, le trecu peste dinţii din faţă, încercând să simtă o uşoară porozitate, semnul autenticităţii lor.

Erau superbe, mari şi foarte grele, tipice pentru calitatea celor care se găseau altădată în Barhein. Azi, aici, ca de altfel în tot Golful Persic, scoicile care făceau perle practic dispăruseră, ucise de poluare. Barrabas încercă să-şi imagineze efectul acestor două minuni pe pielea frumoasei Erika. Abanos pe satin alb. Pe vremuri, unii credeau că perlele cresc în capetele balaurilor. Barrabas îşi zicea că acele perle ar fi un cadou cât se poate de potrivit pentru Erika. Şi-ar face din ele nişte cercei superbi. Dădu din cap privindu-l pe bijutier şi scoase din buzunar un teanc enorm de bancnote legat cu un elastic.

— Cincisprezece mii de dolari, zise el împingând teancul în faţa lui. Omul din spatele tejghelei luă banii şi îi numără cu dexteritatea unui casier de bancă. După aceea zâmbi radios.

— Le luaţi cu dumneavoastră, domnule? întrebă bijutierul ceremonios.

— Nu. Aş vrea să le expediaţi. Barrabas scoase o carte de vizită din buzunarul cămăşii, o întoarse şi scrise pe spate un B mare înainte de a o întinde omului de la tejghea.

— Trimiteţi pachetul par-avion la această adresă din Amsterdam, zise el. Puneţi în pachet şi cartea de vizită. Pregătiţi expedierea chiar azi.

În momentul acela i se păru că zăreşte o lucire suspectă în privirea vânzătorului. Barrabas aşează perlele pe micul suport capitonat cu catifea neagră şi adăugă:

— Ai mare grijă ca perlele pe care le expediezi să fie exact cele pe care le-am ales. Dacă descopăr că m-ai tras pe sfoară, cei doi prieteni ai mei aici de faţă vor veni imediat şi îţi vor tăia degetele.

Bijutierul aruncă o privire temătoare spre cei doi tipi proţăpiţi lângă uşă. Un negru şi un alb. Doi munţi de muşchi şi care nu păreau deloc nişte glumeţi.

— Niciodată n-aş fura un client, îl asigură bijutierul.

— Sper. Expediază-le chiar azi, zise Barrabas cu ochii la perle.

După ce ieşiră din magazin, cei trei bărbaţi porniră pe străzile întortocheate spre staţiunea de pe malul golfului. Curând ajunseră pe o promedată vastă şi foarte modernă care mărginea un port de plăcere superb. Se aflau acolo ambarcaţiuni de toate tipurile şi de toate mărimile, nou nouţe.

— Ia priviţi la această Bertram 32! murmură Nanos entuziasmat. Cred că ar merge…

— Pe aici, zise Hayes trăgându-i pe cei doi ceva mai departe.

— Unde ne duci? întrebă Nanos. Sunt sigur că vom găsi aici ceea ce ne trebuie.

Hayes nu răspunse şi Nanos se abţinu să-l mai întreb încă o dată. Claude se pricepea la fel de bine ca el la ambarcaţiuni şi se mişca mai în voie în această parte de lume. Îi conduse la capătul staţiunii unde nişte hârburi vechi era ancorate chiar lângă digul care închidea portul.

— Ai văzut-o p'asta! exclamă Nanos arătând spre o ambarcaţiune veche din lemn şi cu pânze.

Era un fel de felucă lungă de vreo cincisprezece metri a cărui pânză mare şi trapezoidă părea că fusese montată invers. Pe cocă se vedeau toate culorile curcubeului, aşa da multe ori fusese vopsită.

— E o felucă autentică, declară Hayes, apoi strigă câteva cuvinte în arabă în direcţia ambarcaţiunii.

Pe puntea din faţă se ivi imediat un individ. Cei doi discutară scurt, apoi marinarul coborî în grabă o scară de frânghie şi sări într-o barcă mică căreia îi dezlegă parâma înainte de a vâsli viguros în direcţia cheiului şi a celor trei străini.

Nanos se adresă cu glas scăzut lui Barrabas:

— Cred că e o glumă? Hârbul ăsta se va duce la fund chiar mai înainte de a ieşi din port.

Barrabas nu răspunse. Individul ajunsese la chei. Era un tip mic de statură, purta un veşmânt lung şi jegos în care probabil că dormea de ani de zile şi avea picioarele goale în nişte încălţări Gucci fără şireturi. Se vedea bine că nu se răsese şi nici nu se spălase de o bună bucată de vreme.

Le făcu semn celor trei bărbaţi să sară în barcă, apoi vâsli din nou până la felucă. Pe durata acestui traseu, Claude şi arabul au avut o discuţie foarte animată.

Când ajunseră pe puntea felucii, Hayes se întoarse spre prietenii lui şi declară:

— Acest tip se numeşte Ahmad. Ar fi gata să ne cedeze ambarcatiunea lui. Nanos aruncă o privire necăjită spre decrepitudinea din jur.

— Cred şi eu! mormăi el.

Claude nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Ne asigură că e ambarcaţiunea cea mai rapidă de pe toată
coasta.

— Vrea să spună că e cea care se va scufunda cel mai repede, zise Alex rânjind.

Hayes dădu din umeri.

— Hai să vedem motoarele!

Sub punte mizeria era şi mai mare decât la suprafaţă şi domnea un miros urât. Arabul deplasă scândurile care protejau motoarele.

— *Şebii*! zise el cu mândrie arătând motoarele.

— Hai, Alex, numără-le, îl îndemnă Claude. Patru motoare mari Chevrolet!

— Drăcia dracului!

Barrabas era şi el impresionat. Nu numai de numărul motoarelor instalate într-un spaţiu atât de îngust, ci şi de starea lor cu totul impecabilă. Păreau noi.

— Ahmad mă asigură că hârbul ăsta face peste patruzeci de noduri. A fost conceput să poată depăşi în viteză vedetele gărzii de coastă. Se foloseşte de el ca să facă contrabandă.

— Şi e de acord să ni-l vândă? întrebă Barrabas.

— Cu condiţia să-i plătim un preţ bun... Vrea să se retragă din afaceri.

— Cât vrea pe el? vru să ştie Barrabas.

Claude şi proprietarul parlamentară un moment, apoi Claude anunţă:

— Vrea treizeci de mii de dolari bani gheaţă. Bani americani, evident.

— Cu preţul ăsta putem cumpăra un Bertram de ocazie mormăi Nanos.

— Mda! zise Barrabas rânjind. Şi ne-ar ajunge imediat o vedetă a pazei de coastă după care am fi duşi cu surle si trâmbiţe într-o închisoare nenorocită din Iran. Mai bine să fim discreţi, Alex, chiar dacă asta ne va costa bani mulţi.

— Claude, spune-i tipului că suntem de acord cu o condiţie. Va trebui să aducă ambarcaţiunea până la cheiul unde se află hangarul cu materialul nostru. Iar tu îl vei pilota. Verifică ca totul să fie aşa cum pretinde proprietarul. Îi vom plăti la sosire.

Hayes îi explică arabului pretenţiile lui Barrabas, apoi se întoarse spre tovarăşii lui:

— E O.K...

Proprietarul îşi duse clienţii înapoi la dig. După ce îndepărtă destul de mult pentru a nu-l auzi, Hayes se întoarse spre Barrabas:

— Tipul ăsta e un mizerabil, colonele. Nu-mi inspiră încredere. Toţi arabii sunt şireţi din fire, dar ăsta mi se par şi mai rău decât ceilalţi. A acceptat prea repede propunerea noastră. Sunt sigur că va încerca să ne tragă ţeapă.

— Crezi că ne va denunţa la poliţie în timp ce vom încarca materialul la bord?

Hayes scutură din cap.

— Nu. E un contrabandist, nu un informator. Dar e un şmecher şi a înţeles cu siguranţă că are mai mult de câştig punând mâna pe încărcătura noastră şi recuperându-şi hârbul în momentul în care vom ieşi în golf.

— Mă întreb cum are de gând să procedeze, poponarul ăsta bombăni Alex. Crezi că va umbla la motoare?

— Cu siguranţă că nu, răspunse Claude rânjind. Ţine la ele ca la ochii din cap. Nu, cred că îşi va ascunde câţiva amici pe vas. Aceştia vor aştepta să ajungem în larg şi vor sări pe noi să ne arunce peste bord.

— Vom face în aşa fel încât să părăsim portul ceva mai devreme decât e prevăzut, murmură Barrabas. Va trebui să scotocim toate colţişoarele vasului înainte de a ieşi în larg. Nu vreau incidente.

— Şi ce vom face cu tipii după ce-i vom scoate din ascunzătoare?

Barrabas dădu indiferent din umeri.

— Asta depinde de ei.

11

— Ce ţară infectă! zise încă o dată Biondi suspinând. De ore în şir survolau deşertul de sud al Iranului şi aceste cuvinte îi veniseră de nenumărate ori pe buze. Sub elicopter, terenul uscat şi stâncos
se întindea cât vedeau cu ochii, întrerupt doar din loc în loc de mici
pete de culoare: câţiva palmieri în jurul unei oaze.

Cu o jumătate de oră în urmă, Gunther şi Biondi găsiseră marea axă rutieră nord-sud pe care o urmau acum în direcţi bazei militare Kerman. Soarele se lăsa la orizont. În depărtare,

drumul cotea în serpentine pentru a trece un lanţ de coline pustii şi uşor roşcate.

Gunther coborî elicopterul la o altitudine de o sută de metri efectuând un viraj mare. Baza militară Kerman se afla perpendicular pe direcţia lor de zbor.

— E totul în regulă? întrebă Gunther

— Mda-mda…

— S-ar zice că nu prea…

— Sunt puţin nervos, asta e tot, admise Biondi. Nu-ţi bat capul, n-am intrat în panică.

— Mă laşi pe mine să negociez şi gata.

— Dacă vrei.

În timp ce Gunther făcea manevra de apropiere, Biondi se uita cu încăpăţânare spre sol. Foarte important, aeroportul militar fusese construit cu ajutorul financiar şi tehnic al Statelor Unite. Toate avioanele care stăteau cuminţi rânduite de-a lungul pistelor erau de fabricaţie americană. Piloţii şi mecanicii lor fuseseră formaţi în America.

„Mereu aceeaşi escrocherie, îşi zise Biondi cu amărăciune. Le dăm cu bună credinţă şi drept mulţumiri ei se cacă în capul nostru.”

Dar nu ăsta era adevăratul motiv al nervozităţii lui Biondi. Îl durea exact în cot că administraţia arunca banii contribuabililor pentru a ajuta ţări din lumea a treia care, în schimb, ardeau cu mare veselie efigia Unchiului Sam. Pe el îl rodea amintirea a opt elicoptere şi a opt oameni curajoşi care le pilotaseră. Şi ei sosiseră tot seara, din sudul acestui desert sinistru, cu misiunea de a restabili onoarea naţională. Opt elicoptere deşi ar fi trebuit douăsprezece. Opt elicoptere echipate insuficient… Misiunea eşuase chiar mai înainte de a fi început.

Cei opt piloţi curajoşi nu restabiliseră onoarea în acea tragică zi de 24 aprilie 1980. Ci pur şi simplu îşi sacrificaseră prosteşte viaţa…

Biondi se gândea la ei şi se simţea din ce în ce mai încordat.

Gunther ateriză încetişor pe pista aerodromului. Chiar înainte de a opri motoarele, un camion militar şi două jeepuri porniră în mare viteză în direcţia lor. Jeepurile opriră de-o parte şi camionul de cealaltă parte a avionului.

— Gazdele noastre par grăbite să ne întâmpine, zise Gunther desfăcându-şi centurile de siguranţă.

Vreo doisprezece oameni cu arme automate săriră din spatele camionului şi, într-o ordine perfectă, încercuiră elicopterul.

— Mda, murmură Biondi. Bun venit în Iran!

Imitându-l pe Gunther, pilotul de curse ieşi din avion cu mâinile ridicate. Olandezul vru să se îndrepte spre primul jeep în care se afla ofiţerul dar un soldat îi bară drumul cu arma.

— O.K.! O.K.! mormăi Gunther dându-se înapoi. Au fost nevoiţi să se sprijine cu spatele de elicopter în timp ce doi soldaţi îi scotoceau cu brutalitate. Apoi îi escortă până la jeep.

Poate că Gunther era surprins de această primire, dar nu lăsa să se vadă nimic. Întinse cu amabilitate mâna spre ofiţer.

— Colonelul Shaigan? zise el cu un aer jovial.

Colonelul, un bărbat scurt şi îndesat, cu o barbă mare şi căruntă, nici nu se uită la mâna lui. Răcni un ordin şi soldaţii începură imediat să descarce elicopterul. Unul dintre ei aduse una din lăzi până la jeep.

După care, câţiva oameni înarmaţi îi împinseră pe Gunther şi pe Biondi spre al doilea jeep. Cele două vehicule părăsiră aeroportul îndreptându-se spre barăcile dispuse câte cinci dincolo de hangare.

— Mare răbdare mai ai cu mojicii ăştia! zise Biondi cu glas scăzut.

— Ăsta e jocul lor, îi răspunse Gunther. Nu te enerva şi lasă-mă pe mine să mă descurc cu ei.

Au fost duşi în biroul colonelului. Un soldat aşează lada cu piese de schimb pe birou şi le dădu de înţeles că trebuie să aştepte. Colonelul se aşează pe un fotoliu pivotant şi facu un semn teatral unui tip îmbrăcat într-o salopetă de mecanic care aştepta lângă uşă. Respectivul se repezi spre ladă cu trusa lui de scule.

Cu ajutorul unor ochelari care măreau, mecanicul începu să examineze cu atenţie numerele înscrise pe ladă, pe sigilii si pe ştampile. Apoi se adresă pe limba lui colonelului care dădu din cap lămurit.

Biondi văzu zâmbetul lui Gunther când mecanicul începu să deschidă lada. Sosise momentul adevărului.

— Dacă deschideţi această ladă, nu veţi mai putea s-o sigilaţi corect, interveni olandezul. Veţi sacrifica cincizeci de mii de dolari degeaba.

Colonelul nu-i acordă nici măcar o privire. Biondi se pregătea sufleteşte pentru ce era mai rău. Îşi imagina deja conţinutul: bucăţi vechi de metal ruginit plutind într-o unsoare negricioasă. Şi, într-adevăr, chiar nişte bucăţi de metal plutind în unsoare privi mecanicul cu interes, dar nu găsi nimic suspect. Dimpotrivă, erau exact ceea ce se aştepta să fie. Prin urmare se arătă satisfăcut. Gunther se adresă colonelului:

— Noi ne-am respectat angajamentele, colonele. Acum, dacă binevoiţi să ne plătiţi cea de a doua parte a mărfii, vom putea pleca imediat.

— Ştii cum sunt trataţi contrabandiştii în această ţară? îi replică Shaigan cu dispreţ într-o engleză aproximativă.

— Am ajuns şi la asta! bombăni Biondi printre dinţi.

— Ai spus ceva? îl întrebă Shaigan.

— Da, o expresie simpatică foc din ţara mea natală: *Va fan cullo*.

— Şi ce înseamnă?

— Zâmbetul este cea mai bună mulţumire…

Gunther îl fulgeră cu privirea şi interveni:

— Colonele, dacă această încărcătură a fost adusă prin contrabandă, faptul se datorează cererii exprese a guvernului vostru.

— Mda. Şi este extrem de regretabil. Ştiu foarte bine că uneori suntem constrânşi să recurgem la anumite elemente criminale din ţările Occidentului, dar târgul pe care îl încheiem cu ei se face totdeauna după condiţiile noastre.

— În cazul de faţă, condiţiile au fost fixate şi semnate de ambele părţi.

Colonelul scutură din cap.

— Aţi vrut să profitaţi de noi! se răsti el. Ştiaţi că avem nevoie de aceste piese… Aţi dublat preţul. În ţara noastră asta e o crimă.

— Nimeni nu v-ar fi vândut aceste cutii de viteză, indiferent de preţul pe care l-aţi fi oferit, îi răspunse Gunther. În ţara mea înţelegerea e înţelegere şi cuvântul e cuvânt.

Shaigan izbucni în râs şi se ridică din fotoliu.

— Ăsta e simţul onoarei la escrocii occidentali! exclamă el. Un mod tipic de a pune în valoare elemenele cele mai depravate ale unei societăţi corupte! Numai că aici nu ne respectăm

cuvântul când tratăm cu criminalii. Iar hoţilor noi le tăiem mâinile.

Biondi simţi brusc că îşi pierde sângele rece. Shaigan scoase din toc un Colt 45. Apoi zise cu detaşare:

— E suficient doi martori pasdari pentru a condamna în mod legal un criminal la moarte. Şi avem şi puterea de executa sentinţa.

În timp ce vorbea, colonelul îşi îndrepta pistolul pe rând spre cei doi interlocutori.

— Aş putea să vă omor imediat.

— Colonele... începu Gunther.

Biondi se repezi la colonel şi-i smulse arma din mână apoi îi apăsă ţeava pe nas mormăind cu o voce răguşită:

— O mişcare şi te-am ras, tipule!

Preţ de câteva secunde nu s-a auzit nici musca, apoi Gunther rupse tăcerea insuportabilă care domnea în încăpere.

— Haide, Vince, calmează-te! E vorba de bani, zise el dând ocol biroului. Doar n-o să facem scandal pentru un pumn de dolari. N-avem chef să ne certăm cu nişte clienţi atât de buni. E preferabil să păstrăm bunele relaţii.

Încet şi cu prudenţă, olandezul puse mâna pe revolver.

Biondi îi dădu imediat drumul.

— Îmi pare foarte rău pentru acest incident, colonele, reluă Gunther înapoind încetişor arma proprietarului ei. Amicul meu e cam repezit şi nu a înţeles prea bine situaţia. Suntem foarte bucuroşi să acceptăm noile voastre condiţii. Aceste piese de schimb vă aparţin. Şi acum, dacă veţi binevoi să faceţi plinul elicopterului nostru, vom pleca imediat.

Shaigan îşi puse arma în toc şi rânji. Nu-şi pierduse prestigiul pentru că susţinuse privirea lui Biondi. Acum îşi putea permite să fie mărinimos. În fond, le şparlise acestor cretini de occidentali două milioane de dolari.

Întorcându-se la elicopter, Gunther îi zise cu glas scăzut tovarăşului său:

— Ţăcănitule! Era să strici totul.

Biondi îi răspunse cu o privire plină de răceală.

— Ştii că avem baftă să scăpăm atât de uşor?

— Mda, ştiu, răspunse Biondi. Borţosul ar fi putut să mişte.

12

Hayes conducea feluca printre iahturile de lux din portul de agrement. Motoarele puternice duduiau în surdină.

Cu coatele sprijinite de bastingaj, Barrabas se uita fix la linia felinarelor care mărgineau promenada. Ştia că, dintr-unul din barurile cu faţa spre golf, fostul proprietar al ambarcaţiunii le urmărea plecare frecându-şi mâinile. Tipul nu ştia ce încărcătură aveau americanii, dar era convins de importanţa ei întrucât plătiseră treizeci de mii de dolari pentru a o transporta.

— Ce facem? întrebă O'Toole.

— Toată lumea rămâne liniştită pe punte până în momentul în care vom scotoci hârbul. Nu am nevoie de răniţi acum când misiunea nici n-a început.

— Vrei să împart arme uşoare?

— Dacă vrei. Dar numai revolvere şi cuţite. Dacă vor fi nevoiţi să tragă, spune-le să fie atenţi la ce se află în spatele ţintei şi să încerce să ochească în afara vasului. Coca hârbului ăsta s-ar putea să nu reziste la gloanţe.

O'Toole desfăcu o lădiţă de lemn şi începu distribuirea armelor. Fiecare îşi cumpărase singur revolverul după preferinţă. Walther, Browning, Beretta şi altele, cu gloanţe de 9 mm, un calibru disponibil practic în toată lumea. Leona îşi alesese un Heckler and Koch P-7 pentru că era uşor, compact şi uşor de controlat. Revolverul Smith and Wesson cumpărat de Billy II era cel mai strălucitor.

Mercenarii îşi verificară armele la lumina slabă a becului care atârna de catarg. Nici un zgomot nu tulbura tăcerea noptii, iar căldura era apăsătoare până şi în larg.

Barrabas îşi legă centura de care erau prinse un Browning automat şi cuţitul.

— Măreşte puţin viteza, Claude, zise el imediat ce ambarcaţiunea trecu de dig.

Claude împinse cu amândouă mâinile cele patru leviere ale motoarelor. Feluca se năpusti înainte.

Un vânt uşor îi răcori pe pasageri.

Barrabas se îndepărtă de postul de pilotaj şi le făcu semn mercenarilor să se strângă la baza catargului.

— Acum vom porni în căutarea şobolanilor, zise el. Dar aveţi grijă. Nu putem coborî toţi odată. Calele sunt înguste şi încărcate... S-ar putea să nu fie floare la ureche. Nu vreau să coboare decât patru oameni. Cei mai subţirei.

O'Toole zâmbi radios. Adică eu, Leona, Chen şi Beck, zise el cu un ton triumfător.

— Exact, zise Barrabas. Leona şi Chen îşi vor începe căutările din faţă. Tu şi Beck porniţi din spate şi vă întâlniţi toţi patru la mijlocul vasului. Nu neglijaţi nimic. Ticăloşii ăştia sunt în stare să se strecoare între două scândurele.

— Sau chiar în chilă, zise Nanos rânjind.

Fără să mai aştepte Leona îl trase după ea pe Chen, apucând revolverul înainte de a coborî scăriţa abruptă care ducea sub punte. Purta un tricou căruia îi tăiase mânecile ca să se simtă mai în voie. Acum tricoul i se lipea de piele, ud de transpiraţie.

Urmată de Chen, Leona coborî în grabă cele câteva trepte. în spaţiul îngust şi întunecos de la capătul de jos al scării domnea o dezordine de nedescris. Lăzi de lemn, frânghii şi grămezi de pânze ocupau podeaua jegoasă.

— N-o să fie uşor, şopti Chen. Într-o harababură ca asta ticăloşii pot fi ascunşi oriunde. Trebuie să mişcăm din loc toate porcăriile astea.

— Ştii ce se află în spatele acestei uşi? îl întrebă Leona arătând spre o uşă care bloca partea extremă din fata vasului.

— Cu siguranţă o cabină, dacă n-o fi cumva vreo magazie pentru pânze.

— Mă ocup eu de ea până când tu verifici aici. O.K.?

Leona apăsă pe clanţa uşii care se lăsă în jos fără nici o dificultate. Întredeschise cu prudenţă uşa, strângând bine revolverul în mâna dreaptă, scoase cu stânga o lanternă mică din buzunarul din spate al blugilor, apoi intră în spaţiu îngust luminându-l cu lanterna. Şi acolo domnea aceaşi dezordine ca peste tot. Pe etajerele care acopereau pereţii laterali se îngrămădeau pânze şi tot atâtea zăceau şi pe jos, făcute grămezi.

Înăuntru putea a mucegai. Iar căldura era sufocantă.

Leona luă în primire pânzele care zăceau pe jos. Le scutură în măsura în care îi permise îngustimea locului apoi sări cu picioarele pe ele.

Nimic. Acum trebuia să verifice etajerele care păreau destul de lungi pentru a-i permite unui om să se ascundă acolo. Cu revolverul în mână şi lanterna între dinţi, tânăra femeie ataca etajera cea mai înaltă când auzi în spate un zgomot uşor. Se roti

imediat pe loc, dar prea târziu. Ceva o lovi în ceafă şi genunchii i se înmuiară.

Lanterna căzu jos.

Totul se cufundă în beznă, numai pentru o clipă, dar fu destul.O formă întunecată sări de pe etajera a doua şi în trecere îi smulse arma din mână.

Mai înainte de a-şi veni complet în fire, cineva o apucă pe la spate, o mână urât mirositoare îi astupa gura şi un obiect tare şi rece îi apăsă pe gât.

Un corp ciolănos, năclăit de transpiraţie se lipi de spatele ei. Corpul unui bărbat.

Apoi mâna care îi acoperea gura alunecă de-a lungul pieptului şi se opri pe unul din sâni. Leona nici măcar nu incercă să se zbată.

Auzi în spate un mârâit de surpriză, urmat de câteva cuvinte răguşite pe care nu le înţelese.

Uşa cabinei se închise fără zgomot. Aproape imediat se făcu lumină. Leona văzu atunci un bărbat care înşuruba un bec în fasungul din tavan. Avea vreo douăzeci de ani şi purta nişte blugi jegosi. Părul lung îi atârna jalnic, lipit de transpiraţie iar pupilele ochilor erau puternic dilatate.

Leona înţelese imediat că era drogat zdravăn, ca de altfel şi amicul lui. De altfel, trebuia să fii drogat până în măduva oaselor ca să accepţi o astfel de treabă, să stai ascuns ore în şir într-o căldură insuportabilă, pândind momentul în care să asasinezi nişte necunoscuţi.

Leona nu-l vedea pe bărbatul care o ţinea lipită de el, dar probabil că era mai înalt şi mai voinic decât colegul lui. Acesta din urmă îşi strecură revolverul la centura şortului şi îşi duse un deget jegos la gură dând din cap.

I se cerea să stea liniştită.

Ca s-o facă să înţeleagă mai bine, bărbatul care o ţinea prizonieră îi apăsă mai tare ţeava armei în ceafă.

Părea că nu aveau intenţia s-o omoare imediat. Dar era sigură că voiau s-o violeze.

Tipul din faţa ei se apropie şi îi smulse tricoul din pantaloni înainte de a vârî mâinile sub el. În vremea asta amicul lui îşi făcea de lucru cu fermoarul de la pantalonii tinerei femei.

Leona lăsă în jos braţele de parcă ar fi renunţat la orice gând de împotrivire. Cel de la spatele ei se excita, gâfâia şi scotea tot

felul de mârâituri. Tânără femeie se lăsă complet în voia lor câteva secunde, apăsându-se pe bărbatul care avea revolverul.

Excitaţia tipilor se apropia de paroxism. Era momentul cel mai bun. Se învârti încet în loc aplecând capul într-o parte şi lovi cu cotul în sternul ticălosului care o ţinea lipită de el şi îi frământa sânii. Lovitura îşi atinse scopul.

Auzi un zgomot înăbuşit, apoi un mârîit şi ţeava revolverului îi alunecă de-a lungul umărului. Leona îşi recupera în acelaşi timp revolverul de la centura celui de al doilea tip şi, o fracţiune de secundă mai târziu, apăsa pe trăgaci.

În acel spaţiu limitat, împuşcătura răsună asurzitor Glonţul îi intră tipului în burtă. Tânăra femeie îi mai trase un proiectil în cap şi se întoarse. Cel de al doilea agresor se sufoca, încercând să tragă aer cu gura larg deschisă. Leon îi trase un glonţ în gură.

Ca un ecou, alte câteva împuşcături îi răspunseră din diferite părţi ale ambarcaţiunii. Un glonţ trecu prin panou subţire al uşii şi intră în perete, la treizeci de centimetri deasupra capului tinerei femei.

Urmară alte trei detunături, atât de apropiate încât ai fî putut crede că era un foc automat.

Leona întredeschise uşa şi aruncă, o privire afară. Înfip în mijlocul buncărului, Chen stătea cu spatele la ea. Beretta lui bubui din nou în momentul în care o siluetă făcu un salt din spatele unei lăzi. Chen mai trase încă o dată şi omul se prăbuşi.

Leona clipi de mai multe ori şi mai zări un corp prăbuşit nu departe de o grămadă de pânze.

Chen simţi prezenţa tinerei femei. Ridică un deget în aer.

— Totul e în regulă?

— Acum da, îi răspunse ea. Dar am crezut că s-a zis cu mine! Vino să vezi.

Pătrunseră în cabină şi descoperiră împreună micul compartiment cu panou culisant unde se ascunseseră bărbaţii care o agresaseră pe Leona.

— Când ai început să tragi, îi explică Chen, alţi doi tipi din faţa mea au crezut că e semnalul de pornire la atac…

O'Toole şi Beck apărură şi ei.

— Aţi veni la spartul târgului, zise calm Chen.

— Mda, aşa s-ar zice, răspunse O'Toole. Bună treabă!

— În spate nu e nimeni, îi anunţă Beck.

— Cred că i-aţi lichidat pe toţi, reluă irlandezul. Dacă ar mai fi fost şi alti şobolani, cu siguranţă că si-ar fi arătat nasul când a început să bubuie... Totuşi o să verificăm.

Barrabas se uita la Nanos şi la Boone care aruncau cadavrele în apă.

— N-aş crede să-i arunce apa pe vreo plajă, zise Claude Hayes. Zona asta e plină de rechini înfometaţi.

— E timpul să stingem luminile şi să vedem de ce e în stare hârbul ăsta, zise Barrabas.

Claude zâmbi. Stinse toate luminile, cu excepţia beclui de la bord, şi împinse manetele la maximum.

— La dracu! exclamă Nanos agăţându-se cu disperare de bastingaj, complet dezechilibrat de accelerarea bruscă a vasului.

Prora se ridica din ce în ce mai sus deasupra apei şi urma din spate semăna cu o trenă învolburată.

În ciuda mării calme, valurile loveau cu putere în cocă. Pe cerul fără lună, la fiecare zdruncinătură, stelele păreau că fac un salt violent.

A trebuit totuşi să navigheze o oră şi jumătate cu viteză maximă până când au început să distingă departe, foarte departe, o zonă de întuneric mai compact deasupra căreia nu sc vedea nici o stea.

Coasta iraniană.

Barrabas reveni la postul de pilotaj şi îi ceru lui Hayes să reducă viteza. Trepidaţiile încetară imediat.

— Postează-te în faţă, Billy, zise Barrabas. Iar tu, Boone în spate. Căscaţi ochii şi supravegheaţi eventualele vedete ale pazei de coastă. Liam, pregăteşte debarcarea.

Până la coastă mai erau încă vreo zece kilometri dar nu strica niciodată să fii prudent. Dacă navele de patrulare iraniene ar fi interceptat din întâmplare feluca, mercenarilor le-ar fi fost tare greu să scape. Autorităţile iraniene n-ar lăsat să treacă o ambarcaţiune plină cu arme şi echipamen militare. Iar dacă oamenii lui Barrabas n-ar fi reuşit să piardă pe drum, ar fi trebuit să deschidă focul.

Asta ar fi însemnat compromitarea întregii acţiuni.

O'Toole şi Nanos deschiseră lăzile lungi pe care echipa le încărcase la bordul felucii în portul din Barhein.

— Oferta specială a zilei, anunţă Nanos. Maiouri Kevlar. Unul pentru fiecare client!

Împărţi vestele antiglonţ colegilor lui. Goi până la centură, mercenarii le îmbrăcară imediat. Leona făcu şi ea la fi fără nici o ezitare. La urma urmelor, bărbaţii aceia erau fraţii ei. Ba chiar mai mult.

După ce îmbrăcară din nou cămăşile de camuflaj, toţi mercenarii se aliniară în faţa lui O'Toole care deschisese lăzile cu arme. Se aflau acolo lansatoare de grenade M-79,Colturi XM-177, pistoale-mitralieră Uzi şi patru puşti de asalt M-21. Fiecare om a primit două arme în funcţie de propria lui sarcină, apoi grenade şi muniţii.

În afară de medicamente şi containerele cu apă, nimeni nu a primit raţiile de supravieţuire. Soldaţii lui Barrabas nu întrebară pentru ce; îl cunoşteau foarte bine. Dacă ratau ceva, dacă nu-şi atingeau ţinta în timpul stabilit sau nu puteau să iasă la timp, nimic din ce transportau în spate nu le-ar mai fi servit la ceva…

Treptat, contururile coastei deveneau din ce în ce mai clare.Şi deodată un val de căldură năvăli peste ambarcaţiune. Masa supraîncălzită a uscatului iranian îşi proiecta temperatura mai ridicată decât cea a mării. Acum erau foarte aproape de coastă şi auzeau valurile care se spărgeau pe mal. În sfârşit zăriră urma încă vagă a unui golfuleţ.

— Nu pot să mă apropii mai mult din cauza refluxului, şopti Claude. Coasta părea încă destul de departe, dar dacă mai înaintez cincizeci de metri s-ar putea să dau de fund.

— Aruncă ancora, zise Barrabas.

În faza în care se aflau nu mai încăpea nici o glumă. Până când ajungeau la elicopter şi părăseau coasta,mercenarii erau vulnerabili ca nişte raţe sălbatice pe uscat. Nanos şi Billy umflară imediat barca pneumatică. După cinci minute toţi mercenarii săreau în ambarcaţiunea de cauciuc care pornea cu rapiditate în direcţia malului. Când trupa coborî pe uscat Barrabas şopti la urechea lui O'Toole:

— Semnalul!

Iralndezul îşi scoase lanterna şi o aprinse scurt de cinci ori.

La est, pe culmea unei dune, zăriră semnalul de răspuns: două aprinderi lungi şi două scurte.

— Ei sunt, şopti O'Toole.

— Întoarce-te la hârb, îi zise Barrabas lui Claude Hayes. Hayes se strecură în apă şi împinse barca pneumatică cât putu de mult, apoi sări în ea şi se îndreptă spre felucă. După ce legă barca pneumatică de felucă, Hayes urcă la bord, coborî în cală şi deschise tambuchiul. Feluca începu să se ducă la fund. Înotă până la mal şi când se întoarse hârbul aproape că dispăruse complet.

Numai O'Toole îl aştepta pe plajă. Îl ajută să-şi salte bagajul la spinare, îi dădu armele, apoi îşi luă şi el puşca de asalt M-21 şi porniră în pas alergător spre est.

13

Elevatorul apăru destul de repede în lumina orbitoare a reflectoarelor, urcând din greu rampa de ieşire din subterană. Ducea pe palete o ladă lungă de lemn şi, cocoţat pe ea, trona radios Mohamadi Razod.

După elevator venea o armată de pasdari. Soldaţii îşi agitau puştile de asalt în aer şi scandau:

— Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Această dovadă de admiraţie spontană îi mergea drept la inima căpitanului bazei. Ba chiar îl cufunda într-un fel de extaz. Nu încăpea îndoială că pasdarii ştiau cui îi datora naţiunea iraniană ducerea la bun sfârşit a proiectului nuclear. Tehnicienii care îl realizaseră nu erau decât nişte executanţi. Un om mai puţin hotărât decât Razod n-ar fi reuşit niciodată să-i împingă dincolo de limitele puterilor lor pentru a obţine de la ei arma supremă care va dovedi lumii întregi superioritatea Islamului.

Superioritatea Guvernului lui Dumnezeu!

Razod era sigur că superiorii lui de la Teheran îi vor aprecia isprava şi îl vor recompensa după cum merita. Poate că va fi numit la comanda unui obiectiv şi mai important. Şi va deveni un erou naţional, aclamat nu numai de sute de pasdari, ci şi de zeci de mii de cetăţeni recunoscători.

— Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Strigătele lor vor zgudui întreaga lume…

Cufundat în visul lui de glorie, căpitanul rămase cocoţat pe arma atomică până când elevatorul ajunse lângă camion, apoi sări jos pentru a supraveghea mai bine încărcarea. La semnalul lui, trei oameni coborâră oblonul în timp ce lada lungă era ridicată la înălţimea dorită. Imediat vreo şase pasdari urcară în spatele camionului şi, încetişor, fără bruscări, descărcară lada

enormă de pe elevator şi o fixară în locaşul de lemn de sub prelata de camuflaj.

Arcurile camionului pârâiră sub greutatea încărcăturii.

Douăzeci şi patru de pasdari înarmaţi până în dinţi urcară în grabă în alte două camioane care aşteptau cu motorul pornit şi jeepul din fruntea convoiului demară. Era cât se poate de evident că şoferii celorlalte vehicule erau nerăbdători să pornească, dar Razod încă nu era gata.

Făcu un semn nerăbdător spre grupul de oameni în halate de laborator din spatele soldaţilor.

— Hamid! răcni el.

Doctorul Hamid se apropie cu teamă.

— Gata? întrebă cu brutalitate căpitanul.

— Îmi pare tare rău dar n-am terminat definitiv. Încă puţin de tot… nişte dificultăţi de ultimă clipă…

— Nu vreau să-ţi aud scuzele ridicole! Şi nu care cumva să-ţi închipui că absenţa mea din tabără o să vă permită să vă relaxaţi. Locotenentul Yazdi va avea grijă să nu vă puteţi odihni decât după ce şi a patra bombă va fi în întregime terminată. Ai înţeles, Hamid?

Matematicianul dădu din cap în timp ce soldaţii râdeau cu răutate.

— O să leneviţi mai târziu, adăugă Razod cu un zâmbet perfid. Vă spun eu că veţi avea tot timpul!

Urcă în camionul care transporta bomba şi convoiul se puse în mişcare stârnind un nor gros de praf. Pasdarii îi însoţiră plecarea cu aplauze furtunoase.

Razod se aşeză bine pe scaunul, de lângă şofer. Pe drumul acela pietros călătoria va fi lungă şi obositoare. Primul vehicul stârnea un praf irespirabil. Bine că nu urcase în ultimul camion. Căpitanul scoase din buzunar o batistă roşie cu care îşi acoperi gura şi nasul pentru a respira mai comod. Ar fi dorit să doarmă, dar era sigur că nu va reuşi din cauza gropilor şi porţiunilor de teren vălurit. Îşi îndreptă atenţia spre fotografia lipită pe tabloul de bord. Abia se putea distinge la lumina cadranelor, dar Razod cunoştea la perfecţie faţa aceea cu barba încâlcită şi ochii negri, imposibil de înfruntat… nişte ochi de nebun… Era aceeaşi fotografie care se afla şi în cămăruţa lui de la bază, cea care putea fi văzută peste tot, pe tricourile copiilor, pe căştile soldaţilor şi chiar pe patul armelor. Faţa sfântă şi venerată care

sfinţea tot ce o atingea uşor, amintind oamenilor că îl serveau pe Dumnezeu şi îndeplineau voinţa lui.

În ciuda zdruncinăturilor camionului, Razod căzu destul de repede într-un fel de visare. Era general şi comanda o armată imensă însărcinată să-l învingă pe Marele Duşman, America. Ascultând de ordinele lui, valuri enorme de pasdari se revărsau peste poziţiile duşmane, nimicind orice rezistenţă. Iar pasdarii, în ciuda pierderilor pe care le sufereau, continuau să se năpustească înainte pentru că aşa le ordona generalul lor. În cele din urmă, inevitabil, duşmanul îngrozit cerea îndurare şi se preda Armatei Domnului. Razod conducea apoi echipele de televiziune la locul măcelului. Purta o uniformă impecabilă şi cizmele lui luceau ca oglinda…

Era totuşi stupefiat că dorinţele lui cele mai scumpe coincideau atât de perfect cu Voinţa Domnului.

O frână violentă îl trezi pe căpitan din visare. Şoferul lui coti la dreapta şi apoi la stânga pentru a evita camionul din faţă care se oprise brusc în mijlocul drumului.

— Ce? Ce este? izbucni furios Razod sărind jos.

Oamenii coborau în grabă din primul camion.

— S-a spart roata, îi explică şoferul.

Razod dădu ocol vehiculului şi constată că roata dreaptă din faţă era complet pe jantă.

— Schimbaţi repede roata! ordonă el tăios.

Soldaţii se repeziră să scoată sculele şi roata de rezervă. Razod privi o clipă convoiul imobilizat în lumina farurilor. Deasupra nu era nimic altceva decât stelele. Pe o distanţă de sute şi sute de kilometri nu se afla nici cel mai mic adăpost. Căpitanul simţi un fior pe şira spinării.

— Stingeţi toate farurile! ordonă el.

— Dar avem nevoie de lumină ca să reparăm…

— Cereţi lui Dumnezeu să vă lumineze, caporale!

Epuizat, doctorul Hamid se sprijini de marginea biroului său. Cercetătorii râdeau în jurul lui şi se felicitau cuprinşi de euforia reuşitei. Era prima dată după mai bine de o lună când îi auzea râzând în laborator în centrul căruia trona acum cea de a patra bombă terminată.

Singurul care nu zâmbea, locotentul Yazdi îi observa cu o privire nepăsătoare. Era cât se poate de evident că realizarea lor îl lăsa rece.

Hamid nu regreta absenţa căpitanului Razod. În loc să împărtăşească bucuria oamenilor de ştiinţă, căpitanul le-ar li reproşat întârzierea şi oricum ar fi găsit un motiv ca să-i critice.

Locotenentul Yazdi îşi drese brusc glasul şi zise cu o voce puternică arătând spre uşă:

— Veniţi toţi cu mine! Căpitanul Razod a vrut să-şi arate satisfacţia şi recunoştinţa şi a cerut să vi se pregătească o masă de gală la popotă.

Asta era o onoare pe care echipa lui Hamid nu putea s-o refuze fără să rişte mânia lui Razod la întoarcere. Oboseala şi bucuria le tăia orice chef de discuţii.

Imediat ce membrii echipei au ieşit din laborator, patru pasdari înarmaţi se luară după ei. Yazdi îi zâmbi liniştitor lui Hamid şi luă conducerea micului grup, gândindu-se la stupiditatea uimitoare a acestor intelectuali care înghiţeau totdeauna orice.

În dreptul dormitoarelor comune alţi patru pasdari se alăturară grupului care se opri în faţa uşii popotei. Atunci Yazdi le zise:

— Înainte de a ne aşeza la masă, mai avem de îndeplinit o mică formalitate…

Oamenii au început să bombăne.

— Ieşiţi cu toţii, zise Yazdi.

Un fulger de mânie trecu prin privirea doctorului Hamid.

— Orice-ar putea să fie, locotenente, sunt sigur că poat să aştepte până mâine. Mai întâi vom mânca şi după aceea ne vom odihni.

— Nici vorbă! Nu poate să aştepte.

De parcă ar fi repetat scena dinainte, pasdarii îi împinser cu brutalitate pe cercetători spre poarta grea de acces a subteranei, apoi de-a lungul rampei care urca la suprafaţă.

— Sunteţi nebuni? izbucni Hamid indignat. Nu aveţi dreptul să vă purtaţi aşa cu noi!

Dar se părea că nimeni nu-l aude. Ameninţaţi de arme oamenii în halate albe au fost nevoiţi să intre într-o magazie de unelte.

— Fiecare dintre voi să ia o lopată, ordonă Yazdi.

Năuciţi, cercetătorii se uitară la doctorul Hamid, şeful lor. Acesta îi îndemnă la calm cu un gest liniştitor. Deodată înţelese că Razod hotărâse să-i umilească, să-i degradeze pentru a-i pedepsi nu atât pentru întârzierea proiectului cât pentru corupţia pe care fără îndoială că o aduseseră cu ei din ţările occidentale unde cu toţii îşi făcuseră studiile. Hamid ar fi trebuit să se aştepte la asta. Era în logica lucrurilor.

— Bine, zise el în sfârşit cu un ton resemnat. Vom face ce ne veţi cere. Dacă vreţi să săpăm latrine, le vom săpa.

— Totdeauna este plăcut să ai de-a face cu oameni înţelegători, răspunse Yazdi.

Şi nu minţea! Dacă oamenii de ştiinţă ar fi refuzat să părăsească subterana, situaţia ar fi fost mult mai complicată. Yazdi s-ar fi văzut forţat să-i execute pe loc. Să le ceara pasdarilor să sape o groapă comună şi să transporte în ea cadavrele.

Savanţii şi-au regăsit o aparenţă de bună dispoziţie când s-au înarmat cu lopeţi pentru a-l urma pe locotenent spre poarta mare
de acces. Yazdi se opri şi răcni bătând din palme:

— Înainte! Pas alergător!

În ciuda oboselii, oamenii de ştiinţă se supuseră mecanic ameninţaţi de pasdarii care îi împingeau bufnind în râs.

Hamid alerga şi el cum putea mai bine. Matematicianul încerca să se liniştească zicându-şi că totul va fi bine, că el şi oamenii lui nu riscau nimic atâta vreme cât se supuneau orbeşte…

— La dreapta! răcni Yazdi după un moment. Ieşiţi de pe drum.

Coloana execută ordinul întocmai şi Hamid aruncă o privire rapidă peste umăr. Simţi imediat un fel de greaţă. Reflectoarele care luminau baza păreau departe, foarte departe. În orice caz mult prea departe pentru ca Yazdi să le ceară să sape latrine sau altceva. De altfel, Hamid, care nu mai era tânăr, se simţea epuizat. Respira greu şi aluneca din ce în ce mai des pe pietre. Dar nici nu putea fi vorba să meargă mai încet. Pasdarii l-ar fi chemat imediat la ordine.

Dar după un moment doctorul Hamid se împiedică şi căzu trăgând după el alţi trei oameni de-ai lui. O bucată de stâncă îl răni adânc la frunte.

— În picioare! urlă Yazdi lovindu-l cu piciorul în spate. În picioare şi pas alegător!

Rafala scurtă a unei arme automate îi trecu lui Hamid pe deasupra capului şi matematicianul se ridică cu greutate. Avea faţa plină de sânge dar începu din nou să alerge împins acum de o panică oarbă.

Ajunseră în sfârşit în albia unui fost torent unde solul format din nisip fin era uşor de săpat. Acum toţi înţeleseseră cu claritate motivul acestei curse aparent stupide. Yazdi avea să-i omoare. Era uşor de priceput.

— Începeţi să săpaţi! le strigă el.

În ciuda stării de epuizare, Hamid se opuse:

— Nu! Nu-l ascultaţi… De la cine ai primit ordin să te porţi astfel cu noi?

Yazdi îşi scoase pistolul.

— Răspunsul ăsta e suficient? răspunse el cu o voce aproape isterică.

— Prin urmare o faci din proprie iniţiativă! Şi crezi că guvernul acestei ţări va fi de acord cu asta? Te înşeli amarnic. Am făcut nişte
lucruri remarcabile pentru ţara noastră. Suntem nişte eroi,
locotenente. Nu ai dreptul!

Locotenentul trase piedica revolverului Beretta M-195 şi îşi îndreptă arma spre Hamid.

— Ei bine, săpaţi ca nişte eroi, îi replică el.

Şi cercetătorii se supuseră. Unii plângeau, alţii îngânau rugăciuni. Doctorul Hamid îşi amintea ce-i prezisese doctorul al-Barani. În momentul în care echipa nu va mai fi utilă, Razod o va suprima.

Disperarea îl împinse pe matematician să vorbească din nou:

— Locotenente, zise el implorator, opreşte acest masacru. Nu ne sacrifica inutil. Suntem capabili de multe alte lucruri mari pentru gloria ţării noastre şi a Dumnezeului nostru!

Yazid făcu un gest dispreţuitor cu revolverul, ordonându-i lui Hamid să sape mai departe.

Matematicianul îi dădu ascultare. Ştia că va muri. Fiecare lopată de pământ îl apropia implacabil de moarte.

Deodată, unul dintre savanţi scoase un urlet de animal sălbatic, îşi aruncă lopata şi se repezi ca un nebun printre pasdari. Un altul îl imită numaidecât luând-o la fugă după el.

Gărzile Revoluţiei îi lăsară să alerge vreo zece metri apoi, fără grabă, le traseră în picioare, lăsându-i să mai rătăcească în zigzag câţiva metri, urlând de oroare şi de durere. Abia atunci îi mitraliară de-a binelea şi cei doi fugari se prăbuşiră la pământ.

Yazdi arătă spre cei doi savanţi:

— Luaţi-i! ordonă el. Şi grăbiţi-vă! Vocea lui Hamid se auzi ca un geamăt:

— Oare ce-am făcut ca să meritătm o astfel de soartă!

— Taci şi sapă! îl repezi locotenentul.

Savanţii săpaseră un şanţ lung de şase metri, lat de doi metri şi adânc de un metru, când Yazdi le ordonă să se oprească. Locotenentul lovi cu piciorul cele două cadavre făcându-le să se rostogolească în groapă apoi se adresă celorlalţi:

— Coborâţi cu toţii în groapă!

Savanţii îşi lăsară lopeţile şi se supuseră. Unii îşi înălţau ochii imploratori spre cer; alţii nici măcar nu aveau forţa să-şi ridice capul.

— În genunchi! răcni Yazdi.

Doctorul Hamid se aşează în genunchi hohotind. Mâinile i se crispară pe nisipul uscat în timp ce panica îi tăia râsuflarea.

La ordinul lui Yazdi, pasdarii înaintară până pe marginea şanţului. Răsună clinchetul armelor: piedica a opt puşti de asalt îndreptate spre opt oameni aşezaţi în genunchi.

— Foc! strigă Yazdi.

Hamid nu a avut norocul să facă parte dintre primii executaţi. Era al nouălea în linie dreaptă.

Auzi împuşcăturile şi văzu arcuindu-se trupurile colegilor lui, lovindu-se de peretele şanţului şi apoi prăbuşindu-se inerte. Apoi simţi lângă şold o masă caldă şi năclăită. O masă agitată de tresăriri violente.

Ar fi vrut să urle, dar nu mai avea putere. Ar fi vrut să sară din groapă, să fugă, dar picioarele nu-l mai susţineau şi nu-şi mai putea controla tremurul corpului.

Ar fi vrut să spună o rugăciune dar nu-şi mai amintea cuvintele şi simţea deja arsura glonţului care îi trecea prin cap…

Şi în sfârşit veni şi rândul lui.

Îl auzi pe locotenent răcnind ordinul, apoi ţăcănitul puştilor de asalt…

Yazdi observă zâmbind prăbuşirea ultimilor trei oameni în halate albe, asemenea prăbuşirii unor piese de domino răsturnate.

— Vedeţi dacă au murit toţi, le ordonă el după aceea pasdarilor.

Soldaţii îşi goliră încărcătoarele în trupurile din şanţ sub privirea amuzată a locotenentului lor.

Când împuşcăturile încetară din lipsă de muniţii, Yazdi făcu un semn spre patru din soldaţii lui:

— Acoperiţi cadavrele şi aduceţi lopeţile la bază. Ceilalţi vă întoarceţi cu mine.

Yazdi zâmbi întruna pe drumul de întoarcere la bază. Mohamadi Razod avea să fie mulţumit de el.

În puterea nopţii, doi oameni se chinuiau să scoată roata spartă. Răsuflau zgomotos şi bombăneau.

— Gura! zise căpitanul Razod. Nu vreau să aud nimic. Totuşi auzi în depărtare un zgomot atenuat din cauza distanţei.

Cu siguranţă nişte rafale de arme automate.

— Aţi auzit? îl întrebă unul din pasdari.

— Cu siguranţă că prietenii noştri savanţi au terminat ultima bombă, răspunse Razod cu un zâmbet cinic. Se trag câteva rafale în cinstea lor.

Zgomotul rafalelor se auzi din nou. Soldaţii sprijiniţi cu spatele de camioane începură să rânjească.

— Grăbiţi-vă cu schimbatul roţii, bombăni Razod. Pasdarii îşi reîncepură strădaniile şi schimbară roata. Deodată unul dintre ei se ridică şi îşi încorda auzul.

— Aud un zgomot ciudat, zise el cu voce tare. Razod ciuli urechea.

Era duduitul unui motor. Dar distanţa era prea mare ca să se poată spune dacă se îndepărta sau se apropia. Căpitanul însă îl recunoscu imediat.

— Nu-i nimic, zise el. Doar un elicopter.

14

Elicopterul Sikorsky se deplasa cu toate luminile stinse spre nord. În interior, lumina slabă a tabloului de bord înconjura faţa

lui Gunther Dykstra cu un halo verzui. Când ajunse destul de aproape de ţintă, pilotul olandez făcu un viraj larg spre est pentru ca pasagerii săi să poată avea o vedere generală a taberei.

Barrabas îşi înăbuşi o înjurătură.

Baza era luminată ca o parcare de supermarket. Valul de lumină al reflectoarelor se împrăştia pe câmpie pe o distanţă de aproape două sute cincizeci de metri, dincolo de împrejmuirea triplă. în vârful turnului de pe colina situată cel mai la est clipea o baliză de semnalizare aeriană.

Era cât se poate de evident că arhitecţii şi inginerii care proiectaseră acest centru de cercetări nu se preocupaseră de camuflarea lui. Motivul era de altfel cât se poate de clar. Tot ce se afla la suprafaţă, posturi de pază, detectarea sonoră şi împrejumuirea triplă, nu fusese conceput în scop defensiv ci pentru a descuraja. Totul era prevăzut pentru a ţine în loc un eventual atac până când personalul de la suprafaţă s-ar fi refugiat în partea subterană şi ar fi aşteptat întăriri de la baza militară cea mii apropiată.

Văzut de la o altitudine de 1.500 de metri, terenul din spatele celor două coline apărea ca un zid opac de un roşu întunecat. Imediat în spatele vârfului colinelor se întindea un fel de labirint unde se întretăiau văi în pantă domoală.

Gunther luă direcţia de nord şi începu o coborâre lentă pentru a depăşi drumul de acces la aproximativ cinci kilometri de gardul triplu. Elicopterul se stabiliza la o înălţime ile vreo sută de metri. Zona întunecată devenea mai puţin opacă şi în acelaşi timp apăreau contururile încă vagi ale unor noi coline, canioane şi cornişe.

— Atenţie! strigă Gunther pasagerilor săi reducând cu brutalitate viteză.

Aparatul pierdu din nou altitudine urmând panta unei co!ine şi pătrunse într-o vale îngustă şi întortocheată.

Prin uşa laterală deschisă, terenul accidentat părea de o vagă uniformitate. Barrabas aruncă o privire spre oamenii lui. Toţi îşi înnegriseră feţele pentru ca întunericul să-i ascundă mai bine. Numai albul ochilor şi al dinţilor scânteia în penumbra cabinei. Barrabas simţea tensiunea nervoasă de dinaintea luptei. Un nod în stomac. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Sindromul ultimei îndoieli. Apoi era asaltat de întrebări. Alesese

cea mai bună tactică? Cântărise suficient necunoscutele? Luase în calcul absolut totul pentru a le asigura oamenilor săi cele mai bune şanse de supravieţuire?

Elicopterul urcă brusc pentru a trece peste o cornişă abruptă apoi coborî din nou în adâncurile unei văi mai largi.

— Am ajuns, colonele, îi zise Biondi de pe scaunul copilotului. Prima zonă de oprire.

— O.K.! Să coborâm.

Praful stârnit de elice masca terenul văii. Când elicopterul ajunse la un metru şi jumătate de sol, Barrabas sări primul. Şocul impactului îi zgudui tot corpul risipind instantaneu tensiunea care îl chinuia. Nu mai avea timp de indoieli.

Hayes şi Billy II atinseră solul imediat după el. Toţi trei se lipiră
de sol în timp ce insecta aceea mare şi zbârnâitoare lua din nou altitudine.

Praful stârnit de elicopter încă nu se împrăştiase când Barrabas se ridică şi porni în pas alergător, urmat de Hayes şi Billy. Bagajul şi armele erau solid fixate în spate pentru a le lăsa deplină libertate de mişcare.

Coborâră valea apoi urcară o colină mică. În vârful ei le apăru baliza luminoasă din turnul radio. Ca să ajungă la obiectiv trebuia să parcurgă doi kilometri de teren vălurit şi o barieră stâncoasă înaltă de nouă sute de metri.

Barrabas alerga neobosit, mecanic, respirând într-un ritm regulat. În timp ce cobora panta colinei, Barrabas se gândea la o altă colină, departe, foarte departe de acolo, de cealalt parte a oceanului: colina Capitoliului, acolo unde se aflau anumiţi oameni la fel de rapaci şi neîncrezători ca nişte corbi pe cadavrul unui câine.

Mercenarii le luaseră încă o dată banii. Dar nu se lăsaseră cumpăraţi. Barrabas le dovedise de multă vreme că nu era de vânzare. La întoarcerea din Vietnam îi agitaseră pe sub nas o medalie strălucitoare, Medalia de Onoare. Ea se afla încă la Washington, într-o cutiuţă, în sertarul unui birou plin de praf. Barrabas respecta nespus de mult această dovadă a onoarei cât şi pe cei care o primiseră, dar îi dispreţuia pe indivizii care i-o oferiseră. Era felul lor ocolft de a-i spune: „Reintră în armată, Nile Barrabas, ascultă de ordine şi vei primi medalia”.

Barrabas prefera să-şi caute recompensa în altă parte, în infernul unui război veşnic reînnoit... Recompensa cu care voiau să-i ia ochii puteau să şi-o bage undeva!

În ultimele ore dramatice ale retragerii americanilor din Vietnam, Barrabas înţelesese că singurii care câştigaseră războiul fuseseră politicienii. Şi îşi jurase în momentul acela că niciodată nu se va mai lăsa manevrat. Uneori va mai cădea la învoială cu ei, dar numai când va vrea el şi cu condiţiile dictate de el...

Făcură o primă oprire la jumătatea drumului care ducea la creasta stâncoasă.

— Merge la fix, murmură Billy II.

— Mda! mormăi Hayes care era lac de năduşeală.

Dar nu zăboviră să-şi tragă sufletul. După un sfert de oră ajunseseră la baza barierei stâncoase unde se opriră o clipă. Slăteau cu toţii jos când Barrabas auzi în depărtare motorul elicopterului. Sunetul venea dinspre sud. Gunther şi Biondi lăsaseră la locul stabilit şi celelalte două echipe. Acum urma să ia din nou altitudine şi, la 1.500 de metri, să zboare în cercuri largi în jurul taberei aşteptând semnalul stabilit pentru a-i recupera pe mercenari.

Barrabas se uită la ceas.

— Ne încadrăm în timp, zise el. Inutil să ne grăbim.

Antrenamentul le permise să urce cu uşurinţă panta destul de abruptă şi uneori presărată cu stânci instabile.

La o sută de metri de vârf, Barrabas îşi opri oamenii.

Acum puteau să distingă partea de sus a turnului radio a cărui armătură metalică era uşor luminată din spate de reflectoarele taberei. Barrabas luă binoclul de noapte şi inspecta terenul în pantă care se întindea în faţa lui. În zona întunecată care îi despărţea de antenă, la vreo optzeci de metri de poziţia lor, zări o tranşee protejată de saci de nisip. Barrabas văzu fără greutate două mitraliere grele şi în spatele lor câteva capete.

Billy II observa şi el terenul prin luneta armei sale.

— Am numărat trei tipi, murmură el.

— Ba sunt patru, îl corectă Barrabas. Câţi poţi să razi?

— Din unghiul ăsta numai doi, şi chiar şi aşa îmi trebuie ceva noroc.

— Va fi destul. În zece minute voi lua poziţie împreună cu Claude pe flancul lor, după aceea poţi să deschizi focul când eşti gata.

Barrabas şi Hayes se debarasară de bagaje şi îşi aleseră armele. Barrabas îsi înşuruba la armă o surdină de mare eficacitate, apoi îşi potrivi ceasul cu cel al lui Hayes. Cei doi bărbaţi se despărţiră. Barrabas îşi puse arma în bandulieră astfel încât să aibă mâinile libere. La cincisprezece metri de tranşee se opri şi se uită la ceas. Secundele treceau cu rapiditate. Trecuseră zece minute. Apucă arma, o fixă pe foc automat şi trase piedica.

Barrabas avea toti muşchii încordaţi.

Gata să acţioneze.

Billy II holba ochii în binoclul de noapte. Partea de sus a unui cap apărea clar deasupra liniei sacilor cu nisip. Prea puţin ca să rişte. Atunci auzi motorul elicopterului care se apropia. Aparatul trecea foarte sus. Soldaţii din tranşee îl auzeau şi ei. Unul dintre ei sări pe un sac de nisip şi se uită cu atenţie în sus, agitând un braţ în direcţia zgomotului.

— Mulţumesc, Gunther, şopti Billy II. Ţinti pieptul soldatului. Încă nu apăsase pe trăgaci când apăru şi al doilea soldat, foarte vizibil până la talie deasupra sacilor. Billy II trase primul glonţ şi imediat ochi a doua ţintă. Trase din nou când primul proiectil îşi atingea ţjnta. Omul aflat în picioare pe sacii de nisip primi glonţul drept în piept, deschise braţele ca o pasăre dezarticulată şi se răsturnă în tranşee. Al doilea se ridică aproape imediat ca să vadă ce i se întâmpla camaradului său.

Solicitudine fatală.

Barrabas auzi un pocnet înfundat apoi un mârâit. Auzi al doilea pocnet mai înainte de a fi avut timp să reacţioneze. Imediat începu să alerge.

În tranşee cineva urlă de uimire când cele două santinele se rostogoliră la picioarele lui.

Barrabas parcurse în câteva salturi rapide cei zece metri de teren descoperit care îl despărţea de tranşee. Mitraliera cea mai apropiată se roti imediat în direcţia lui, dar arma mercenarului se descarcă prima, proiectând aproape fără zgomot o rafală de opt gloanţe.

Mda, în partea lui totul era calm. Dar în tranşee lucrurile stăteau cu totul altfel. Gloanţele răpăiau pe metal, găureau sacii de nisip, ciuruind carnea.

Cea de a patra şi ultima santinelă fu cuprinsă de panică. Iranianul ieşi din tranşee şi o luă la fugă spre turnul radio. O clipă silueta lui se desenă cu claritate în lumina venită dinspre tabără. Barrabas se pregătea să tragă între umerii fugarului când proiectilele armei lui Hayes îl secerară pe iranian în plină alergare.

Claude şi Barrabas scotociră repede cele patru cadavre apoi coborâră în locul unde îl lăsaseră pe Billy pentru a-şi recupera bagajele. După cinci minute, mercenarii contemplau întreaga tabără de la baza turnului-radio.

— Acesta e drumul pe care vom coborî panta colinei.

— Frumos, dar pentru mine e cam prea multă lumină, zise Claude.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Barrabas însoţindu-şi vorbele cu o grimasă,dacă vom fi văzuţi, vor crede că suntem trei pasdari.

Billy II reperase un cablu gros şi negru care se întindea de-a lungul şarpantei metalice a turnului.

— Este cablul de releu al antenei, colonele.

— O.K... Ocupă-te de el, îi zise Barrabas.

Barrabas îşi lăsă oamenii pe colină, se întoarse la tranşee şi se aşeză pe sacii cu nisip, aşteptând semnalul de la cea de a doua colină care urma să-l anunţe că postul de gardă de acolo căzuse.

Liam O'Toole parcurse târându-se ultimii zece metri de teren descoperit dintre adăpostul lui stâncos şi tranşeea care constituia postul de gardă. Lungit pe spate, în spatele sacilor de nisip, irlandezul ascultă un moment conversaţia foarte animată a trei santinele într-o limbă din care el nu înţelegea nici un cuvânt.

Deodată o lanternă se aprinse în post şi lumina se zări printre saci. Conversaţia continua.

Era timpul să fie întreruptă.

O'Toole se ridică în picioare şi cu arma înainte se aplecă deasupra adăpostului. Surpriză totală!

Cei şase oameni din tranşee tăcură instantaneu şi se uitară la el cu un aer năucit.

Leona şi Chen se iviră şi ei la celaltă extremitate a tranşeei. Un pasdar ridică încet mâinile într-un gest de capitulare. Ceilalţi se repeziră la arme. Urmară câteva secunde de infern sângeros. Armele Uzi XM-177 îi căsăpiră pe iranieni. Dar împuşcăturile, atenuate de surdine, probabil că nu se auziră mai departe de cincizeci de metri. Pasdarul care ridicase mâinile se răzgândi brusc văzându-se stropit de sângele şi măruntaiele camarazilor lui. Se repezi spre o puşcă de asalt G-3 şi un aparat de emisie-recepţie.

O'Toole îl opri scurt cu o rafală necruţătoare.

După ce se convinseră că toate santinelele fuseseră eliminate, O'Toole scoase lanterna şi semnaliza în direcţia turnului radio. Mesajul însemna: vârful de vest sub control.

Un fulger luminos îi confirmă primirea mesajului.

O'Toole se adresă celorlalţi doi:

— Acum e rândul vostru...

Leona şi Chen îşi luară bagajul, puseră armele în bandulieră şi
coborâră colina în pas alergător.

Imediat ce dispărură, O'Toole se ghemui sprijinit cu spatele de o stâncă de unde domina întreaga tabără. Ţinta de jos era atât de orbitor luminată încât nu avea nevoie de luneta Starlite a armei sale de asalt M-21, aşa că o înlocui cu un telescop de ochire. Ştia că la fel făcea şi Billy II din postul lui de observaţie.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre una din ţintele care îi fuseseră încredinţate: un post de pază putin mai retras faţă de tabără. Postul era ocupat de două santinele şi o mitralieră. Se opri cu vizorul armei în pieptul unuia din soldaţi şi aşteptă semnalul.

Doctorul Leona Hatton începea să se întrebe dacă Al Chen era într-adevăr o fiinţă omenească, pentru că prea părea neobosit. Traversa câmpia alergând cu o viteză şi mai mare decât o făcuse când coborâse panta colinei. Din când în când aruncă o privire în urmă, spre coechipiera lui, întrebând-o din ochi dacă mai rezistă, dar Leona, deşi muşchii întinşi începuseră s-o doară, nu ceda. Trebuia să ajungă la postul de detectare sonoră în timpul stabilit, altfel misiunea ar fi putut să ia o întorsătură catastrofală.

Barrabas ştia, din unele informaţii confidenţiale, că posturile de pază, ca şi cel de detectare sonoră, erau contactate din oră în oră de cei din tabără. Din momentul în care Barrabas, Hayes şi Billy II neutralizaseră turnul radio, Leona şi Chen nu dispuneau decât de cincizeci şi cinci de minute pentru a parcurge în fugă cei aproximativ şase kilometri de teren accidentat până la ţintă.

Ajunşi în spatele taberei, la vreo cinci sute de metri de împrejumuirea vestică, cei doi continuară să înainteze cu prudenţă vreo treizeci de metri, apoi Chen se lăsă în jos, arătând un obiect aflat pe sol: un microfon foarte mic fixat sub o rămurică uscată. Una din urechile postului de detecţie. Chen îl debransă încetişor şi indică direcţia urmată de fir.

Leona dădu afirmativ din cap. Acum trebuia să se ţină după fir pentru a descoperi postul de detecţie. După toate probabilităţile era vorba de o gaură în nisip şi protejată de un mic zid din pietre. Cu alte cuvinte, era foarte greu de reperat în plină zi şi cu atât mai mult noaptea.

Cei doi mercenari nu înaintaseră mai mult de zece metri când Chen se opri din nou. De-a lungul firului era ascuns al doilea
microfon. Era clar că acesta ar fi trebuit să dejoace manevra pe care
cei doi tocmai o executau…

Chen îl debranşă aşa cum făcuse şi cu primul, îşi apucă arma, îi făcu semn doctoriţei să rămână pe loc, după care porni singur pe lângă fir.

În momentul în care urma să dispară din câmpul ei vizual, tânăra femeie îl zări căzând în genunchi. Era prea departe să-l poată vedea când duse arma la umăr, dar auzi împuşcăturile înfundate. Atunci alergă în direcţia lui cu arma înainte.

La sosirea ei Chen sărise deja în groapă şi împingea cadavrele a doi pasdari.

Unul dintre ei încă mai avea casca de ascultare la urechi. Leona luă lanterna şi semnaliza scurt spre vârful colinei.

Acum nu le mai rămânea decât să fugă spre tabără pentru a asigura focul de acoperire la estul gardului.

Al Chen tocmai ieşea din groapă când o voce răguşită rupse tăcerea nopţii. Apelul venea dintr-o poziţie aflată nu departe în spatele tinerei femei.

Vocea vorbise în iraniană! Pacostea!

Boone îşi lipi ochiul de vizorul lunetei Starlite. Chiar şi cu o astfel de sculă era aproape imposibil să evalueze numărul soldaţilor din golurile stâncii, la vreo şaizeci de metri în fata lor.

— Ia gâdilaţi-i un pic, să vedem cum arată, şopti el spre Nanos şi Beck.

Nanos luă câteva pietre şi le aruncă cât putu de departe spre postul de detectare. Pietrele se izbiră cu zgomot de solul tare.

Totuşi nimic nu mişcă în gaură. Cel puţin în primele secunde după zgomotul neobişnuit.

Apoi două capete acoperite cu căşti apărură cu prudenţă deasupra zidului mic de protecţie.

Boone le văzu foarte clar în vizorul lunetei şi degetul i se crispa uşurel pe trăgaci.

Puşca de asalt M-21 trase o dată, apoi din nou.

Gloanţele şuierară înainte de a lovi căştile.

Cei trei mercenari se repeziră simultan spre postul de detectare şi Beck îi semnaliza imediat lui Barrabas neutralizarea ţintei. Primi imediat un răspuns luminos. Două semnale lungi şi două scurte care aveau o semnificaţie precisă: *Atacaţi!*

15

Santinela postată în spatele mitralierei se ridică pe jumătate, puse o întrebare în iraniană şi întinse braţul în faţă.

A doua santinelă din mirador se ridică şi ea îndreptându-şi binoclul în direcţia indicată. Iranianul căscă gura de uimire. Cei doi bărbaţi înarmaţi până în dinţi care coborau liniştiţi drumul ce ducea la turnul radio nu făceau parte din Gărzile Revoluţiei! Nici măcar nu erau iranieni. Unul era negru, celălalt era alb şi avea chiar şi părul alb!

Pasdarul trânti o înjurătură întorcându-se pe loc să apuce aparatul de emisie-recepţie. Dar era deja prea târziu. Ceva îl lovi puternic în şale. O clipă crezu că primise un şut cumplit în fese, apoi picioarele începură să-i tremure şi fu copleşit de durere. Deschise gura să strige în momentul în care cel de al doilea proiectil îi intra în piept, vomă un val de sânge şi se prăbuşi pe podeaua miradorului. Imediat după aceea o explozie rupse tăcerea nopţii.

Barrabas mergea primul pe potecă, ţinând în bandulieră puşca de asalt XM-177 căreia îi scosese surdina. În faza în care ajunseseră zgomotul nu mai avea nici o importanţă. Ca şi Hayes, colonelul avea în mână un lansator de grenade M-79 gata să dezlănţuie distrugerea.

În timp ce Barrabas şi Hayes înaintau spre tabără, Billy II şi O'Toole, din poziţia lor ridicată, se ocupau de santinelele din cele patru posturi de pază. Barrabas avea o încredere totală în competenţa lor de trăgători de elită.

Ca o insulă izolată în propria ei ţară, tabăra iraniană avea acum toate legăturile tăiate. Barrabas scosese din uz antena radio, posturile de detectare sonoră căzuseră şi mercenarii controlau singurul drum de acces. În interiorul taberei însă nimeni nu bănuia încă ce se petrecea. Gărzile Revoluţiei dormeau. Unii dintre pasdari se ocupau de treburile lor nocturne.

Barrabas numără vreo treizeci afară din subterană.

Deodată un om în ţinută de camuflaj se prăbuşi lângă intrarea în subterană şi rămase cu nasul în ţărână.

Unul dintre pasdarii din post, aflat în spatele unei mitraliere care proteja poarta de acces în subsol, se repezi în direcţia soldatului rănit. Se aplecă asupra lui în momentul în care în spatele lui se stârni un mic nor de praf. Pasdarul se îndreptă, aruncă o privire în jurul lui şi se prinse brusc cu amândouă mâinile de piept. Apoi se prăbuşi şi el.

— Haideţi acum! zise Barrabas punând la umăr aruncătorul de grenade.

Trase cu un sfert de secundă înaintea lui Hayes. Grenadele efectuară un arc de cerc perfect şuierând şi bubuitul exploziilor au răsunat dincolo de gardul triplu. Cei doi mercenari încărcară încă o dată şi traseră din nou asupra ţintei. Apoi Barrabas se năpusti cu capul aplecat spre tabără, trecând prin praf şi fum.

Bărbatul din spatele tinerei femei strigă din nou.

Leona încerca să înţeleagă. Poate că tipul se adresa uneia din santinelele postului de detectare sonoră.

Leona aruncă pe furiş o privire peste umăr în timp ce-şi lăsa arma să alunece de pe umăr. În penumbră, la mai puţin de cincisprezece metri, stăteau patru oameni cu trei lopeţi şi o puşca de asalt îndreptată în direcţia tinerei femei.

Ce să fi însemnat lopeţile acelea? Leona nu avea timp de pierdut. Trase piedica şi fixă arma pe foc automat.

Un alt soldat îi strigă ceva lui Chen, ghemuit în gaura postului de detectare. Chen nu răspunse nici el.

Tânăra femeie auzi în spatele ei zgomotul lopeţilor aruncate pe pământ, apoi paşii oamenilor care se apropiau. Leona ştia că nu va avea timp să ajungă în tranşeea unde se afla Chen, singurul adăpost posibil. Ezită o secundă. În momentul acela cerul explodă într-un fulger dementţial deasupra taberei. Leona o luă la fugă în direcţia opusă locului unde se ascunsese Chen.

Armele automate începură să tragă, în timp ce Leona se întorcea în loc cu pistolul-mitralieră îndreptat spre agresori. Dar pasdarii nu trăgeau în ea, ci spre sectorul unde se afla Al Chen care declanşase un tir de diversiune pentru a o acoperi pe Leona. Chen reuşi să secere doi pasdari apoi fu atins de o grindină de gloanţe şi dispăru în groapa postului de detectare.

Leona se aruncă la pământ şi deschise focul. Ultimii doi iranieni tresăriră sub impactul gloanţelor ucigaşe, bătură aerul cu braţele şi se prăbuşiră.

Când nimic nu mai mişcă în faţa ei, Leona sări în picioare şi o luă la fugă spre tranşee. Chen zăcea în groapă pe spate, inert.

— O să se rezolve, Al, ţine-te bine! murmură tânăra femeie căutând lanterna.

Dar de la prima privire îşi dădu seama că nu mai era nimic de făcut.

Faţa lui Al Chen fusese ciuruită de gloanţe.

— Ticăloşii! îngăimă ea cu ochii plini de lacrimi. De ce trebuise să moară în locul ei?

Locotenentul Yazdi adunase câţiva oameni în atelierul de metalurgie şi le comenta execuţia civililor.

— Acei oameni erau gata să ne trădeze cauza, zise el. Toţi erau nişte reacţionari. Dar s-au târât la picioarele mele cerând îndurare. Guiţau ca nişte porci la înjunghiat.

Un soldat imită guiţatul unui porc îngrozit şi ceilalţi se prăpădiră de râs.

Yazdi ridică mâna, cu arătătorul întins înainte şi degetul mare în sus, apoi trase un glonţ imaginar între ochii sergentului.

Şi deodată se produse ceva neobişnuit. Un huruit dementţial venind din străfundurile pământului. Pereţii subteranei tremurară şi lumina se stinse.

Strigătele înspăimântate răsunară în întuneric.

— Reaprindeţi lumina! răcni Yazdi.

Se făcu aproape imediat lumină şi locotenentul se năpusti pe culoar îmbrâncindu-i pe pasdarii care se aflau în drumul lui. Vârî capul în sala aparatelor de comunicaţie unde un operator mânuia frenetic butoanele.

— Transmit posturile de pază? răcni Yazdi. Operatorul scutură din cap.

— Nu... Nu răspund!

— Cheamă baza prin radio şi cere întăriri!

— Comunicaţia radio e întreruptă, zise tânguitor tehnicianul. Nu putem nici emite, nici primi vreun mesaj.

— La dracu! răcni Yazdi.

Locotenentul se repezi din nou pe culoar şi începu să strige:

— Suntem atacaţi! Închideţi intrarea în subterană!

Yazdi se repezi spre camera sa să-şi ia armele blestemând norocul pe care îl avusese Mohamadi Razod.

Acest atac smintit se producea în absenţa lui!

Pe drumul plin de pietre, Nate Beck alerga ca vântul, flancat de Nanos şi Boone. Simţea în picioare o senzaţie ciudată, de parcă ar fi călcat pe nişte perne de aer. Şi îşi simţea capul foarte uşor.

Exact aceeaşi senzaţie pe care o avusese prima dată când făcuse dragoste pe bancheta din spate a maşinii tatălui unui amic...

Se aflau la o sută de metri de porţile care închideau cele trei împrejmuiri când grenadele explodară în interiorul taberei.

Boone se opri.

— E rândul vostru! strigă el.

Beck puse la umăr aruncătorul de grenade, imitat imediat de Nanos. Traseră amândoi în acelaşi timp, ochind cu aproximaţie.

Prima grenadă aruncă poarta în aer. Cealaltă o ratăpe a doua şi lovi, la douăzeci de metri în stânga, o gheretă de santinelă care luă foc şi explodă.

— La naiba, Nate! exclamă Nanos. Ai orbul găinilor? Beck nu răspunse. Avea faţa fierbinte. îşi încarcă scurt lansatorul de grenade.

— Nu te ambala, tipule. Uşurel, murmură el pentru sine. Şi, ca în urmă cu optsprezece ani pe bancheta din spate a Cadillacului, a doua oară a fost nemaipomenit. Trase de două ori aruncând în aer ambele porţi.

Lăsară aruncătoarele de grenade, apucară pistoalele-mitralieră Uzi şi se repeziră spre spărturi. Abia trecură prin ele şi o grindină de gloanţe le şuieră pe deasupra capului.

Beck nu făcuse niciodată cunoştinţă cu un război adevărat. În Air Force lucrase o vreme doar ca expert în comunicaţii. Dar nu încasase niciodată focul inamicului. Citise tot felul de lucruri în această privinţă şi în special faptul că în timpul luptei un om are impresia că trăieşte mii de ani în câteva secunde.

Şi într-adevăr, i se păru că îi trece toată viaţa în timp ce alerga pe terenul descoperit dintre porţile distruse şi primul hangar. Îi vedea cu coada ochiului pe Nanos şi Boone care alergau împreună cu el sub o ploaie de gloanţe ce ricoşau din toate părţile. Beck se mira la culme că nici unul nu-l atingea. Era oare cu putinţă ca acei soldaţi iranieni să fie nişte ţintaşi atât de slabi? Dintr-o clipă în alta sansa va trece de partea lor, şi atunci...

Spre marea lui stupefacţie, Beck şi camarazii lui ajunseră teferi la adăpostul hangarului. Gloanţele loveau acum în pereţii subţiri de tablă, pasdarii găsiseră în sfârşit o ţintă fixă.

— Pe toţi dracii! şopti Nanos. Suntem mitraliaţi din două părţi de-o dată. Ce fac Leona şi Chen? Ar fi trebuit să abată tirul.

— Nu e momentul să ne facem sânge rău pentru ei, îi răspunse Boone aruncând o privire afară şi trăgând imediat capul înapoi. Trebuie să ne debarasăm repejor de idioţii ăştia înainte de a ajunge la colonel.

Vreo zece iranieni trăgeau din dreapta lor, ascunşi în zona parcării vehiculelor, între butoaiele cu carburant.

— Ocupaţi-vă de ei, eu îi voi neutraliza pe cei din stânga, adăugă el.

Beck se debarasa imediat de bagaj din care scoase vreo şase încărcătoare noi. Îşi strecură cinci la centură şi îl păstră pe al şaselea în mâna stângă, gata să-l folosească. Apoi, în timp ce Nanos scotocea şi el în raniţa lui, Nate aruncă o privire afară. Văzu câteva jeepuri şi câteva camioane dincolo de care se afla în aer liber un atelier de mecanică acoperit doar cu nişte foi de tablă ondulată. În partea din spate, cel puţin două sute de

butoaie mari metalice erau aranjate în linie, procurând un adăpost grupului de pasdari.

Nanos îl apucă pe Beck de umăr şi îl obligă să se dea înapoi. Urmă imediat o rafală şi gloanţele loviră pereţii hangarului chiar în locul în care stătea Nate cu o clipă în urmă.

— E benzină? întrebă Beck.

— Om vedea dacă vom putea să aprindem butoaiele, mormăi grecul.

Ţinea în mână o grenadă căreia îi trăsese siguranţa şi făcu un pas spre uşă ca s-o arunce spre agresori.

Nanos avea un braţ afurisi de lung!

Pasdarii încetară tirul şi se aruncară la pământ.

Un bubuit de tunet rupse tăcerea nopţii şi vreo şase butoaie săriră în aer.

— Păcat, sunt goale! zise Beck suspinând şi trăgându-se înapoi în interiorul hangarului, în timp ce iranienii deschideau din nou focul.

— Nu te întrista, băiete, mormăi grecul. Am reperat o cisternă mare de benzină lângă atelier. Boone, tu ţine-i la respect pe cei care
s-au ascuns printre butoaie. Eu şi Beck o ştergem spre cisternă…

— O.K.! Hei, auziţi şi voi ce aud eu?

În depărtare, spre est, printre rafale scurte de arme automate, se percepea clănţănitul uşor de recunoscut al unui Uzi care trăgea neîntrerupt proiectile de 9 mm.

— Leona şi Chen! exclamă Nanos. Era şi timpul! Haide, Nate!

Cei doi mercenari o luară la fugă pe terenul descoperit. Gloanţele lui Boone le trecea pe deasupra capului. Ajunseră în dreptul butoaielor şi se lăsară să cadă în genunchi. Fiecare din cele două sute de butoaie aliniate în faţa lor putea să conţină un duşman, şi trebuia să le ocolească pentru a ajunge la cisterna de benzină.

— Mă întreb unde sunt ascunşi maimuţoii ăştia, zise Nanos suspinând şi ridicându-se pe jumătate pentru a se deplasa printre butoaie.

Beck venea la doi paşi în urma lui. Nu parcurseseră mai mult de zece metri când Beck simţi o mişcare în spate, Nanos privea în partea cealaltă.

— Atenţie! strigă Beck care cu o lovitură de umăr îşi dezechilibra tovarăşul, îndepărtându-l de direcţia tirului.

Din nefericire, deja era prea târziu pentru a se pune la adăpost.

Un pasdar se ivi dintr-un butoi de parcă ar fi fost pe arcuri cu o puşcă de asalt Heckler and Koch îndreptată spre Beck. Tipul zâmbea satisfăcut. Arma lui Beck era îndreptată în sus.

Iranianul trase. Patru gloanţe izbiră pieptul lui Nate care avu brusc impresia că e sub un picamăr. Fiecare glonţ îl arunca în spate cincizeci de centimetri.

Pasdarul nu-şi credea ochilor. Beck era tot în picioare! Doar puţin dezechilibrat. Ba încă lăsă în jos arma şi trase o scurtă rafală care îl decapita complet pe soldatul din butoi.

Apoi Beck se aşează pe vine şi îşi pipăi găurile din cămaşa de camuflaj.

— Nu sunt rele deloc vestele antiglonţ Kevlar, zise Nanos.

— Cred că mi-a tăbăcit rău de tot pielea dedesubt, răspunse Beck suspinând.

— S-o ştergem!

Când ajunseră lângă atelierul de mecanică, Nanos îi făcu semn lui Beck să se ascundă după un jeep.

— Ajută-mă cu un tir de baraj, îi strigă el.

Beck mitralie cu conştiinciozitate şirurile de butoaie. Când întoarse capul, grecul deschisese robinetul cisternei şi un firişor de carburant se scurgea încet pe panta domoală. În ritmul ăsta ar fi trebuit câteva ore ca benzina să ajungă la butoaie.

— Drăcia dracului! înjură Nanos repezindu-se la un banc de lucru în căutarea unui bonfaier, pe care îl agită triumfător spre Beck în momentul în care dădu de el.

Scuipă pe pânză ca să evite scânteile apoi atacă partea de jos a cisternei cu o înflăcărare care îi aduse admiraţia lui Beck. Grecul lucra cu precizie, de parcă în jurul lui n-ar fi existat nici o primejdie.

Când spărtura fu suficientă, Nanos găsi nişte cârpe vechi pline de unsoare pe care le îmbibă cu benzină, şi cei doi mercenari se retraseră la o distanţă potrivită. Nanos făcu un ghem din cârpe, le dădu foc şi le aruncă peste cisterna spartă. Spre cer ţâşni un foc de artificii portocaliu şi galben, însoţit de o explozie enormă. Focul se împrăştie rapid pe sol şi în câteva

secunde înconjură butoaiele carbonizându-i pe oamenii ascunşi acolo.

La cincizeci de metri de prăpăd, Beck, Nanos şi Boone îi ciuruiau metodic pe pasdarii cei mai şmecheri care încercau să fugă înainte de a fi transformaţi în cenuşă.

Barrabas păşi peste împrejmuirea triplă prăbuşită. Pe sol, firele prin care trecea curentul electric scoteau scântei. Barrabas le evită cu grijă şi se repezi în tabăra invadată de fum şi praf.

Fu gata să se izbească de primul pasdar întâlnit.

Când îl văzu pe Barrabas ivindu-se brusc dintr-un nor de praf, soldatul încremeni în loc. Mercenarul nu-i lăsă timp să-şi vină în fire şi îi ciurui capul cu o rafală de gloanţe fierbinţi.

Nu era timp de stat pe gânduri. Nimic nu-l mai opri pe Barrabas în cursa lui spre intrarea în subterană. Se năpusti drept peste o santinelă care acţiona o mitralieră uşoară, lângă poarta de oţel, strânse patul armei şi apăsă pe trăgaci.

Omul cu mitraliera nu reuşi să tragă decât o rafală care se pierdu în aer.

Nile Barrabas se afla acum doar la câţiva metri de intrarea în subterană, dar înţelese că partida încă nu era câştigată. Nici pe departe... Cele două uşi din oţel blindat se închideau în faţa lui. Claude Hayes ajunse lângă el în fugă şi rămase şi el cu ochii la poarta care se închidea.

Barrabas luă o grenadă de la centură şi trase siguranţa cu dinţii. În acelaşi timp dădu ocol sacilor care protejau rampa de acces.

Colonelul nu mai era decât la un metru de uşi dar acestea mai aveau puţin până să se închidă complet şi o clipă crezu că totul era pierdut. Însă Hayes făcu atunci un salt enorm, ateriza în mijlocul rampei de acces, chiar în faţa lui Barrabas, şi, conţinuându-şi elanul, se năpusti înainte şi reuşi să vâre ţeava aruncătorului de grenade în crăpătura uşii.

Cei din interior continuau să forţeze închiderea uşii. Totul s-ar fi terminat în două secunde. Timp suficient pentru Barrabas care rostogoli înăuntru grenada. Cei doi mercenari săriră imediat într-o parte şi se sprijiniră cu spatele de uşă împingând în ea, în timp ce ţeava aruncătorului de grenade rămânea blocată în acelaşi loc.

Prin crăpătura uşii apăru o mână înarmată cu un pistol automat. O mână care se mişca în căutarea unui unghi de tir eficace.

Şi deodată explozia bubui cu putere în spatele uşilor blindate. Probabil că în spaţiul închis al culoarului deflagraţia fusese de o mie de ori mai violentă decât o resimţise Barrabas şi Hayes.

Mâna înarmată dispăruse şi se părea că şi rezistenţa din interiorul subteranei.

Barrabas se caţără cu repeziciune în vârful sacilor cu nisip şi trimise spre colină semnalul stabilit pentru O'Toole şi Billy II. Apoi se întoarse şi îşi văzu oamenii alergând spre el.

În spatele lor tabăra era plină de flăcări şi de cadavre carbonizate.

Un spectacol demn de infern.

16

În momentul în care exploda grenada lui Barrabas, locotenentul Yazdi tocmai venea lângă oamenii lui de la uşa subteranei. Numai o stivă de saci cu nisip îl despărţea de deflagraţie. Explozia zgudui întreg coridorul şi îl aruncă pe locotenent la pământ, năucindu-l complet, incapabil să-şi oprească huruitul din cap.

Un pasdar se ivi împleticindu-se din spatele sacilor cu nisip, cu mâinile întinse înainte ca un orb. Era acoperit de nisip şi avea faţa plină de sânge. O spumă roşiatică îi picura de la colţurile gurii. Soldatul se împiedică şi se prăbuşi peste locotenent.

Yazdi era atât de şocat încât avu nevoie de câteva secunde bune să înţeleagă de ce craniul soldatului era concav în loc să fie convex. Înjură cumplit, îşi eliberă picioarele şi se ridică.

— Regrupaţi-vă! răcni el cu o voce isterică.

În gură avea un gust de sânge şi simţea cum îl cuprinde o panică imposibil de stăpânit.

Din toate părţile se auzeau strigăte de groază.

Se produsese imposibilul. Intrarea în subterană căzuse în mâinile unor atacanţi misterioşi. Singura şansă de supravieţuire a asediaţilor era regruparea şi baterea în retragere.

Yazdi apucă puşca de asalt PPSH-41 şi trase o rafală în sus. Pasdarii amuţiră instantaneu.

— Retragerea! răcni locotenentul arătând spre adâncul subteranei.

Câţiva oameni se iviră de cealaltă parte a culoarului, ieşind de la popotă.

— Mai sunt soldaţi blocaţi în dormitorul comun! strigă unul dintre ei.

Dormitorul comun al trupelor se afla între uşa subteranei şi prima barieră de saci cu nisip. De aceea explozia le tăiase legătura cu coridorul.

Yazdi îl lovi pe sergent în burtă cu ţeava puştii de asalt.

— Am zis retragerea! urlă el.

Sergentul se dădu înapoi clătinând din cap.

Yazdi îşi duse după el oamenii – cel mult vreo cincizeci – pe culoarul în zigzag şi îi obligă să se oprească în sala armelor pentru a recupera puştile şi muniţiile.

Dincolo de birourile ofiţerilor şi de sala de comunicaţii, orimul culoar dădea în alt culoar transversal care forma cu primul un fel de T. Laboratorul de materiale radioactive, cel de electronică, atelierul de metalurgie şi depozitul de explozibil se aflau pe acest al doilea culoar, obturat şi el de stive de saci cu nisip.

Yazdi îşi împărţi oamenii în două grupe. Postă prima grupă, sub comanda unui sergent, în faţa intrării laboratorului de materiale radioactive, la una din extremităţile culoarului. De acolo soldaţii puteau să supravegheze intrarea culoarului central.

Cu restul oamenilor, Yazdi luă poziţie în faţa depozitului de explozibili, la cealaltă extremitate a culoarului. De acolo controla atât intrarea cât şi culoarul pe o distanţă de vreo zece metri.

În sfârşit Yazdi se simţi ceva mai liniştit. Îşi dispusese trupele în aşa fel încât să se poată proteja reciproc. Dacă lucrurile s-ar fi înrăutăţit şi mai tare şi ar fi trebuit să se retragă şi de pe aceste poziţii, atunci s-ar fi baricadat în laboratorul de materiale radioactive şi în depozitul de explozibili.

Iar locotenentul Yazdi ştia că existau toate şansele ca situaţia să se înrăutăţească. De aceea îsi alesese această extremitate de culoar.

Depozitul de muniţii era prevăzut cu o uşă din oţel blindat…

— Unde e Chen? întrebă Barrabas după ce mercenarii se grupară în faţa uşii subteranei.

Leona Hatton dădu din cap cu tristeţe.

Nimeni nu răspunse. Toţi îşi ţinură capul în jos şi privirea în pământ.

Numai idioţii pretindeau că războiul era un joc.

Un joc funcţionând după nişte reguli, la sfârşitul fiecărei părţi putând să-şi contabilizeze pionii pierduţi...

Soldaţii lui Barrabas aveau multe defecte, dar idoţi nu erau. Înainte de orice erau oameni. Când unul dintre ei cădea în luptă, ceilalţi simţeau că o parte din ei înşişi murea împreună cu el.

Iar şeful lor, firește, era cel mai afectat.

În lumina flăcărilor, faţa lui Barrabas devenise înspăimântătoare. Privirea lui reflecta o sălbăticie animalică.

Clănţănitul unui pistol-mitralieră Uzi rupse brusc tăcerea. Claude Hayes se lăsă în genunchi în faţa uşilor de oţel întredeschise, gata să tragă.

— Încă mai mişcă înăuntru, colonele, anunţă el.

— Nu avem timp să-i aşteptăm pe Billy şi O'Toole, răspunse Barrabas. Trebuie să atacăm imediat. Nanos, Beck şi Bonne! Ocupaţi-vă de această primă uşă şi pătrundeţi în forţă! Am să vă acopăr împreună cu Leona şi Hayes.

Claude deschise focul dar, foarle repede, pistolul mitralieră Uzi amuţi, rămas fără muniţii. Hayes se retrase. Drept răspuns, o grindină de gloanţe lovi uşa din interior. Hayes zâmbi sinistru, scoase de la centură un încărcător şi îl puse la puşca de asalt.

— Cred că i-am înfuriat, zise el ironic.

— Şi încă n-au văzut totul, răspunse Nanos rânjind şi apucând o grenadă căreia îi trase imediat siguranţa.

Când Boone întredeschise cele două părţi ale uşii metalice, Nanos rostogoli uşurel pe sol grenada aducătoare dc moarte şi o privi cum alunecă până la o a doua deschidere laterală.

Boone lăsă imediat să se reînchidă uşa grea.

Explozia zgudui subterana până în temelii.

Bubuitura încă mai răsuna când Beck, Nanos şi Boone se năpustiră pe culoar, evitând de bine de rău cadavrele ciopârţite de prima explozie care zăceau pe jos.

Boone nu-şi încetini goana nici când trecu prin faţa uşii dormitorului comun. Alergând cu capul în jos, mercenarul voia să profite de panică. Se repezi la dreapta şi plonja la adăpost la extremitatea unui şir de dulapuri metalice.

În spatele lui, Nanos şi Beck se năpustiră la stânga încăperii şi îşi găsiră un adăpost relativ în spatele unor cuşete suprapuse prinse în perete.

Paturile de campanie ocupau aproape toată sala cu tavan jos. Între paturile în dezordine fuseseră întinse nişte sfori pentru rufe de care era agăţate lenjerie de corp într-o stare jalnică. Pe pereţi se etalau nenumărate fotografii ale veşnicului bătrân bărbos cu ochi de nebun.

— La dracu! Ce porcărie! mormăi Nanos trăgând câteva rafale cu puşca lui de asalt.

— Miroase a haleală de-a lor, răspunse Beck, iar sălbaticii ăştia halesc rahat.

Deasupra câtorva paturi erau prinse fotografii de femei. Boone aruncă o privire rapidă spre ele şi mormăi:

— În materie de gagici nu se poate spune că au gusturi prea grozave. Au o predilecţie pentru stafiditele pline de floace.

— Lăsaţi gura, băieţi! se răsti Nate. Îmi faceţi greaţă. Nimic nu mişca în dormitorul comun invadat de praf, dar duşmanul putea să fie ascuns oriunde,' sub cuverturi, sub saltele, după dulapuri.

— Am impresia că sunt o grămadă de tipi în ascunzătoarea asta, zise Boone. Nu ne rămâne decât să dăm de ei.

— Păcat că n-avem un câine! exclamă Nanos rânjind. Boone se ridică lent şi înainta cu prudenţă spre dulapuri. Nu făcuse mai mult de zece paşi când se declanşa atacul.

Iranienii se iviseră brusc de sub cuverturi, din spatele dulapurilor metalice înfruntându-i pe mercenari.

Rafalele armelor dezlănţuiră o răpăială infernală. Câteva arme automate trăgeau din spatele ultimului rând de paturi, Gloanţele mari loveau cu zgomot uşile metalice ale dulapurilor. Boone se întoarse pe loc cu repeziciune şi plonja, încercând cu disperare să iasă din raza tirului dementţial.

Era un adevărat infern.

Nanos şi Beck de la nivelul solului şi Barrabas cu Hayes de la uşă deschiseră focul în acelaşi timp. Gloanţele cădeau ca grinda asupra inamicului care continua să răspundă la foc.

Barrabas goli două încărcătoare cât ai clipi. Corpurile iranienilor se prăbuşeau pe solul cimentat, altele fiind aruncate de pereţi sau pe paturi, în răpăiala monstruoasă a armelor.

Deodată împuşcăturile încetară şi de-o parte şi de cealaltă.

Din partea pasdarilor nu se mai zărea nici o mişcare. În încăperea devastată, presărată cu tuburi goale de cartuşe, aerul încărcat cu praf de puşcă ars era aproape irespirabil.

— La naiba! exclamă Nanos privind spre dulapuri. Boone se pregătea să se repeadă la camaradul său dar Barrabas îl opri.

— Leona se va ocupa de el. Voi ceilalţi verificaţi dacă totul e în regulă în ogeacul ăsta.

Leona Hatton se lăsase deja în genunchi lângă rănit. Boone zăcea cu faţa la pământ. Tânăra femeie nici măcar nu încercă să-l întoarcă. Un glonţ îl lovise în ceafă smulgându-i o parte din calota craniană. Leona îi luă pulsul la artera gâtului.

— Încă mai trăieşte, murmură ea deznădăjduită. Barrabas îngenunchie şi el lângă rănit.

— Diagnosticul, doctore? mormăi el.

— Inima îi rezistă dar chiar dacă va supravieţui nu va mai fi decât o epavă. E cât se poate de sigur, din păcate.

Barrabas îşi aşteptă oamenii să termine cu scotocitul dormitorului comun, apoi zise:

— Leona, Beck, Nanos... ieşiţi de-aici.

În timp ce vorbea îşi scoase revolverul, dar Leona îl apucă de mână.

— Nu, Nile, îi zise ea încetişor, e datoria mea s-o fac. Barrabas se uită ţintă în ochii negri ai tinerei femei care continuă:

— Chen mi-a salvat viaţa, acolo lângă postul de detectare sonoră, şi n-am putut să fac nimic pentru el. Pentru Boone mai pot să fac totuşi ceva: să-i pun capăt zilelor fără dureri.

Avea dreptate şi Barrabas înţelese. Şi pe urmă era drept ca ultima persoană care se va ocupa de Boone să fie o femeie frumoasă. Barrabas suspină şi se îndepărtă de ea.

— Urmati-mă, le zise el celorlalţi. Să curăţăm şi restul cuibului ăsta de hoituri.

În pragul uşii aruncă o privire în spate. Leona scosese deja trusa de prim ajutor şi umplea seringa. Pe culoar apărură O'Toole şi Billy II.

— Nu mai suntem decât şapte, le spuse Barrabas. O'Toole îi trecu în revistă pe supravieţuitori şi murmura:

— La naiba, nu Leona!

— Nu, nu Leona, îi răspunse tânăra femeie din uşa dormitorului comun.

Îşi ştersese în grabă lacrimile, însă dârele lungi de pe faţă se vedeau foarte clar în machiajul de luptă. Dar nu vru să se lase copleşită, aşa că îşi agita arma şi le zise:

— Ce v-a apucat de vă uitaţi unii la alţii ca nişte câini de porţelan? Vă închipuiţi că treaba e rezolvată?

Barrabas rânji. Afurisit soldat mai era doctoriţa asta a lui!

Barrabas le făcu semn lui O'Toole şi Billy să se posteze la extremitatea barierei de saci, exact înaintea uşii de la popotă, ca să respingă un eventual contraatac venind din adâncul subteranei. Apoi se strecură cu restul oamenilor în popotă.

La fel de sinistră ca dormitorul comun, încăperea aceea puţea şi mai rău. Mese şi scaune pliante erau aşezate în şiruri paralele iar pereţii erau plini de fotografiile bărbatului cu ochi de nebun. În fundul sălii, lângă bucătărie, câteva mese răsturnate formau o baricadă aproximativă.

Barrabas ştia ce va urma. Le făcu semn oamenilor lui să se împrăştie.

O mână de pasdari rămăsese blocată în popotă, izolată de restul trupei.

Erau prinşi în capcană ca nişte şobolani.

Totuşi hotărâseră să moară în chip glorios. Ca nişte buni fanatici ce erau.

Brusc, cu urlete sălbatice, vreo doisprezece pasdari se iviră din spatele baricadei improvizate trăgând cu disperare.

Barrabas încercă să le tempereze înflăcărarea expediindu-le o rafală de gloanţe explozive, dar iranienii începură o manevră sinucigaşă. Săreau în grupuri de doi-trei peste baricadă, primii primind gloanţele mercenarilor pentru a permite următorilor să înainteze mai departe, şi tot aşa.

Încărcătorul puştii de asalt XM-177 folosită de Barrabas era gol. Nu pierdu timpul să o reîncarce, ci scoase pistolul Browning şi continuă să tragă.

În sfârşit trase şi ultimul cartuş. Nimic nu mai mişca.

Balul se terminase.

De la prima împuşcătură nu trecuseră decât şapte secunde.

Barrabas trecu în revistă cadavrele. Pasdarii reuşiseră să înainteze în centru încăperii, iar doi dintre ei se prăbuşiră chiar la picioarele mercenarilor.

— La dracu! Ce-or fi având ăştia în ei? zise Nanos.

Era clar că toţi soldaţii lui Barrabas îşi puneau aceeaşi întrebare. De ce pasdarii retraşi în subterană luptau cu o încrâncenare de o mie de ori mai mare decât cei pe care îi eliminaseră la suprafaţă? Răspunsul era evident. Frica îi împingea să se comporte astfel. Erau prinşi în capcană în subterana lor şi se luptau ca nişte diavoli pentru a-şi menţine ultima poziţie.

Barrabas îşi puse un încărcător nou la armă şi se uită la oamenii lui. Toţi aveau feţele încordate, hotărâte. Atacul fusese dur dar rezistaseră şi vor rezista până la capăt, colonelul nu se îndoia de asta nici măcar o secundă.

Când ieşiră de la popotă, Billy II şi O'Toole porniră în fruntea micii coloane care înainta cu prudenţă pe culoar. Trecură de două bariere de saci cu nisip, fără să întâmpine vreo rezistenţă apoi scotociră sala armelor, cea a comunicaţiilor şi cartierul ofiţerilor. În cele trei încăperi nu era nici ţipenie de om. În faţa lor se ridica acum un nou obstacol din saci cu nisip care astupa două treimi din extremitatea culoarului.

O'Toole înainta încet până la saci şi aruncă o privire spre fundul culoarului. Apoi se dădu repede înapoi.

— Nu se vede nimic, colonele. Tot porcării de-astea de saci şi o uşă în peretele din fund.

Barrabas se pregătea să răspundă când un obiect mic ricoşa din peretele din stânga şi se rostogoli în faţa mercenarilor.

O grenadă. O grenadă care fusese aruncată cu o precizie diabolică, aproape între picioarele lui Billy II.

Barrabas avu un reflex fulgerător. Apucă puşca de asalt de ţeava şi se servi de ea ca o crosă de hochei, trimiţând grenada în perete de unde ricoşă pentru a se rostogoli de unde venise. De cealaltă parte a barierei de saci.

Locotenentul Yazid holbă nişte ochi plini de groază văzând reapariţia grenadei pe care o aruncase pe culoar. Se aruncă la pământ în spatele celor mai apropiaţi saci.

În clipa următoare explozia îl asurzi complet.

Se ridică imediat ce-şi veni în fire. La cealaltă extremitate a culoarului, aproape jumătate din oamenii lui erau prăbuşiţi la pământ şi alţii continuau să se prăbuşească loviţi de schije. Rămăseseră doar câţiva supravieţuitori.

— Înapoi! răcni Yazdi. Abandonaţi răniţii şi retrăgeţi-vă! Chiar şi el se repezi spre fundul culoarului intrând în mare grabă în magazia de explozibili.

Suflul exploziei îi lipise de sol pe soldaţii lui Barrabas, dar bariera sacilor cu nisip îi protejase de schijele mortale.

Barrabas se ridică primul. Luă imediat o grenadă incendiară şi ridică mâna spre Nanos.

— Aruncă una în fundul culoarului!

Grecul se strecură lângă perete, căutând o poziţie bună şi trase siguranţa în acelaşi timp cu Barrabas. Grenadele urmară o traiectorie aproape paralelă, trecură de sacii de nisip, se loviră de uşa atelierului de metalurgie şi căzură în faţa depozitului de explozibili.

Cele două explozii pustiiră culoarul. Două secunde mai târziu, mercenarii se repeziră înainte într-un singur elan. Au fost nevoiţi să treacă peste multe cadavre, unele care încă mai semănau a oameni, altele însă complet ciopârţite. Pereţii de ciment erau stropiţi de sânge şi ciuruiţi de schije.

Singurul zgomot perceptibil evoca timpul în trecerea lui: zgomotul nisipului care curgea din sacii transformaţi în sită.

Hayes şi Nanos ajunseră primii la extremitatea culoarului. Şi aici zăceau corpuri inerte, îngrămădite în faţa uşii de oţel al magaziei de explozibili.

Hayes atinse uşor clanţa metalică care îi arse degetele, făcându-l să strige de durere. Nanos scosese deja un cuţit şi încerca broasca.

— Pe toţi dracii! exclamă grecul după câteva clipe lovind furios cu piciorul în uşă.

— Aici nu aveam de ce ne teme, zise cu un glas cârâit Yazdi în faţa celor zece supravieţuitori care reuşiseră să-l urmeze. N-au cum să ne scoată de-aici. Întreaga subterană se va prăbuşi mai înainte ca ei să poată arunca în aer această uşă blindată.

— Dacă am accepta să murim, zise unul dintre pasdari, această magazie conţine destul exploziv pentru a-i lichida pe toţi asediatorii noştri. Nu credeţi că e de datoria noastră să ne sacrificăm?

Yazdi îl fulgeră cu privirea.

— Idiotule! strigă el. Nu înţelegi că e nevoie de supravieţuitori pentru a explica lumii întregi ce s-a petrecut aici?

Că nişte câini de capitalişti americani ne-au atacat pe teritoriul nostru... Asta e datoria noastră.

— Am impresia că se vorbeşte aici înăuntru, şopti Nanos. Dar nu înţeleg nimic din ce spun...

— În curând o să ştim, murmură Hayes.

Furios Nanos dădu cu piciorul în uşă.

De partea cealaltă a culoarului, Barrabas şi restul trupei trecuseră de ultimul baraj de saci din faţa laboratorului de materiale radioactive.

Şi aici uşa era încuiată, dar nu era decât o uşă de lemn întărită cu o armătură din oţel. Billy II se postă într-o parte şi încercă se
apese pe clanţă.

Înăuntru răpăi imediat o rafală şi în centrul uşii apăru o gaură de mărimea unei mingi de tenis.

— Ce facem, colonele? întrebă Billy.

Barrabas zări prin gaură partea de sus a unei mese răsturnate lângă uşă. Se gândi o clipă. Nu-şi putea permite să arunce o grenadă prin gaura din lemn. Ceea ce conţinea laboratorul era mult prea periculos. Nu putea să se folosească nici de gaze lacrimogene. Nu ştia dacă subterana dispunea de un sistem de ventilaţie adecvat şi trebuia ca Beck să vadă foarte bine pentru a arma una din bombele depozitate în laborator. Nu mai rămânea decât o singură soluţie şi nu dintre cele mai uşoare – minimum de risc pentru misiune, maximum pentru oameni.

— Numărăm până la trei şi spargem uşa! zise el. Atenţie...

Când ajunseră la doi, Barrabas avansa cu rapiditate pe linia tirului expediind o rafală în broască. O'Toole şi Hayes se postaseră la stânga şi la dreapta pentru a-i secera pe eventualii apărători.

— Trei! murmură Nanos şi, în acelaşi timp cu Billy, se năpusti în uşă.

Lăzile care o baricadau prin interior gemură apoi se răsturnară în timp ce uşa ceda, declanşând ţipetele celor din laborator.

Puşi în mişcare de o energie fantastică, pasdarii se aruncară imediat asupra mercenarilor. Păreau împinşi de dorinţa de a ucide şi era foarte clar că numai moartea îi mai putea opri.

Un pumn de gloanţe şuieră pe la urechile lui Barrabas şi smulse fragmente din cimentul peretelui din spatele sau Dar nu dădu nici o atenţie. Nu era timp. Strânse din dinţi, îşi încorda toţi muşchii şi începu să tragă în iranienii turbaţi. Corpurile pasdarilor se prăbuşeau împroşcând cu sânge în toate părţile. Ultimul reuşi să escaladeze lăzile ce încă mai blocau intrarea, primi o rafală care îi deschise pieptul în două şi se prăbuşi pe spate.

Abia atunci pătrunseră mercenarii în laborator, uitându-se cu grijă în jurul lor în căutarea unui eventual supravieţuitor. Dar nu auziră decât zgomotul paşilor şi a respiraţiei lor sacadate. Locul era curăţat de duşmani.

Barrabas se întoarse spre Beck.

— Acum e rândul tău, bătrâne…

Geniul electronicii inspecta cu rapiditate încăperea apoi zise:

— E o chestie, colonele.

— Nu poţi să armezi bombele?

— Bineînţeles că pot. Numai că lipseşte una.

— La dracu şi la toţi dracii! izbucni Barrabas. Trebuie să fie undeva în interiorul subteranei. Bine, nu-ţi face sânge rău, Nate. Armează una din cele trei. Nanos şi Claude, veniţi cu mine! Vom scotoci toate încăperile subteranei…

Totuşi nu descoperiră nimic în atelierul de metalurgie şi nici în laboratorul de electronică.

— Poate că au ascuns-o în depozitul de explozibili, acolo unde s-au baricadat ultimii pasdari în viaţă, sugeră Nanos.

— Mda, s-ar putea, admise Barrabas care se uita cu un aer scârbit la uşa din oţel blindat.

Dar mai exista o explicaţie posibilă. Poate că informaţiile lui Jessup erau inexacte şi nu existaseră niciodată patru bombe… Sau poate că această a patra bombă încă nu fusese asamblată…

Asta făcea parte din lucrurile posibile, numai că rămânea totuşi o ultimă eventualitate. Cea de a patra bombă ar fi putut foarte bine să fie scoasă afară din bază şi transportată spre ţintă.

Iar Barrabas nu putea să neglijeze această eventualitate. Asta îl făcea să vadă perspectiva oribilă a sute de mii de morţi nevinovaţi şi o mulţime imensă atinsă de radiaţii necruţătoare. Totuşi, deocamdată nu putea să facă altceva decât să provoace

explozia celor trei bombe, să distrugă tabăra şi să se retragă la timp cu oamenii lui pentru a evita alte pierderi.

Cu moartea în suflet, Barrabas se întoarse în laborator urmat de oamenii lui. Beck lucra la o încâlcitură de fire şi cabluri.

— Aţi găsit ultima noastră păsărică? întrebă el fără să ridice ochii.

Barrabas scutură din cap.

— Nu. La tine merge treaba?

— S-ar putea să fie mult mai complicat. Au prevăzut o sumedenie de sisteme de blocaj care nu cedează decât la activarea ceasornicului de la detonator. E de înţeles, pentru că aveau de gând să-şi transporte bombele cu camionul.

— Cât timp îţi trebuie? întrebă Barrabas.

— În jur de zece minute. N-am decât de înlocuit *timer*-ul lor cu al nostru.

— Nu te grăbi, Beck. Să nu ne explodeze porcăriile astea în gură!

17

La dracu! Ce tot fac! exclamă Biondi cu ochii ţintă la câmpul care se întindea sub elicopter.

De la altitudinea la care se aflau, tabăra inamică părea mică de tot.

— Nu a trecut chiar atât de mult de când i-am lăsat la locurile stabilite, răspunse Gunther. Deocamdată se încadrează în timp.

— Ce-ar fi să coborâm ca să ne asigurăm că totul merge bine?

Gunther se încruntă.,

— Barrabas ne-a cerut să rămânem la o mie cinci sute de metri şi să aşteptăm semnalul lui. El conduce operaţiunea, bătrâne. Noi executăm ordinele.

— O.K., suspină Biondi dezamăgit.

Continuară să se învârtească în cerc apoi, după un moment, Gunther arătă cu degetul şi exclamă:

— La naiba! Ai văzut asta?

— Ce? Unde? Nu văd nimic!

— Tocmai au dispărut. Erau nişte lumini în linie. Ca farurile unui convoi. Uite! Se văd din nou…

— În cât timp facem să explodeze şmecheria asta? îl întrebă Beck pe Barrabas.

— După douăzeci de minute. Avem nevoie de cinci minute pentru a părăsi tabăra şi de un sfert de oră pentru ne depărta la o distanţă rezonabilă.

Beck atacă dispozitivul de măsurare a minutelor cu precizie şi o rapiditate care îl făcură pe Nanos să se înfioare.

— Sper să nu te fi înşelat, zise cu teamă grecul.

— Toată lumea e gata? întrebă Barrabas. Unde s-a dus Hayes?

— Acum un minut era pe culoar, răspunse imediat O'Toole.

— Să mergem şi noi!

Beck îşi terminase meştereala şi mercenarii nu mai avea de ce să întârzie în laborator.

Pe culoar fură întâmpinaţi cu urlete venind dinspre magazia de explozibili. Hayes stătea proţăpit în faţa uşii blindate şi zâmbea.

— Ce e cu panica asta înăuntru? întrebă O'Toole. Hayes dădu nepăsător din umeri şi îşi urmă camarazii.

— Cunosc câteva cuvinte în limba lor.

— Da? Ei şi?

— Am crezut că tipii baricadaţi în depozit au dreptul să ştie ce-i aşteaptă. Nu trebuie să-şi facă şi ei rugăciunea?

Urletele pasdarilor deveneau din ce în ce mai isterice.

— Într-adevăr, aveai datoria asta faţă de ei, zise ironie Nanos.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Când ieşiră din subterană respirară cu aviditate aerul răcoros. Începuse să bată un vânt care împrăştia fumul şi mirosul de carne carbonizată.

O'Toole scoase din raniţă o rachetă luminoasă pe care o lansă imediat. Racheta făcu explozie împrăştiind în aer miliarde de scântei verzi însemnând: *Misiune îndeplinită*. Aşteptând sosirea elicopterului, Barrabas şi Hayes puseră mâna pe un jeep în stare de funcţionare, îl porniră şi îl trimiseră peste uşile de acces în subterană. Maşina îşi strivi botul în blindajul de oţel.

Elicopterul atinse pământul la limita gardului triplu în momentul în care mercenarii îşi terminaseră treaba. Barrabas îşi îmbarca în grabă oamenii.

Apoi urcă şi el la bordul aparatului. Gunther şi Biondi aflară imediat de moartea camarazilor lor şi de faptul că a patra bombă dispăruse.

Elicopterul luă foarte repede altitudine. Gunther se întoarse spre Barrabas:

— Am văzut lumini pe drum, la est, în timp ce ne roteam deasupra taberei. Poate că e jucărioara care lipseşte.

— Departe de aici?

— Şapte-opt kilometri.

Barrabas se uită la ceas.

— Au mai rămas exact şaisprezece minute înainte de explozie, zise el căutând privirea lui Beck.

— Într-adevăr, confirmă acesta.

— Abia dacă avea timp să aruncăm o privire.

18

Pentru a treia oară, pe o distanţă mai mică de doi kilometri, căpitanul Razod ordonă oprirea convoiului.

Sări jos din camion şi ascultă cu atenţie.

Da, se auzea din nou... Focuri de armă sporadice şi ceva mult mai grav, mai profund, cam ca un bubuit de tunet. Razod se uită la cer şi constată că nu era nici urmă de nori...

Un fior îi trecu pe şira spinării...

Cine putea să atace tabăra? Căci acum era sigur că era vorba de un atac. Oare aceşti câini de irakieni? Sau americanii? Sau împuţiţii de sionişti?

Oricum, Razod nu era prea neliniştit. Oamenii lui vor şti să se baricadeze în subterană şi să ceară ajutor bazei de la Kerman. O ripostă aeriană îl va distruge pe duşman.

Mai rămânea o problemă care îl cam punea pe gânduri. Dacă agresorii, constrânşi să se retragă sau abandonând subterana imposibil de cucerit, vor căuta alte... ţinte?

Nişte ţinte mai uşoare, mai vizibile...

Neliniştea se răspândise şi printre pasdari. O neliniştе foarte îndreptăţită. Se aflau pe un drum complet descoperit şi prin urmare erau cât se poate de vulnerabili.

— Urcaţi în camioane! strigă Razod. Pornim!

Urcă repede în cabină, înjurând noaptea fără lună care îl obliga să meargă eu farurile aprinse pentru a nu ieşi de pe drum.

Convoiul se puse în mişcare şi Razod îşi desfăcu pe genunchi o hartă topografică pe care o studie cu ajutorul unei lanterne mici, căutând un adăpost posibil pentru trei camioane şi un jeep.

Nimic! Pe o distanţă de mulţi kilometri nu exista nici măcar un copac. Nici un drum transversal. Numai drumul acela vălurit care şerpuia interminabil printre coline şi de-a lungul văilor.

Mototoli exasperat harta şi făcu din ea un cocoloş, dar în momentul acela lumina lanternei trecu uşor peste Faţa Sfântă lipită pe tabloul de bord. Şi în clipa aceea ochii de nebun vorbiră sufletului căpitanului Razod, îndemnându-l să se folosească de viclenia lui naturală pentru a găsi un mijloc prin care să-şi salveze încărcătura preţioasă.

— Ah-ah! făcu brusc Razod sprijinindu-se cu satisfacţie de spetează.

În fond nu era chiar aşa de complicat.

Scârbele astea îşi vor avea prada, numai că el nu va fi acolo. Când convoiul va ajunge în valea din faţa lor, Razod va opri camionul lui şi va ordona celorlalte vehicule să-şi continue drumul cu toate farurile aprinse.

În timp ce ele se vor îndepărta, Razod va aştepta confortabil în întuneric ivirea zorilor şi sosirea ajutoarelor…

— La fix! exclamă Gunther.

— Unde? întrebă Barrabas încordat.

— Acolo, drept înainte, răspunse Biondi arătând farurile convoiului de pe drum.

Aproape imediat luminile dispărură una după alta, ascunse de un viraj.

— Trei camioane plus un jeep care merge în faţa convoiului, zise Gunther.

— După toate aparenţele, ăsta ar fi obiectivul, aprecie Barrabas întorcându-se spre oamenii lui. Căutaţi trei lansatoare de torpile şi deschideţi în stânga. Nu vă atingeţi de camioane. Ocupaţi-vă de jeep şi bombardaţi drumul. Vom opri convoiul!

O'Toole, Nanos şi Billy II apucară imediat lansatoarele de torpile M-79 în timp ce camarazii îşi verificau încărcătoarele armelor.

— Cât timp mai avem, Nate?

— Treisprezece minute, colonele.

— La dracu şi pe toţi dracii! mormăi Nanos.

— Gura, Alex! bombăni Billy II. Nu te ambala înainte să bubuie!

Barrabas se uită la Gunther.

— Când drumul va fi distrus, îi zise el, faci cale-ntoarsă şi ne laşi în spatele convoiului... Acum deschideţi toţi urechile. Nu avem la dispoziţie decât foarte puţin timp. Aşa că nu faceţi economie de muniţii şi încercaţi să fiţi eficienţi. O.K.?

Mercenarii clătinară din cap tăcuţi.

O'Toole, Nanos şi Billy II erau postaţi lângă uşiţa deschisă ţinând cureaua lansatoare de grenade înfăşurată după braţ. Gunther coborî cu rapiditate elicopterul la o altitudine de vreo treizeci de metri şi reduse viteza pentru a se alinia deasupra convoiului.

— *Go!* strigă deodată Barrabas.

Trei păsări de foc ţâşniră în acelaşi timp din elicopter şi loviră solul.

Pe drum izbucni într-o clipă un foc de artificii portocaliu şi galben care înghiţi jeepul. Când apăru din nou, vehiculul se blocase şi pasagerii lui fuseseră aruncaţi afară.

Jeepul traversă drumul rostogolindu-se pe o parte şi se opri după ce se izbi cu violenţă de o stâncă mare.

Camioanele frânară cu disperare pentru a evita cea de a doua şarjă de grenade care pur şi simplu desfundă drumul în faţa lor.

Gunther făcu imediat cale întoarsă căutând un spaţiu unde să poată ateriza.

Razod auzea elicopterul de câteva minute dar nu reuşea să-l vadă. Huruitul lui îi sfredelea creierul.

Scoase iar capul pe fereastra portierei şi deodată văzu elicopterul, aproape perpendicular pe coada convoiului. Săgeată neagră pe cerul înstelat.

— Nu! gemu el când elicopterul trecu în viteză pe deasupra lui pentru a depăşi convoiul.

Soldaţii din camionul aflat în fată încă nu înteleseseră.

— Claxonează, fir-ar să fie! îi strigă Razod şoferului. Prea târziu. Mult prea târziu.

Trei flăcări albăstrui ţâşniră din pântecele negru al elicopterului.

Când şoferul atinse claxonul, grenadele loviseră deja drumul. Razod văzu fulgerele mari portocalii, apoi fu asurzit de trei bubuituri monstruoase şi camionul din fată fu deviat de pe drum.

Şoferul lui Razod încercă zadarnic să evite craterul enorm care
apăruse brusc în faţa lui. Roata dreaptă a camionului alunecă pe marginea cavităţii şi Razod se lovi cu capul de parbriz. Atunci zări jeepul care îşi continua traiectoria rostogolindu-se pe o parte în mijlocul flăcărilor.

Iranienii intraseră în panică.

Razod se agăţă cu disperare de mânerul portierei când a doua şarjă de grenade lovi cu putere drumul.

Camionul din spate derapă, scârţâi din toate încheieturile şi reuşi să se oprească la marginea drumului.

Şoferul lui Razod făcu o buclă brutală ca să evite obstacolul apărut brusc în faţa lui şi reuşi să se oprească la timp, în vreme ce al treilea camion o lua la dreapta, executând o manevră disperată pentru a evita coliziunea.

Razod sări imediat din camion.

— Înapoi! îi ordonă el şoferului. Întoarce!

Apoi se repezi la camionul cu trupe cel mai apropiat şi bătu în partea din spate.

— Ieşiţi! Ieşiţi! răcni el.

Elicopterul efectuase un viraj la o sută optzeci de grade şi se deplasa în direcţia din care venise.

— Trageţi! Doborâţi-l! răcni Razod în noaptea impregnată de dementă.

Şi pentru că i se părea că oamenii lui reacţionau prea lent, căpitanul îşi scoase revolverul Beretta şi trase de trei ori în direcţia elicopterului care dispărea deja în depărtare.

Trăsese inutil… Razod era furios la culme.

Camionul care transporta bomba încercă cu greutate să întoarcă. Şoferul înjura, cutia de viteze scrâşnea şi roţile patinau pe drumul desfundat.

— Sergent! răcni Razod la unul din oamenii lui. Plasează-ţi soldaţii de-a lungul drumului, la adăpostul camioanelor. Vom apăra bomba până la moarte. S-a-nţeles?

Sergentul dădu din cap şi transmise ordinul.

— Stingeţi farurile! strigă Razod.

Întunericul înghiţi brusc drumul. Razod aşteptă câteva secunde pentru a se obişnui cu întunericul apoi se repezi între camioane şi
trupe în căutarea celui mai sigur adăpost. ÎI găsi în umbra maşinii
care transporta bomba.

Scârnăviile, oricare ar fi fost ele, vor avea de furcă dacă voiau să pună mâna pe bombă, îşi zise Razod zâmbind cu răutate. Pasdarii aveau un aliat: noaptea fără lună.

Gunther aşează elicopterul uşurel chiar pe drum la aproximativ opt sute de metri de convoi. Mercenarii ştiau exact ce aveau de făcut. Săriră pe sol şi porniră în fugă spre obiectiv.

— Dă-ne un avans de un minut, îi zise Barrabas lui Gunther înainte de a sări şi el.

Ceilalţi îl aşteptau la ultimul viraj înainte de a intra în linia dreaptă a drumului unde fuseseră blocate camioanele. În întuneric nu se distingeau decât contururile vagi ale vehiculelor. Dar şansele erau egale. Cu siguranţă că nici pasdarii nu vedeau echipa lui Barrabas.

Colonelul ordonă cu un gest trăgătorilor lui de elită să se împrăştie pe drum şi îşi încarcă arma. Prin luneta Starlite reperă câţiva oameni ascunşi în şanţul de pe marginea drumului şi sub camioane.

— Haide, Gunther, acum e momentul! mormăi el pentru sine.

Elicopterul apăru aproape imediat deasupra colinei cu un zgomot asurzitor, coborând în picaj asupra camioanelor blocate apoi coti brusc şi se îndepărtă brusc executând o lumânare vertiginoasă. Cu urlete furioase, pasdarii ieşiră din şanţ şi de la adăpostul camioanelor pentru a deschide focul asupra elicopterului care dispărea în noapte.

Barrabas ochi spatele unui pasdar şi apăsă pe trăgaci. Arma cu surdină abia şuieră şi tipul se prăbuşi. Colonelul îşi găsi imediat o altă ţintă.

Alături de el, O'Toole, Billy II şi Hayes mitraliau exact în acelaşi fel, reperându-şi ţinta prin lunetă.

Aveau impresia că participă la un concurs de tir la un stand de bâlci, dar premiul nu era o păpuşă sau o sticlă de şampanie, ci îşi jucau pur şi simplu viaţa.

După o jumătate de minut ţintele deveniră greu de găsit...

Deodată se auzi un ordin şi supravieţuitorii plonjară sub camioane.

Iranienii înţeleseseră până la urmă. Trecerea elicopterului nu fusese decât un subterfugiu prin care fuseseră forţaţi să se descopere. Şi căzuseră în capcana acelor scârnăvii...

În ciuda furiei care îl sugruma, căpitanul Razod trebuia să recunoască şi el că se lăsase păcălit.

Primul ieşise de la adăpost şi deschisese focul asupra elicopterului, ordonând oamenilor lui să facă la fel. Tirul smintit care urmase acoperise pocnetul gloanţelor inamice. Şi era atât de întuneric încât abia dacă se vedeau oamenii căzând.

Razod nu înţelesese ce se întâmpla decât atunci când simţise un jet de sânge stropindu-i ceafa. Se întoarse la timp pentru a vedea un soldat prăbuşindu-se în spatele lui. Abia atunci dăduse ordinul de retragere.

Pe burtă sub camionul în care fusese încărcată bomba, căpitanul putea să vadă drumul plin de cadavre. Îşi pierduse jumătate din oameni fără ca măcar să-i zărească pe agresori!

Cineva gemu lângă el. De data asta percepu zgomotul înfundat al unui glonţ care pătrundea în corp. Geamătul încetă şi Razod înţelese că nici camioanele nu mai erau un adăpost sigur.

Îşi lăsă jos pistolul fără gloanţe, se caţără pe bara de protecţie din spatele vehiculului şi trecu peste oblon, apoi, ajutându-se de mâini şi de genunchi, se strecură pe lângă lada lungă în care se afla bomba. Între lada de lemn şi peretele cabinei rămăsese un mic loc liber. Razod se strecură acolo de bine de rău şi aruncă o privire prin gemuleţul care comunica cu cabina. Parbrizul camionului era ţăndări şi şoferul zăcea nemişcat pe o parte, cu fruntea făcută terci. În mod ciudat, motorul încă mai funcţiona, duduind domol de parcă nu i-ar fi păsat de măcelul din jur.

Razod nu ştia dacă ascunzătoarea lui era foarte sigură dar se crampona de ea cu disperare.

Cu ochiul lipit de lunetă, Barrabas cercetă tot câmpul de luptă. După o examinare rapidă ajunse la concluzia că supravieţuitorii se adăpostiseră sub cele doua camioane cărora nu le vedea decât partea din spate.

Trebuiau scoşi de-acolo.

Lăsă puşca de asalt şi luă un aruncător de grenade pc care îl încarcă cu o grenadă lacrimogenă. O'Toole zâmbi crispat şi trase o
rachetă incendiară chiar asupra convoiului, întunericul nopţii fu imediat sfâşiat de o lumină verde orbitoare.

— *Go*! strigă Barrabas expediind grenada lacrimogenă, imitat imediat de Beck şi Hayes.

În câteva secunde vehiculele fură înecate într-un fum cenuşiu. Iranienii îşi făcură imediat apariţia împleticindu-se, oferind mercenarilor nişte ţinte perfecte.

Mercenarii ştiau că nu-şi puteau îngădui prizonieri.

Armele de asalt M-21 îşi reluară răpăitul de pe marginea drumului, scoţând flăcări furioase la capătul ţevilor.

Împuşcăturile se opriră brusc. Barrabas examina din nou câmpul de luptă prin luneta de noapte, apoi întinse braţul înainte.

Mercenarii porniră tăcuţi în pas alegător. Când ajunseră în apropierea camioanelor, vântul uşor care bătea aproape că împrăştiase gazul de luptă. Mai aşteptară câteva secunde, apoi scotociră dedesubt şi în interiorul vehiculelor.

Barrabas trase apoi o rachetă roşie.

Semnalul convenit cu Gunther.

Elicopterul se ivi brusc din noapte şi se stabiliza la treizeci de metri deasupra zonei operaţionale pentru a o lumina cu farul lui puternic.

În clipa următoare Beck gesticula în spatele unuia din camioane şi lansa un apel.

Barrabas sări peste oblon şi se opri brusc zărind în umbră lada lungă de lemn.

— Avem o baftă ce nu se mai poate! murmură Beck.

— Mda. S-ar zice că asta e a patra jucărioară… Cât timp mai avem?

— Opt minute…

— Dumnezeii măsii!

Opt minute care aveau să treacă la fel de repede ca opt secunde!

— Faceţi-i semn lui Gunther să-şi pună jos ventilatorul! le strigă el mercenarilor care se strânseseră sub fasciculul reflectorului. Opt minute! Un timp infim înainte de explozia porcăriei atomice…

19

Razod se întoarse violent în momentul când făcuse explozie racheta luminoasă, care inundase imediat interiorul camionului cu
o lumină lugubră.

Apoi tresări la exploziile grenadelor lacrimogene. Un zgomot înăbuşit, nu foarte îngrijorător, dar recunoscu imediat mirosul.

Simţi cum aerul îi arde nasul şi ochii. Începu să tuşească, să lăcrimeze dar nici un moment nu se simţi constrâns să-şi părăsească adăpostul. Este adevărat că era mult mai puţin expus decât restul oamenilor ascunşi sub cele două camioane.

În curând lumina verzuie scăzu apoi dispăru treptat.

Razod îşi auzi afară oamenii tuşind şi gemând, pe fondul sonor al motorului care continua să funcţioneze. Apoi îi auzi alunecând şi râcâind solul plin de pietre. Supravieţuitorii încercau să se îndepărteze de zona periculoasă. Căpitanul auzi pocnetul sec pe care îl cunoştea prea bine. Ultimii oameni cădeau sub gloanţele trăgătorilor de elită postaţi la distanţă.

În sfârşit totul amuţi şi Razod se ghemui şi mai mult în ascunzătoare. Amintindu-şi brusc de Dumnezeul lui, iranianul începu să se roage să fie cruţat, debitând cuvinte şi fraze cu o voluptate năucitoare. Jura că va face lucruri mari dacă se va produce un miracol!

Paşi uşori şi repezi răsunară în jurul camionului. Razod îsi tinu răsuflarea.

Cineva coborî oblonul. Auzi distinct scârţâitul cumplit al balamalelor.

Dacă Allah ar fi putut să-l facă invizibil în clipa aceea, i-ar fi spălat de o mie de ori picioarele.

Cineva se urcă în camionul care se legănă puţin. Urmă un schimb de fraze, apoi arcurile gemură din nou când necunoscutul părăsi camionul şi sări jos.

Allan ascultase ruga căpitanului Razod!

Câteva clipe mai târziu auzi voci nu departe de el, apoi duduitul răsunător al unui elicopter menţinându-se în loc deasupra câmpului de luptă.

Când reflectorul puternic se aprinse pe neaşteptate, Razod fu gata să ţipe. Lumina din interiorul camionului i se părea de-a
dreptul orbitoare.

Vocile se apropiară. Nu înţelegea cuvintele dar recunoscuse limba. Atunci totul îi deveni clar. Ştia cine atacase baza şi convoiul, şi de ce…

America voia să recupereze bomba! Scârnăviile acelea de necredincioşi îndrăzniseră să pătrundă în Ţara Sfântă!

Razod îşi simţi curajul renăscând. Era clar că Allah îl cruţase în vederea unui destin grandios. Şi va continua să-l protejeze până la îndeplinirea acestui destin.

Acum vocile se îndepărtau. Reflectorul se stinse şi elicopterul ateriza nu departe de acolo.

Căpitanul se destinse. Nu mai avea decât să aştepte ca mâna Domnului să-i arate calea sublimului său destin.

Barrabas îşi strânsese toţi oamenii la o mică discuţie.

— Nu ne-a mai rămas mai mult de opt minute înainte de distrugerea acestui perimetru, zise el. Un răgaz prea scurt pentru a ne permite să ducem porcăria asta atomică înapoi la bază şi de a pleca apoi pentru a ne pune la adăpost.

Încărcarea ei la bordul elicopterului ar lua prea mult timp…

— Ce distanţă am avea timp sa parcurgem? întrebă Beck

— Patru, cel mult cinci kilometri, răspunse Gunther. Am primi unda de şoc în plin, fără a mai vorbi de radiaţii.

— Atunci ce facem? întrebă Biondi nerăbdător. Dacă abandonăm bomba aici, iranienii o vor recupera şi o vor arunca în Occident.

— Am putea s-o sabotam, sugera Billy II.

— Cu ce? zise Barrabas. Cu sculele pe care le avem ne-ar trebui ore întregi…

Nanos lovi cu pumnul în palma stângă.

— Dacă înţeleg eu bine, toată chestia asta n-a servit la nimic! mormăi el.

Nu menţiona pierderea lui Chen şi Boone, dar toţi mercenarii se gândeau la moartea lor.

— La dracu! izbucni O'Toole. Hai să încărcăm bomba în elicopter şi să ne încercăm norocul.

Asta era şi ideea lui Barrabas, dar nu avea dreptul să o impună oamenilor lui. Această soluţie însemna o şansă la o sută pentru ei
de a scăpa nevătămaţi din această aventură.

Nanos ridică braţul şi zise:

— Eu sunt pentru. Ne întoarcem acolo şi depunem coletul.

Leona susţinu şi ea propunerea lui O'Toole. Apoi şi ceilalţi. Toţi acceptaseră acel risc enorm.

Vince Biondi avea însă o altă soluţie pentru ieşirea din impas. Dar nu o destăinui nimănui. O soluţie care nu ar fi costat decât o singură viaţă.

A lui.

În timp ce ceilalţi se repezeau spre elicopter pentru a deschide trapa de încărcare, Biondi deschise portiera camionului, împinse jos cadavrul şoferului şi se instală la volan. Acceleră puţin, apoi trecu în viteza întâi şi demară.

Camionul porni înainte.

Barrabas şi O'Toole trebuiră să sară într-o parte pentru a evita masa metalică pusă în mişcare.

— Ţăcănitule! urlă Barrabas alergând din răsputeri în urma camionului care mergea cu toată viteza.

O'Toole alerga alături de el.

— Vince, fir-ar să fie! Termină cu prostiile!

Dar Biondi trecuse în viteza a doua ca să urce coasta.

— Pe curând băieţi! Ştiţi voi unde...!

Acceleră la maximum şi se concentra asupra drumului.

— N-ar fi trebuit să mă uit în urmă, mormăi el, aruncând o privire în oglinda retrovizoare laterală acoperită de norul de praf stârnit de camion. Niciodată, niciodată...

Şi, cu un gest scurt, aprinse farurile.

Vince Biondi nu avea sentimentul că îndeplineşte un act eroic. Pentru el era o chestiune de logică. Încărcarea bombei în elicopter ar fi cerut prea mult timp având în vedere mijloacele precare de care dispuneau. Singurul mijloc de a o duce înapoi în tabără în cele şase minute pe care le mai aveau, cu cât mai puţine pierderi, era transportarea pe drum. Or, dintre toţi mercenarii, numai el era în stare s-o facă într-un timp record.

În vârful coastei trecu în viteza a treia şi acceleră la maximum.

— Haide, putoare bătrână! bombăni el. Asta e ultima noastră plimbărică.

Şi brusc izbucni în râs.

— Ştii ceva? reluă el. Aproape toată viaţa mi-am petrecut-o încercând să mă prăpădesc pe patru roţi. Cursa pentru pachetul doldora de dolari şi glorie la linia de sosire erau doar un pretext.

Mie riscul îmi plăcea. Când mă gândesc la toţi superbolizii pe care i-am masacrat! Niciodată nu m-am gândit la câştig!

Izbucni din nou în râs. Gropile drumului făceau volanul să-i sară din mâini. Se sprijini de spetează pentru a-l putea controla cum trebuie, cu piciorul apăsat pe acceleraţie pentru a profita de pantă.

La capătul de jos al pantei drumul urca din nou. Biondi aşteptă până în ultimul moment pentru a schimba viteza, dar motorul trăgea din greu.

— Un mic efort, bătrânico! zise el. Nu urci tu chestia asta? Camionul urcă panta dar cu o încetineală exasperantă. Biondi se uită pentru prima dată la vitezometru şi zări fotografia ayatollahului.

— Ia te uită! zise el rânjind şi făcând cu ochiul bărbatului bărbos. Nu ştiam că nu sunt singur! Mare surpriză, prostănac bătrân! Vrei să-ţi spun ceva? Dacă aş fi avut de ales, aş fi luat pe altul cu mine la plimbârica asta. Şi nu-i aşa ci ştii unde mergem noi doi? Ţine-te bine şi fă-ţi rugăciunea, putoare bătrână!

Ghemuit în ascunzătoarea lui, Mohamadi Razod se îndemnă la calm cât putu de mult. Bărbatul de la volan conducea cu o viteză atât de mare încât lada grea era uneori dezechilibrată şi Razod se temea să nu-l strivească. Se strecură afară din ascunzătoare şi aruncă o privire pe ferestruică. Se ţinea cu greu pe picioare din cauza zdruncinăturilor camionului dar putea să-l distingă pe şofer la lumina tabloului de bord. Era un brunet cu părul negru. L-ai fi putut lua drept un iranian fără elucubraţiile smintite pe care le răcnea în engleză.

Nu încăpea nici o îndoială că tipul era nebun!

Se îndrepta direct spre tabără!

Când vehiculul se îndepărtase de locul ambuscadei, Razod auzise strigăte de protest. Prin urmare şoferul acţiona fără aprobarea şefului.

Şi cu siguranţă că Allah îl făcuse să se ridice împotriva fraţilor lui pentru a fi instrumentul marilor proiecte destinate lui Razod.

Dar căpitanul nu era pe deplin liniştit. Cu cât camionul se apropia mai mult de tabără, cu atât se simţea mai îngrijorat. Vor recunoaşte camionul santinelele care păzeau gardul triplu? Vor

încerca să-l oprească? După atacul împotriva taberei cu siguranţă că se vor arăta foarte neîncrezători… Şi dacă acel şofer nebun se năpustea cu maşina în poartă?

Razod ajunse foarte repede la o concluzie cât se poate de clară. Va trebui să sară din camion în mers şi să ajungă pe jos la tabără. Singura problemă era că maşina mergea prea repede ca să poată sări din ea fără a se răni.

Se îndemnă la răbdare şi îl observă pe american prin ferestruică, încercând să înţeleagă sensul elucubraţiilor lui răsunătoare. După un moment înţelese ca cel de la volan se adresa fotografiei lipite pe tabloul de bord. Ce făcea? Poate că se ruga. Americanul debita fraze pe care le însoţea cu un gest, mereu acelaşi. Probabil un fel de salut, căruia Razod nu-i înţelegea semnificaţia. Patru degete ale mâinii strânse şi al patrulea, cel de la mijloc, întins în sus…

Cu siguranţă un gest ritual!

Camionul porni la asaltul unei coaste serioase. De bine de rău, Razod reuşi să se strecoare pe lângă ladă până la oblon peste care tocmai încerca să treacă când o zdruncinătură mai puternică decât celelalte îl dezechilibra, cata-pultându-l în mijlocul drumului.

Razod căzu şi simţi că şi-a luxat glezna.

Se ridică eu greutate şi încercă să se orienteze. Se afla la mai puţin de patru kilometri de tabără. Glezna luxată îl făcu să se strâmbe de durere.

Biondi se apropia de ţintă. Încă nu vedea tabăra dar ştia că în câteva secunde va ajunge. În faţa lui începea seria de viraje în pantă spre câmpie. Urma apoi porţiunea de un kilometru şi jumătate în linie dreaptă până la poarta triplă.

Făcu încă o dată cu ochiul fotografiei de pe tabloul de bord.

— Ţine-te bine, tâmpiţelule! zise Biondi rânjind. În curând vom deveni grămăjoară de cenuşă. N-o să-ţi mai văd moaca de constipat, tipule!

Luminile bazei apărură brusc şi Biondi se încorda la volan.

— Daaaaa! răcni el. O să ajungem! *Jackpot!* Apoi fu cuprins de
teamă.

— Şi dacă Nate s-a înşelat cu *timer*-ul? mormăi el.

Se uită cu arţag la faţa bărbosului cu ochi de nebun şi îşi reluă monologul:

— Nu vezi că ne-am rupt boaşele ca să aducem lada asta în şase minute şi trebuie să aşteptăm o jumătate de oră focul de artificii?

Parcurse totuşi linia dreaptă în plină viteză, fără să se sinchisească de trepidaţiile isterice ale volanului.

— Hai, bătrânico! Aproape că am ajuns! strigă el încercând să forţeze şi mai mult motorul maşinii.

În lumina farurilor se iviră rămăşiţele celor trei porţi. În clipa următoare pătrunse ca o tornadă în tabără, îndreptându-se direct spre rampa de acces în subterană. Abia atunci îl mai slăbi puţin tensiunea nervoasă şi inspiră profund.

— Du-te la dracu, putoare ramolită! strigă el fotografiei ayatollahului. *Va fan cullo*!

Apoi simţi un nod în gât şi buzele uscate murmurară o scurtă rugăciune:

— Dumnezeule, fă ca totul să se petreacă repede! Nu-mi lăsa timp să mă gândesc…

Şi, într-adevăr, totul se petrecu foarte repede…

20

Mahomadi Razod se opri încă o dată să-şi odihnească piciorul. Se aşeză pe o stâncă şi îşi scoase cizma. Foarte umflată, glezna îl durea imediat ce mişca degetele. Poate că era o fractură? Se mai oprise deja în urmă cu douăzeci de metri. În ritmul ăsta va avea nevoie de toată noaptea ca să ajungă la tabără. Dar asta să fi fost cea mai bună soluţie? Poate că era mai bine să aştepte pe marginea drumului trecerea unui vehicul. In urma agresiunii acelor scârnăvii
de americani se aştepta ca în apropierea taberei să fie o mare vânzoleală.

Acum îi era frig. Încercă să-şi uite necazurile imaginându-şi marile ţeluri pe care i le hărăzise Allah.

Poate că un loc în Consiliul Revoluţiei. Nu ţinea prea mult la asta. Mai curând o funcţie de judecător. Da, asta chiar l-ar copleşi.

Stătea cu spatele la bază şi ochii i se închideau în momentul când se dezlănţui infernul. Un fulger albastru de o puritate absolută şi atât de intensă încât proiectă umbra lui Mohamadi Razod la cel puţin o sută de metri în faţa lui.

Se întoarse instinctiv să vadă ce se întâmpla şi încremeni.

Lumea exploda!

O rafală de vânt fierbinte îl săltă de la pământ ca pe o păpuşă şi îl proiectă peste stânci, după care se rostogoli până când se izbi cu violenţă de o stâncă. Îşi simti coastele rupându-se ca nişte lemne uscate. Vru să urle dar plămânii lui nu mai aveau aer, erau umpluţi cu sânge.

Un întuneric fierbinte se abătu definitiv asupra lui.

— Acum! zise Nale Beck ridicând ochii de la cronometru.

Cerul se lumină brusc.

Nişte zori care nu durară decât o secundă.

Nişte zori efemeri care nu le aduseră mercenarilor nici bucurie, nici îmbărbătare. Elicopterul lor îi ducea departe de infern şi distrugere, lăsând în urmă fiinţe dragi.

Lumea era în flăcări când Mohamadi Razod îşi recapătă cunoştinţa.

Totuşi nu era chiar aşa.

Mii de puncte incandescente scânteiau deasupra lui în aerul întunecat. Şi era tot noapte.

Nu, lumea nu ardea. Razod ardea. Focul îl distrugea în interior, în cap, în membre, în burtă.

Din gâtul fierbinte îi ieşi un strigăt răguşit de animal prins în capcană.

Încercă să ridice mâinile spre cer dar o greutate monstruoasă îl împiedică.

Hainele atârnau în jurul lui în zdrenţe.

Ba nu, nu erau hainele, ci pielea, care atârna ca un linţoliu.

Strigă încă o dată.

Simţea o sete atroce şi limba enormă ameninţa să-l sufoce.

Încercă să se ridice şi se prăbuşi imediat. Piciorul stâng avea o formă ciudată, cu o proeminenţă în unghi drept la nivelul genunchiului. O proeminenţă vâscoasă, acoperită de sânge... un os...

Încercă iar să se ridice pentru a se îndepărta de oroare. Nu conta unde, dar cât mai departe...

EPILOG

Instalat într-un local sordid din Amsterdam, Barrabas citea *International Herald Tribune*. Trabucul dintre dinţi se stinsese de

multă vreme şi cafeaua din ceaşca mică aflată în fata lui se răcise.

„Iranul continuă să nege”, anunţa titlul articolului scris cu litere de-o şchioapă. Barrabas reciti articolul:

„TEHERAN. Purtătorii de cuvânt al guvernului iranian continuă să nege faptul că o explozie atomică ar fi avut loc pe teritoriul lor în zorii zilei de miercuri. Declaraţiile lor sunt însă contrazise de afirmaţiile comunităţii ştiinţifice internationale.

Înregistrările mişcărilor telurice de la observatorul din Hagfors (Suedia) indică că o explozie atomică de o putere de treizeci până la cincizeci de kilotone s-a produs efectiv în Iran, în ziua de douăzeci iulie, la orele două şi treizeci şi şase de minute dimineaţa. Epicentrul detonaţiei s-ar situa la aproximativ două sute de kilometri de baza de la Kerman.

Aceste înregistrări confirmă informaţiile comunicate de Ministerul Apărării al Statelor Unite provenind de la sateliţii de observare.

În faţa refuzului încăpăţânat al Iranului de a recunoaşte evidenţa, comunitatea ştiinţifică internaţională crede că ar fi vorba de un accident.

Pakistanul a cerut Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite
convocarea unei şedinţe extraordinare. Majoritatea ţărilor condamnă acest accident survenit probabil în cursul unor încercări prost controlate.

Departamentul de Stat lasa să se înţeleagă că va propune Congresului o serie de represalii economice împotriva Iranului”.

Barrabas citi articolul de câteva ori. Nicăieri nu era vorba de intervenţia unei forte din afară. Si cu siguranţă că nu se va vorbi niciodată despre asta.

Misiunea reuşise perfect, contractul fusese îndeplinit, dar Barrabas nu se simţea deloc în apele lui. Ştia că îi va trece dar chiar şi asta îl necăjea.

Mestecă cu nervozitate trabucul.

Nu putea să-şi alunge din minte imaginea celor trei bărbaţi care nu se vor mai întoarce niciodată din Iran, despre sacrificiul cărora lumea nu ştia nimic.

Ziarele nu vor vorbi despre ei. Nici televiziunea. Şi nu se vor bucura de funeralii naţionale.

Trei bărbaţi nobili şi curajoşi pieriseră şi nimeni nu va şti. Pentru lumea întreagă ei pur şi simplu dispăruseră. Şi totuşi ei scriseseră istoria.

În imensitatea unui deşert pietros din sud-estul Iranului se afla acum un crater cu un diametru de un kilometru.

O cavitate infernală care va dăinui cu mult după ce civilizaţia popoarelor din jur nu va mai fi.

Chen.

Boone.

Biondi.

Mormântul lor va rămâne căscat şi peste zece milioane de ani!

SFÂRŞIT